Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 23 Ocak 1993 Sayı: 30

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Topraklarımız emperyalist katillerin üssü olamaz

- **1958 Lübnan... 1961'de U2 casus uçağı... 1991'de Irak halkına yağdırılan bombaların ardından yine bombalar, yine ölüm ve yine İncirlik...**
- İncirlik Üssü'nden uçaklar yine bombalarıyla havalandılar. Irak halkının üzerine yine ölüm yağdı. Ve yine hiç kimsenin haberi olmadı. Ülkemiz ve bölge halklarına saldıran emperyalizm, topraklarımızı istediği gibi kullanırken, uçakların İncirlik'ten havalandığı yine ilk kez Amerikalı ağızlardan öğrenildi.
- **İktidarıyla, muhalefetiyle, düzen sözcüleri uşak ruhlarını bir kez daha ortaya koydular. Dün muhalefetteyken "İzin vermeyeceğiz" diyenler, bugün "Çekiç Güç bostan korkuluğu mu?" sözleriyle ikiyüzlülüklerini bir kez daha utanmazca sergilediler. Ve bir kez daha çiğnettiler Türkiye halklarının onurunu. Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmette bir kez daha çırpındılar kendilerini kanıtlamak için.**
- İncirlik Ortadoğu halklarına karşı ülkemiz topraklarına yerleştirilmiş bir katliam üssüdür. Topraklarımızı ve onurumuzu daha fazla çiğnetmek istemiyoruz. Ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken ve onların işgaline onay veren tüm anlaşmaların yırtılmasını istiyoruz. Türkiye emperyalizmin savaş karargahı değildir. NATO'dan çıkılmalı, tüm üsler sökülmelidir. Emperyalizmin ileri karakolu olmak değil, BAĞIMSIZ TÜRKİYE İSTİYORUZ.

Devrimciler ne söyledilerse yaptılar ne yaptılarsa savundular

M.Nezihi ALTINAY

Semih GENÇ

- **Devrimci Sol tutsakları faşizmin mahkemelerinde "yargılanan değil, yargılayan olma" geleneğini sürdürüyorlar. 28 Aralık ve 20 Ocak'ta İstanbul DGM'nin duvarları bir kez daha Mete Altınay ve Semih Genç'in faşizmi yargılayan sözleriyle, "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" haykırışlarıyla yankılandı.**

"Amerikan üslerine hayır"

- **BEM-SEN'li memurlar 21 Ocak'ta "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" sloganıyla, "Katil Bush", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" dövizleriyle İstanbul Anakent Belediyesi önündeydiler.**
- Memurlar gösterilerini Amerikan bayrağını yakarak bitirdiler. Amerikan bayrağından yükselen alevler emekçilerin emperyalizme öfkesinin tutuşmasıdır. Bu öfkeyi büyütelim.

MERHABA

Ülkemizde emperyalizmin üssünden Irak'a bombalar yağdırılıyor. Dün "Hükümetimiz var, bu üssü kullandırtmayız," diyenler, bugün tam bir pişkinlikle "İncirlik bostan korkuluğu mu? Tabii ki, kullanılacak" diyorlar. Birleşmiş Milletler'i saldırılarına kalkan olarak kullanan ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarına saldırırken ülkemizi dileği gibi kullanıyor.

Emperyalizmle işbirliği yapanlar, onların bir dediğini iki etmeyen hizmetkarlığına soyunanlar, emperyalizmin huzuru için ülkemiz halklarının can güvenliğini gözlerini kırpmadan tehlikeye atıyorlar. Emperyalizmin Irak'a yaptığı saldırıyı halklara onların topraklarına yapılmış bir saldırı olarak değerlendiriyoruz. Ve ülkemizde emperyalizmin üssünü istemiyoruz.

Emperyalist saldırıları alkışlayan, Amerikan uçaklarının sortilerini bir futbol maçının golleri gibi sevinçle karşılayan burjuva basına karşı kalemlerimiz, ezilen halkların yanında, emperyalizmin karşısında olmaya devam edecek.

Emperyalist saldırılara karşı tepkiler yükselmeye başladı. BEM-SEN'li memurlar Anakent Belediyesi önünde Amerikan bayrağı yakarak İncirlik Üssü'nün kaldırılmasını istediler.

İşçi ve memur eylemleri gün geçtikçe daha da yaygınlaşarak radikalleşiyor. Büyükçekmece belediye işçileri, önlerine geçerek yürüyüşlerini engellemek isteyen polis barikatını yararak "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganını haykırdılar. Bir yandan memurların grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadelesi, diğer yandan işçilerin işten atılmalara karşı yürüttüğü mücadele daha da kaynaşıyor. Sayfalarımızda işçi ve memur dirençleri var.

Radyasyon bulutlarının ardından, bu kez de hava kirliliği halkın can güvenliğini tehdit ediyor. Kapitalizmin kâr dürtüsü insan sağlığı düşünmüyor. Fabrikalanın zehirli dumanları ve atık maddeleri ölüm saçıyor. İnsana değer veriyoruz. Kapitalizmin insanı paraya kurban etmesine karşı, her ne şekilde olursa olsun, mücadele etmek gerektiğini düşünüyoruz.

Orta sayfamızda dini işliyoruz. Dine bakış açımızı, düşüncelerimizi anlatıyoruz. Dini, dinci grupları mücadelenin önüne engel olarak çıkmadıkları takdirde, karşımıza almıyoruz. Dinine bağlı, anti-emperyalist unsurların da devrimci mücadeleyi destekleyeceğine inanıyoruz.

Malatya Cezaevi'nde devrimci tutsakların açlık grevi sürüyor. Devrimci tutsakların bu haklı mücadelelerini destekliyoruz.

İktidar muhbir aramaya devam ediyor. Her türlü saldırıları karşısında devrimci mücadelenin hızını kesememenin acizliğiyle ahlakın karşısına ahlaksızlığı koyuyor. Liseli öğrencileri kaçırarak, tehdit ederek, ailelerine gözdağı vererek ahlaksızlıklarına, onursuzluklarına ortak etmeye çalışıyorlar. Ama halkımızın değerlerine hiçbir zaman yakın olmamış, şerefsizlikle eşdeğer bu teklif kabul edilmiyor ve her defasında işkencecilerin umutları kursaklarında kalıyor.

Yeniden buluşmak dileğiyle...

OKURDAN

Merhaba dostlar,

Zaman hızla yol almayı sürdürürken, zamanı yakalayanlar, tarihin görmediği kahramanlıklar yaratıyorlar. Ve görülmemiş bu yaratıcılığı şehitlerimiz gösteriyor bize...

Yeni bir yılda onlara yaraşırcasına, umudun öfkesini düşmana kin yapıp büyütmek, yürekteki korkuyu parçalayıp eldeki taş gibi savurmak bir zorunluluktur. Bize düşen, bunun ötesinde düşmanı ortadan kaldırmak olmalıdır. Bir gün daha geç kalmadan, düşman yaşayan her canlıya büyük bir kinle saldırırken, aynı zamanda korkusunu gidermeye çalışıyor.

Artık gelecek, saflaşarak savaşmayı zorunluluk haline getirdi. Dağların, kentlerin varoşlarında oluk oluk umuda yürüyenler, kanla tarih yazan geleneğe bayrak salllıyorlar... Ben onurlu yaşamak istiyorum diyen bu yürüyüşe katılmalıdır.

Tarih zamanı durdurdu; günü yıkarken, zaferi alevlendirdi. Tüm gözler buradaki ateşte. Zulmün gücü yok artık söndürmeye. Buna rağmen el çabuk tutulmalı. Yanımızdaki, uzağımızdaki tüm ezilenler bu umudu istiyor; bu geleneğin büyüyüp gelişmesini istiyor.

Toprağımız bereketli ve doğurgan; bire bin veriyor. Yeter ki, o hamleyi yapalım. Düşmanın kurtulması imkansız. Bu bir ses, bu bir öfke, bu bir haykırış olsun. Yeter de artar. Artık uzağa gitmeye gerek yok. Resim, sanat, şiir yanı başımızda. Yeter ki, korku cenderesinden çıkıp yazabilelim şereflice. Çağın insanı ve aydını bunu gerektiriyor. Tabii ki, her şeyden önce bir ahlak sorunudur taraflı olmak.

Unutulmasın ki, tarihin belleği yaşayandır. Suskunluk, tarafsızlık insan adına işlenmiş bir suç olacaktır. Çünkü bu tavır düşmana göz yummaktır. Belirtildiği gibi "Düşman bir ceset haline gelirken, irin ve pisliğiyle içtiği suyu, yediği yemeği, sıktığı eli kirletmektedir. Onun içindir ki, bu alçak, insanlık düşmanı rejimi ortadan kaldırmak dünyanın en şerefli işidir." Bunun içindir ki, yediden yetmişe tüm halkla bir an önce bunu ortadan kaldıralım.

BİZDEN YANA
Yıkılmak üzere saltanatları
Her şey bir harekete bağlı
Bu bir ses, bir öfke, bir haykırış
Yeterlidir yerle bir etmeye
Yalnızca bu gerekli
Hamle ve inanç
Kurtulmaları olanaksız gün gibi
İnsanlar oluk, oluk
Bayrakları ufukta sallanırken
Tarih bizimkileri anlatıyor
Yeter ki, biz bunu soluyabilelim...

Umudun toprağımızda hızla büyüdüğü bu dönemde sevgi düşmanları bizi rehin aldı. Şimdi öfkeyi kinimizle burada biliyoruz; onuru yine biz temsil ederek. Burada tarih ölü, toprak artık doğurmuyor. Doğan ölü, kendinden habersiz, yabancılaşmış. Varlığına sermayenin makineleri şekil veriyor. Onun için sevgi sahte; değeri yok. Güneş de küskün doğuyor.

Evet , dostlar... Yeni yılın düşmanın son nefesi olması bilinciyle en içten sevgilerimizi göndeririz.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL GÜÇLER!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Devrimci selamlarımızla
Hoşça kalın

31.12.1992
Devrimci Sol Güçler taraftarları
Fransa Cezaevleri

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

İncirlik kimi vuruyor? 3

Kürt Federe Devleti, Çekiç Güç ve Kürt Milliyetçiliği 4

Demirel Suriye'de dertlerine çare aradı 5

Diyarbakır'da iki öğretmen katledildi... Cizre'de kontrgerilla terör estiriyor... 6

Kazanmak için bütün belediye işçileri el ele 7
Başarıya ulaşmanın yolu, daha radikal eylemlerden geçiyor

Belediye işçileri: "Kıyıma karşı direniş" 8

Örgütsüz memur bırakmayacağız 9
Memur hareketi, devrimci politikanın önderliğinde yolunda yürümeye devam edecektir.

Kapitalizm kirliliğin kaynağıdır... "Radyasyonu Gizleyenler Yargılansın" mitingi... 10

Tarım Haftası'ndan masallar... Umutlar şansa havale... Emek gaspı için her yol mubah görülüyor 11

Faşizm halka karşı dini kullanıyor 12-14
Emperyalizm dini kullanarak halkların mücadelesini ezmeye çalışıyor

Onlar ne yaptılarsa savundular, ne savundularsa yaptılar 15

Birtan direnişin addır 16
İnsanlık onuru, işkenceyi Birtan'ın benliğinde bir kez daha yendi

Devrimci tutsaklar direnişi sürdürüyor 17
Malatya tutsaklarına destek vermeli, cezaevlerindeki direnişlere sahip çıkmalı, güç katmalıyız.

Cellat korku eker, papaz uçuruma iter 18

Elazığ'da grev... Ereğli'de baskı ve gözaltılar... İskenderun liman işçileri eylemde... 19

İlaçta patent değil, ücretsiz tedavi hakkı 20

Polis işbirlikçileri itiraf ediyor 21
"Biz polissiz, polis de bizsiz yapamaz. Bizler bir zincirin halkaları gibiyiz."

Kültür/Sanat 22
Bugün zafer için savaşa atılan kadınlar yarının sosyalist toplumunu kurmakta önemli görevler yüklenecekler dir

N. Mandela: "Güney Afrika'yı bu aksi beladan kurtarmak zorundayız" 23

Sahibi: Hazıran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CİBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzibaşı Sok. Kalıpçıoğlu İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, İngiltere & 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM,
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray-Şubesi 1002 204203 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kasalıç İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax: 31 97 25
Ankara: Mamara Sk. Kızılay Ap. No: 13/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 93
Bursa: Hanlar Mah. Kınalıarslı Sk. Ashan İşhanı Heşkeli No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Gökçli Pasajı No: 3/20 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Erkenerler İşhanı No: 108 Kat: 2 Tel-Fax: 14 51 9
Elbistan: Doğuşkent-İçi Cad. Ovybasa İşhanı No: 1 Kat: 2 K.Maraş
Eskişehir: Emval Sarayı Kat: 3 No: 123 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Billen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 375 35
Kocaeli: İstiklal Cad. Bahçeşeff Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Hürkişi Mah. Alaeyne Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/123 Tel: 21 78 63 Fax: 19 801
Samsun: Pazar Mah. Nezi Hasanın Cad. No:63/A Kat: 3 D: 20 Tel: 35 59 81
Sivas: Selçuk Mah. Belediye Sk. Şevqart Sitesi No: 508 Tel: 22 30 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kokoloğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Moğultay Mah. Ofcılar Cad. Boztaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Ofcıl Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 1 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 039
Atina: Agonas Vernardou No. 5 Kanlıagos Square-Athen
Frankfurt: Kaiserler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 09
Londra: 53 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/50 34 138
Paris: 38 Rue D'Hauteville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 95 90
Zürih: Gassegetter Str. 34 8005 Zürich

İncirlik kimi vuruyor?

Bukalemun mu Daha Yetenekli, Demirel mi?

Bukalemun tropikal iklimde yaşayan bir kertenkele türü. Derisinin renk değiştirme gibi değişik bir özelliği var. Tropikal iklimin bu kertenkelesi yaşamını neredeyse bu özelliği üzerine kurmuştur. Hangi çevre içersindeyse onun rengini alır, böylece kendini kamufle eder, etraftan bakınca kolay kolay görünmez; bu sayede kendini korur veya avlarını pusuya düşürür. Günübirlik politika izleyenler, işine geldiğinde bir türlü, işine gelmediğinde başka türlü olabilenler için de bukalemun benzetmesi yapılır.

Türkiye'nin Başbakanı Demirel'in siyasi bukalemunların baş örneklerden biri olduğu biliniyor. Yalnız ortama göre renk değiştirme konusunda Demirel'in mi, yoksa bukalemunun mu daha yetenekli olduğu meselesi henüz cevaplanabilmiş değil!

17 Ocak'ta Türkiye'nin güneyindeki İncirlik Üssü'nden havalanan Çekiç Güç'e bağlı uçaklar Güney Kürdistan üzerinde Irak hedeflerini vururlarken, Demirel durumu kamuoyuna nasıl izah edeceğini düşünüyordu.

Birinci nokta, Çekiç Güç'e ait uçakların Irak hedeflerini vurmasıyla Türkiye Irak'la savaşan bir ülke statüsüne geçmişti ve Irak Türkiye'yi vurabilirdi; bu da uluslararası hukuka aykırı olmazdı. Sonuçta Irak'ınki savunma olarak adlandırılırdı. Üstelik Irak'ın elindeki Scud füzeleri tükenmemişti.

İkinci nokta, Çekiç Güç'ün Türkiye'de kalma süresinin uzatılması kararı Meclis'ce alınırken, bu gücün saldırı amaçlı olarak kullanılmasına izin veren maddesi iptal edilmişti. Bir başka deyişle, Çekiç Güç ancak savunma amaçlı olarak kullanılabilirdi. Ancak halihazırdaki durum hiç de öyle göstermiyordu.

Üçüncü nokta, Türkiye BM kararları çerçevesinde Çekiç Güç'e izin vermişti. Oysa Çekiç Güç'ün şimdiki harekatı tamamen ABD ve İngiltere'nin inisiyatifi ile gerçekleşiyordu.

Dördüncü nokta, Çekiç Güç'ün bu harekatı, Türkiye'nin Irak'a savaş ilanı anlamına geliyordu ve Demirel öteden beri savaş ilanının hükümete değil, Meclis'e ait olduğunu, bu yetkinin devredilemezliğini, meselenin anayasal bir mesele olduğunu söyleyip durdu. Bu konuda Körfez savaşı sırasında ABD uçaklarının Türkiye'deki üsleri kullanmaları üzerine "şiddetli" bir biçimde ANAP hükümetini suçlayan da yine kendisiydi. Üstelik şu sıralar ANAP hükümeti döneminde hükümete bu yetkiyi tanıyan kararnamenin iptali çalışmaları yapılıyordu ki, bunun başını iktidardaki koalisyon partileri çekiyorlardı. Tutarsızlığın bu kadarını kime anlatabilecekti acaba Demirel?

Beşinci ve hepsinden tuhaf olan nokta ise, Çekiç Güç uçaklarının Türkiye'yi Irak'la savaşa sürükleyen harekatı gerçekleştirirken, Türkiye Cumhuriyeti hükümetinden bırakın izin almayı, ona danışmamışlardı bile. Harekat gerçekleştikten sonra, "Başkan" Bush telefonla Demirel'i arayarak durumu bildirmiştir. Demirel'e de sadece dinlemek kalmıştı.

Durum hayli zordu ve Demirel'in bukalemun ile rekabeti devam ediyordu. Açıklanması gereken daha pek çok nokta vardı ancak en zor olanları bunlardı ve her ne kadar basın kontrgerillanın denetimine verilmiş ve gazeteciler kapıkulu haline getirilmiş idiyse de bu soruları bir soran bulunurdu mutlaka.

Bütün suçlular gibi Demirel'in de aklına ilk önce inkar geldi. Öyle de yaptı; basın mensuplarının karşısına çıkıp konuyu soran gazetecilere, "İncirlik'ten kalkan uçaklar hiçbir Irak uçağını düşürmemişlerdir. Bu uçaklar eğitim uçuşları yapmaktadırlar. Bütün hareketleri kontrolümüz altındadır. Her uçağı Türk subaylar denetlemektedir." dedi. Söylediklerinin bir kısmı doğruydu tabii. Belki de her uçakta bir Türk subayı bulunuyordu ancak, kimse onlara ne bir şey soruyor, ne danışıyor, ne de ne yapılacağı konusunda bir şey anlatıyordu. Onlar orada öyle futbol seyircisi gibi uçakların içersinde seyr-i sefer halinde idiler.

Elin CNN'i Demirel'in yaşadığı sıkıntıları dinlemiyor, İncirlik'ten kalkan "koalisyon uçaklarının" Irak'ı bombaladığını geçiyordu haberlerinde. Türkiye basını olsa yalanlamak kolaydı da, koca Amerikan CNN'ini yalanlamak zordu. Böylece Demirel bir gün içinde tekrar renk değiştirmek zorunda kaldı. Kimseye inandırıcı gelmese de yeni savunması şöyleydi: "Olay BM kararları çerçevesinde gelişmektedir, koalisyon uçakları meşru temelde oradadırlar, Irak uçağını kendilerini savunmak için düşürmüşlerdir, Çekiç Güç meşru savunma içersindedir."

Çekiç Güç ve onu harekete geçirenler dahi böyle bir savunma yapmıyorlar. Irak BM kararlarına uymuyor, uyduruyoruz diyorlar. Demirel'in savunma dediği yerde, onlar saldırılarını her geçen gün genişletiyorlar. ABD, İngiltere ve Fransa savaş uçaklarının güneyden ve kuzeyden saldırıları sürerken, bu kez denizden karaya füzelerini de deneme imkanı buldular ve Bağdat'ı da vurdular. Onlara göre hedef askeri tesislerdi fakat Bağdat'ın göbeğinde koskoca oteli vurdular. Koalisyon uçakları durmaksızın askeri ve sivil hedefleri bombalıyor, yeni taktik ve teknikleri deniyorlardı. Irak kocaman bir deneme tahtası ve tatbikat alanıydı.

Dışişleri, Demirel kadar bukalemun özellikleri gösteremiyordu. Bu nedenle ister istemez bazı itiraflarda bulunmak zorunda kalıyorlardı. Konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, "ABD yönetimi ile aramızda herhangi bir sorun yok. Yalnız Amerika bu sefer daha önce yaptığı genel bir çağrı çıkarmadı. Yani kimseden ne asker, ne de toprak kolaylığı istedi. Bize de sadece bu harekatın gerekçelerini anlatmakla yetindi." diyordu Hikmet Çetin. ABD, Türkiye topraklarını kullanırken, Türkiye'ye bilgi vermek ihtiyacını dahi hissetmemiş.

Zevahiri kurtarmaya çalışan Demirel ise suçluyu çoktan bulmuştu: Irak. Irak'a Türkiye toprakları üzerinden gerçekleştirilen saldırının ardından yaptığı açıklamada, "Eğer Bağdat, BM ile boğuşmaya kalkarsa, kendisi zararlı çıkar. Çünkü BM, dünyadır. Dünyayla boğuşarak bir yere varmak mümkün değildir." diyordu. Onun nezdinde ABD'nin çıkarları dünyanın çıkarları anlamına geliyordu ve ABD'yi karşına alırsan dünyayı da karşına almış olursun. O nedenle ABD ne derse bir kanun gibi ona uymalısın. Demirel de öyle yapıyor. ABD emirleriyle, istemediği rollerin altında Arap kanının dökülmesine ortak oluyor. Bir yandan Bosna-Hersek için sahte gözyaşları dökerken, diğer yandan kendisi Ortadoğu'da 'Müslüman kanının' akıtılması için elinden geleni ardına koymuyor. ✪

Politikada Bu Hafta

Emperyalist üsleri işbirlikçileriyle söküp atmalıyız

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Düzen savunucularının, sözcülerinin, partilerinin "İncirlik bize sorulmadan kullanılmaz" sözlerinin ne kadar boş olduğu bir kez daha açığa çıktı.

ABD emperyalizmi İncirlik'in kendi toprağı olduğunu ilan etti. Ve ne hükümete, ne MGK'ya sorma gereği bile duymadan İncirlik'ten kaldırdığı uçaklarla Kuzey Irak'a asker-sivil hedef gözetmeden bomba yağdırdı. Buna karşı bu aşağılıkça ve ahlaksızca tavrı iktidar koltuğunda oturanlar sadece izledi. Bosna'da "Müslüman halk katlediliyor" diye feryat edenler, kendi yönettikleri ülkenin topraklarında barınan emperyalist katillerin uçaklarının havalanarak Irak'ın Müslüman halkını katletmesini bir alkışlamadıkları kaldı. Bir kez daha rezilce ikiyüzlülüklerini, işbirlikçiliklerini, uşaklıklarını, emperyalist efendileri ne isterse onu yaptıklarını gösterdiler.

Bu ülkeyi ne MGK, ne hükümet, ne düzen partileri, ne de Meclis'te boy gösteren milletvekilleri yönetiyor. Hepsinin üzerinde bir istediği iki yapılmayan Beyaz Saray patronları vardır. ABD yeri geldi mi işbirlikçilerini bile bir kenara itip ülkemiz topraklarına yerleştirdiği üsleri istediği gibi kullanıyor. Ve biri de kalkıp "ülkemizde bu üslerin ne işi var." deme cesareti gösteremiyor. Tersine İncirlik'in ve İncirlik'e yerleştirilmiş Çekiç Güç'ün "bostan korkuluğu" olmadığını anlatıp, savunuyorlar. Ama yine de bir "cesaretten" söz edilebilir. Bu da artık bu ülkeyi yönettiklerini söyleyenlerin, işbirlikçiliklerini, Amerikancılıklarını açıkça savunur hale gelmeleridir.

Daha önce Amerikancılık bu ölçüde açıktan savunulamazdı. Amerikancılık, işbirlikçilikle, uşaklıkla eşdeğer görülürdü. Özal bu "korkuyu" yıkmayı da başardı. Demirel ve İnönü de Amerikancılığı, Beyaz Saray'la yaptığı telefon konuşmalarını, Beyaz Saray patronlarından bir aferin almayı övünç kaynağı haline getiren Özal'ın peşinden gidiyorlar. Muhalefetteyken "kullandırtmayız" diyen Demirel ve İnönü, şimdi İncirlik'in neden kullanılması gerektiğini anlatarak kamuoyunu kandırmaya çalışıyorlar.

BM'yi uluslararası gücü olarak kullanmaya başladığından ve dünya imparatorluğu kurmak için kendi istediği "yeni dünya düzenini" dayattığından bu yana Amerikancılık dünya çapında revaç buldu. Bugün işbirlikçilik, uşaklık, Amerikancılık ülkemizde de geçer akçe oldu. Özal'lar, Demirel'ler, İnönü'ler ve yüreği düzenin çıkarları için atanlar, bu modanın açıktan izleyicileridirler.

Ağustos '92'de çıkardığımız 10. sayımızda "İncirlik'te Söz Hakkı Emperyalizmin" başlıklı yazımızda, iktidarıyla, muhalefetiyle düzen partilerinin ikiyüzlülüklerini, işbirlikçiliklerini ve ABD önünde nasıl secdeye vardıklarını sergilemiştik.

"Şimdi Demirel hükümeti 'Irak'ın toprak bütünlüğünün parçalanmasına karşı olduğunu ve yapılacak operasyonda yer almayacağı' sözlerini bol keseden sarf ediyor. Demirel, İnönü, Ayaz sorulduğunda hep bunu tekrarlayıp duruyor.

Nihayet ABD yönetimi İncirlik sorununa 'diplomatik' bir dille çözüm getirdi. 'Türk hükümetiyle böyle bir anlaşmaya varmadan yeni adımlar atmayacağız. Ancak gerçekte Türkiye bu huzur operasyonuna katılan diğer koalisyon hükümetleriyle birlikte tam bir ortaktır.' Evet, Türkiye Irak'taki huzur operasyonuna gönüllü olarak katılmıştır. Ve emperyalistlerin ortağıdır. Emperyalistler bu ortaklığın bozulmasına izin vermez. Ve daha da önemlisi Türkiye buna cesaret edemez. Türkiye ortaklığın gereğini yapacaktır. ABD'nin istediği fazlası değildir.

Türkiye'nin 'olmaz', 'karşıyız' çıkışlarının ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Körfez savaşından tecrübesi olan ABD bunu ciddiye almıyor. Nihayetinde emperyalistlerin 'huzur operasyonu'nun suç ortağı Türkiye'nin alınacak karara paşa paşa uyacağı açıktır!

Anlaşılan o ki, '58'lerde ve '91'lerde kullanılan üslerin yeniden kullanımı ABD bastırınca Demirel hükümetine de nasip olacak."

İşbirlikçi iktidarlar ne ülkeyi, ne de halkı düşünüyorlar. Onların tek sorunu kendilerinin ve temsil ettikleri egemen sınıfların çıkarlarının en iyi şekilde korunmasıdır.

Ülkemize emperyalizmi onlar davet ettiler. Topraklarımıza ABD üslerinin yerleştirilmesine onlar izin verdiler. İncirlik'in 1958'de Lübnan halklarına ve 1991 Körfez savaşında ve 1993 Ocak'ında Irak halklarına karşı kullanılmasına efendileri emperyalistlerin çıkarları için onlar göz yumdular. Emperyalist üsler yerleştirildiğinden bu yana ülkemizi emperyalizmen savaş üssü haline getirdiler. Halkımızın can güvenliği bu üslerle emperyalizmin çıkarlarına ipotek edilmiştir. Kendilerine işbirlikçiliği, uşaklığı, Amerikancılığı layık görenler için halkın ve ülkenin tehlikeye atılmasının fazlaca bir önemi yoktur.

Ama bu ülkede sadece işbirlikçiler ve uşaklar yok. İktidar ipleri onların elinde olsa da bir avuçlar. Hiç kimse Türk ve Kürt halklarına işbirlikçiliği, uşaklığı kabul ettiremez. Bu ülkede sadece ulusal onur diye bir değer tanımayanlar yok. Onurla, bağımsız ve özgür yaşamak isteyenler ve bunun mücadelesini verenler de var. 60 milyon halkı işbirlikçi yapamazsınız, uşaklaştıramazsınız.

Bu ülkenin devrimcileri ve yurtsever halkı uşaklığınızın, işbirlikçiliğinizin hesabını bir gün soracak, tüm emperyalist üsleri efendileri ve işbirlikçileriyle birlikte söküp atacaktır. ✪

Kürt Federe Devleti, Çekiç Güç ve Kürt Milliyetçiliği

Milliyetçi Kürt hareketleri içerisinde, PKK dışında diğer bütün anlayışların tutum ve davranışlarını belirleyen asıl halka, hali hazırda Kürt Federe Devleti'nin varlığı ve yaşamasıdır. PKK açısından ise sorun bir ilkesellikten çok, bu "devletin" daha doğar doğmaz kendisine saldırmasından ileri gelen bir uzak durma şeklinde bir tutum alıştır. Bugünü ifade etmektedir.

Ortadoğu Kavşağında Yeni Yollar

Ortadoğu'da son dönemde yaşananlar bu bölgeye dönük faaliyet yürüten siyasi güçlerin, örgütlerin ve devletlerin hangi kulvarda nereye doğru yolculuk ettikleri giderek netleşiyor. Herkes gücü ve ilişkilerinin çapı ölçüsünde kendisini ifade ederek yerini sağlamlaştırmaya, böylece meşruluştırmaya çalışıyor. Bu belli başlı gelişmelerden birini Güney Kürdistan'da oluşturulan Kürt Federe Devleti, diğerini Irak'a yönelik BM kisveli ABD saldırıları ve Çekiç Güç oluşturuyor. Ortadoğu'da pusulaları milliyetçiliği gösteren gruplar, bu hareketli bölgede çok renkli ve ilginç tavırlar sergiliyorlar. Türkiye'deki Kürt milliyetçilerinin tavırları da bunlardan ayrı gelişmedi. Benzer bir renkliliği ve ilginçliği onlar da göstermekten kurtulamadılar. Dostluklar ve düşmanlıklar milliyetçi faydacılığın ve ilkesizliğin harmaninda durmaksızın yer değiştirdi, birbirine karıştı ve net sınırlar ortadan kalktı. Kimin nereye kadar dost nereye kadar düşman olduğu belirsizleşti. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklarının tescilli düşmanı ve eli kanlarına bulaşmamış bir tek yeni-sömürge halkı kalmamış ABD, birdenbire dostlar hanesine "tek kutuplu dünyanın" efendisinden bir ödülü koparma umuduyla yazılıverdi.

Bütün tavır alışlar, ideolojik-politik düşünceler belli bir anda ortaya çıkar, belli bir noktanın çıkarlarına göre düzenlenirce ortada ne ilkeler kalır, ne de daha önce söylenmiş bir yığın söz akla getirilir.

Milliyetçiliğin penceresinden bakıldığında ise, önemli diğer bütün olaylar, düşünceler, tavır alışlar önemsizleşmekte, bu mantık ilerletildikçe, yakalanan halka aleyhine her tavır giderek ihanet, işbirlikçilik vb. olarak nitelenmektedir. Böylece önüne gelen herkes rahatlıkla suçlanmakta, pek çok siyasi yoğunlukta kişi ya da kuruluş, karşı-devrimin ağzından konuşmakla itham edilebilmektedir. Kürt milliyetçi hareketlerinin en çok başvurdukları yöntem de, karşısındakini Kemalist'likle suçlayıp işin içinden çıkmaktır. Başka ifadeyle, bu kesimler açısından, karşısındakini mahkum etmenin en kestirme yolu onları Kemalist ideolojinin savunuculuğunu yapmak, Kemalist etkinin altında kalmakla suçlamaktır. Böyle olunca akan sular durur. Artık kendileri hakli bir konuma çıkmıştır. Bu basit savunma ve saldırı yöntemi kendilerine Kürt solu diyen bütün milliyetçi hareketler açısından en çok kullanılan yöntemlerdendir.

Milliyetçi Hareketin Yakaladığı Ana Halka Şimdi Kürt Federe Devleti

Milliyetçi Kürt hareketleri içerisinde, PKK dışında diğer bütün anlayışların tutum ve davranışlarını belirleyen asıl halka, hali hazırda Kürt Federe Devleti'nin varlığı ve yaşamasıdır. PKK açısından ise sorun bir ilkesellikten çok, bu "devletin" daha doğar doğmaz kendisine saldırmasından ileri gelen bir uzak durma şeklinde bir tutum alıştır. Bugünü ifade etmektedir.

Örneğin Medya Güneşi için sorun tarihselidir: "Bu Güney Kürdistan'da elde edilen kazanımların korunması her Kürt yutseverin görevi ve başarısı olacaktır. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nden sonra kurulan ilk Kürt devletinin korunması moral, siyasal, askeri, ekonomik vb. birçok alanda tarihsel önem taşımaktadır." Olay bu kadar önem arz edince, zorunlu olarak her şeyin merkezine oturmaktadır. Tarihte "Mahabat'tan sonraki ilk Kürt Devleti" Kürt milliyetçi hareketlerinin gözlerini karartmışa benzemektedir. Madem Güney Kürdistan'da böyle tarihsel bir olay ortaya çıkmıştır, o zaman bu devlet istediği gibi hareket edebilir, yöneticileri ister emperyalizmle, isterse TC ile işbirliği yapabilir; yurtseverlere saldırabilir ama kabahatli yine PKK'lilar olur. Medya Güneşi'nin mantığı budur.

Bu mantığı kendi sonuçlarıyla sürdürenler az değil. Newroz dergisinde yer alan "Üçlü Ant ve Federe Kürt Devleti" başlıklı yazı bunu ortaya koyuyor.

Bu yazı, "Bölücü devletlerin bu tutumundan sonra ('zararsız' olarak niteleyip 'sessiz' karşılama tutumu, -bn), en keskin karşı tutum, kimi ezen ulus devrimci hareketlerinden geldi. Onlar, federe yerine bağımsız bir devlet kurulmadığı için değil, fakat, emperyalizmin denetimi altında bir kukla devlet', 'sıçrama tahtası' gibi gerekçelerle yarım burjuva demokratik adıma açıkça ve ateşlice karşı çıktılar." (Newroz, sy.12,sf.5) şeklinde başlıyor; her ne kadar üç satır sonra bu yazdıklarının tersine, 'Hiç şüphesiz Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin en şiddetli karşırları her zamanki gibi Kürdistan'ı bölüp paylaşan devletlerdir." dese de, yazı yukarıda belirtilen temelde sürüp gidiyor. Türkiye ve Kürdistan devrimcileri Güney Kürdistan'da bir devletin kurulmasına değil, kurulan mevcut devletin kuruluş biçimine, niteliğine karşı çıktılar.

Güneydeki Federe Kürt Devleti'ne Türkiye'nin ya da bir başka devletin karşı çıkması, bu devletin kuruluş amaçlarında ve niteliğinde herhangi bir değişiklik yapmaz. Herhangi bir devlet de, Türkiye ya da faşist-gerici bir devlet karşı çıkıyor diye desteklenemez. Öyle olsaydı hepimiz Yunanistan'daki albaylar cuntası dahil bütün Yunan hükümetlerinin destekçisi olurduk. Bir olay karşısında tavır belirlemek bu kadar basit ve kolay değildir. Destekleme ölçüleri bu ölçüde ilkesiz ve faydacı bir yaklaşımla olamaz.

Newroz dergisi mantığını sürdürerek neden bu "Kürt devletini" desteklememiz konusunda akıl vermeye devam ediyor. Buna göre, TC askeri müdahale yoluyla Kürt devletini yıkmak istiyor, ancak uluslararası durumun buna elvermediğini, bunun için PKK bahanesini kullandığını ve bu devlete askeri saldırıya geçtiğini söylüyor. Kanıt olarak da TC'nin saldırısına Kürdistani Cephe'nin liderliğinin karşı çıkmış olmasını gösteriyor. Birincisi, TC'nin saldırısına uğruyor diye bir devlet desteklenemez. İran, Irak'ın saldırısına uğradığında kimsenin aklına İrancı olmak gelmediği gibi, Türkiye herhangi bir devlete saldırıyor diye kimse o devletin savunucusu kesilmez. Bunu bir kenara bırakalım, TC ile Kürdistani Cephe'nin işbirliğinin son derece açık olduğu Güney Kürdistan'daki çatışmalarda, TC'nin müdahalesinin aslında federe devlete yönelik olarak gerçekleştirildiğini söylemek için, herhalde gözlere Newroz dergisininki gibi milliyetçilikle boyanmış ve başka bir şey göstermeyen gözlük takmış olmak gerekmektedir. Çatışmaları başından beri TC subaylarının yönlendirdiğini duymayan kalmamıştır.

Newroz dergisi Çekiç Güç'ün dahi federe devletin karşısında olduğunu yazıyor ve "Federe Kürt Devleti topraklarında yapılan askeri operasyon ve işgal sırasında ortaya çıktı: Çekiç Güç'ün teknik yardımı olmasaydı, Türk ordusu sadece uğradığı zaiyat ve ettiği masrafla gerisin geri gelmiş olacaktı." diyor. Peki Çekiç Güç'ün gelmesini kim istedi, kim federe devletlerini bu güce yaslanarak ilan etti? Bu soruların cevapları Newroz dergisinde yok. Onlar gelişmeleri kendi istedikleri gibi yorumlayınca her şeyi açıklıdıklarını sanıyorlar. Kendi dünyalarında bu konuda bir sorun çıkmıyor, ancak hayatın kendisi gerçeği ortaya koyuyor. Ve bugün maalesef Çekiç Güç'ün bölgede kalmasında en fazla ısrarlı olanların başında, o çok desteklediklerı federe devletin yöneticileri geliyor.

Demirel, Newroz Dergisi ve Tek Kutuplu Dünya

Güney Kürdistan'da federe devlet kurulurken Kürdistani Cephe liderleri ABD'den Avrupa'ya icazet için dolanıp durdular ve onlardan bu icazeti kopardıktan sonra da devletlerini ilan ettiler. Bu durum ortada olduğundan, Newroz bir açıklama yapma gereği duyuyor ve "Emperyalizmin anti-Irak değil, anti-Saddam çıkarları ile Güney Kürdistan halkımızın ulusal kurtuluş çıkarları şu an için yan yana düşmüştür." demek zorunda kalıyor. Orada çıkarları yan yana düşen Kürt halkı ile emperyalizm değil, Kürt işbirlikçileri ile Amerikan emperyalizmi oluyor. Meselenin öyle kolaylıkla izah edilemeyeceğini bilen Newroz yazarları, sonunda dillerinin altındakileri çıkarıyorlar. Türkiye sol hareketi için, "Onlar bugün için, hangi gerekçelere sarılıyor olurlarsa olsunlar, kendi burjuvalarıyla Federe Kürt Devleti karşıtı kampanyaya iştirak etmiş oluyorlar" derlerken, "Tek kutuplu dünyada, dünyayı karşıya alarak Kürt ulusu hiçbir kazanım elde edemez." sözlerini sarf etmek zorunda kalıyorlar. Ve buradan da Kürt devletini kurmak için tek kutuplu dünyanın merkezi ABD emperyalizmine yaslanmak gerektiği mesajını veriyorlar.

Newroz yazarları için talihsizlik aynı sözlerin birkaç gün sonra Demirel tarafından sarf edilmiş olmasıdır. Demirel, Saddam için, aynı sözleri söylemiş, "Gel Amerika'ya karşı çıkma" demiştir. "Tek kutuplu dünya", "yeni dünya düzeni"nin bir tek anlamı vardır, ABD'ye kölece bağımlılık. Bu dünyanın kurallarına boyun eğenler köleliği de kabul etmiş olurlar. Kürt halkına bir "devlet" elde etmek için kölelik layık görülemez.

Hızlı Bir Çekiç Güç Savunucusu: Azadi

Newroz yazarları bir yandan federe devletin savunuculuğunu yaparlarken, aynı zamanda Çekiç Güç'e de karşı çıkıyorlar. Oysa savundukları devletin yöneticileri, bu gücü aman başımızdan eksik olmasın diyecek kadar savunuyorlar. Bu çelişkiyi Newroz yazarları açıklayacak durumda değildir. Azadi gazetesinin bu konuda daha tutarlı olduğunu söylemek gerekir, fakat bunun Azadi açısından hiç de övünülecek bir şey olmadığını belirtmekte yarar var.

Türkiye'de geniş kesimlerin Çekiç Güç'e karşı kampanya açtığını, Kürt halkının azılı düşmanlarının bu durumunu anladıklarını belirten Azadi, "Peki ya sol demokrat ve hatta sosyalist diye geçinenlerin tavırlarına ne demeli? Onların içerisine düştükleri garipliği nasıl açıklamalı?" şeklinde sorular sormaktan kendini alamıyor. İşte milliyetçiliğin kör gözlüğü insanları böylesine garip duruma düşürüyor. Azadi yazarları devrimcilerin Çekiç Güç'e karşı çıkmasından son derece şaşkındır. Ama Azadi yazarlarının bu şaşkınlıklarına fazla şaşırmak için bir neden yoktur.

Bir yandan ulusal kurtuluşçu geçinip, bir yandan da emperyalist orduların ülke topraklarini işgal etmesini hararetle savunmak bunlara özgüdür.

Azadi yazarlarına göre, emperyalist ordular zaten Ortadoğu'dadır. Çekiç Güç onların yanında devede kulakmış; ayrıca orada bulunmasının nedeni Kürtleri Saddam'a karşı korumakmış. Bir, de devrimcilerin önüne "Çekiç Güç bölgeden uzaklaştığı zaman, Saddam'ın yeni bir katliama girişmeyeceği söylenebilir mi? Böyle bir katliam sizi ilgilendiriyor mu, ilgilendiriyor mu?" diyerek büyük bir "açmaz" koyuyor.

Bir kere Çekiç Güç devede kulak değil, devede boynuzdur. Üstelik tehlikeli bir boynuz. Kürdistan'da cirit atıyor. İstediği gibi hareket ediyor. Devrimciler Çekiç Güç gitsin derken, hiçbir zaman diğer emperyalist ordular kalsın demedi, her zaman bütün emperyalistler çekiip gitmelidir dedi. Kaldı ki Azadi'nin "hep beraber çekip gitsinler" demeye dili varmıyor. "Çekiç Güç kalsın" diyor. Gerekçesi Saddam korkusu. Ortadoğu'da emperyalizm ne zaman katliamların önleyicisi olmuştur? Tek bir örneği yoktur. Emperyalizm bir yere uzandıysa, her şey olup bittikten sonra kurtarıcı rolüyle olmuştur.. Emperyalizm Körfez savaşının ardından Saddam'ın katliamı bittikten sonra "yetişmiştir". Emperyalizm çoğu zaman çıkarları için "tazıya tut tavşana kaç" politikası uyguluyor ve kendisini kurtarıcı rolüyle müdahaleci barış gücü olarak dayatıyor.

Bugün Kürdistan'da sürdürülen katliamların gerisinde o ellerine sarıldıkları emperyalizm yok mu? Halepçe katliamında seyircilik ve destekçilik yapan kim? Emperyalizm değil mi? Kimi koruyor sanıyorsunuz emperyalizm? Mevcut federe devletin garantisi mi sanıyorsunuz Çekiç Güç'ü? Eğer ihtiyacı kalmazsa emperyalizm kendi izniyle kurulmuş bu devleti iki günde ortadan kaldırır ve onun kurucularına da seyretmek düşer. Emperyalizmi tanımayanlar, emperyalizmle halklar arasındaki ilişkiler ve savaşlar tarihini anlayarak okumalıdır.

Kürdistan

Demirel Suriye'de dertlerine çare aradı

Mesut DEMİREL

Türkiye burjuvazisi, kendi ülkesindeki sınıflar mücadelesini ve ulusal mücadeleyi bütün tarihi boyunca hep bir "dış mihraka" bağladığından ve buna da canı gönülden inandığından, ne zaman başı derde düşse, hemen "dış mihraklara" karşı huruç harekatına girişir, köpürür, bir yanda da onları kendi çıkarları doğrultusunda "bağlamaya" çalışır. Oysa onun yarası derindedir, içerdedir, devası da yoktur.

İşte böyle bir yaklaşımın sürdürüsücü olan Demirel iktidarı da, hükümeti oluşturduğundan beri, kendine dış destek bulmak için dış ülkelerin, devrimci ve ulusal hareketlere yaptığını varsaydığı yardımları kesmek için pek çok girişimde bulunmuş, ancak bunlardan dişe dokunur sonuçlar elde edememiştir.

Kimi zaman İçişleri Bakanlığı düzeyinde, kimi zaman Dışişleri Bakanlığı, kimi zaman da doğrudan başbakanları düzeyinde gerçekleşitirilen ikili, üçlü, hatta dörtlü temaslar, küçük hesapların büyük denizlerinde boğulup gitmiştir. Boğulup gitmeye de mahkumdur.

Her şeyden önce, Türkiye kendi çevresindeki ülkelerin hemen hemen hiçbiriyle dost değildir. Komşularının tümüyle neredeyse kanlı bıçaklı olmuştur. Kendisi, bu ülkelerin iç istikrarına yönelik kimi faaliyetlerde bulunurken; hatta Kıbrıs, Irak, Azerbaycan, Bulgaristan gibi ülkelere doğrudan müdahale ederken, komşularının da Türkiye için birtakım faaliyetlerde bulunmasını anormal karşılamamak gerek. Nitekim, İran Türkiye'ye karşı kimi İslamı grupları açıktan desteklemektedir.

İşte bu kurtlar sofrasında, bölge devletleri kimi zaman karşılıklı çıkarları aynı masaya koyarak, ya karşı faaliyetlerini törpülerler, ya da kısmi tavizlerle sorunları yumuşatırlar. Buna karşı hayati çıkarlar söz konusu olduğunda ise, anlaşmasını da bilirler. Kürt Federe Devleti'ne karşı ortak tutum bunun bir göstergesidir.

Demirel'in son Suriye gezisi her iki devlet açısından da, karşılıklı sorunların halli için bir zemin oluşturma anlamını taşıyordu. Ancak bu zeminin oluşturulduğu dahi söylenemez. Kuşkusuz olayın tayin edici boyutlarından biri de, ABD emperyalizminin "yeni dünya düzeninin" Ortadoğu'da bu ülkelere ilişkin olarak belirlediği roldür. ABD açısından en azından şimdilik, araları çok sıkıfıkı olmasa da, belirli düzeylerde yakınlaşmış bir Türkiye-Suriye ikilisi istenir bir şeydir. Elbette bu şu an için söz konusudur. İleriki süreçte, ABD emperyalizminin çıkarlarının ne tür sonuçlar yaratacağı ise ayrı bir konudur.

Görüşmeler, Suriye'nin Fırat ve Dicle'nin sularını gündeme getirmesi, Demirel'in de Suriye'nin PKK'ya verdiğini iddia ettiği desteğini çekmesini istediği bir seyirde geçti. Ne Demirel su sorununu bir çözüme bağlayarak görüşmeleri bitirdi, ne de Esad "PKK meselesini halledeceğiz" dedi. Demirel, "Size ihtiyacınız olan suyu vereceğiz" derken, sorunun 1993 sonunda hallolabileceğini ima etti. Esad ise "Biz Türkiye'deki teröre destek vermiyoruz. Türkiye'nin huzuruna zarar verecek hiçbir şey içinde yokuz. Sizin bazı şamar zaman bu-raya geliyor. Sizin gazeteler bazı şeyleri büyüttüyor. İki ülke arasına, bunlar büyüyünce hassasiyet giriyor.." dedi.

Buna karşı Demirel ve onun şaşkaşkçısı basın, görüşmeleri başarılı olarak yansıtmaya çabaladılar. Bunun için olur olmaz ölçüleri kullandılar.

Örneğin Esad hayatında ilk kez bir başbakanı, görüşmelerin yapılacağı salonun dış kapısında karşılayıp uğurluyor; Halk Sarayı'nda çoğu gazetecilerden oluşan seksen kişilik yabancı bir heyete ilk defa yemek verip onların ellerini tek tek sıkıyor; üç buçuk saatlik bir görüşmenin ardından ikinci bir görüşme talep ettiği tek lider de son yıllarda Demirel'dî şeklinde vb. ilginç ölçüler görüşmelerin değerlendirilişine kıstas oldu.

Ancak görünen o ki, Demirel daha çok komşu ülkelerin kapılarında dolaşacak, içerdeki dertlerine çare bulmaya çalışacak. Boşuna...

Peşini bırakmayacağız dediler, kurşunladılar

Diyarbakır (Mücadele)-Diyarbakır'da kontrgerillanın sosyalist basını engelleme çabalarına direnen gazete bayisi Eşref Yaşa, yeni bir saldırı ile karşı karşıya kaldı.

Eşref Yaşa, önce sosyalist yayınları satmaması yönünde tehdit edilmiş, daha sonra sahibi olduğu Bulvar Büfe kundaklanmış, yetmeyince gözaltına alınmış ve "Sol yayınları satmaya devam edersen, bizim başka yöntemlerimiz de vardır." şeklinde tehdit edilmişti.

Bu tehditlere aldırmadan bütün gazeteleri satmaya devam eden Yaşa, 15 Ocak günü evinden işine giderken, suikast girişimi ile karşı karşıya kaldı. Ancak bu konuda hazırlıklı olması ve saldırı sırasında kendini savunması sonucu yaralı olarak kurtuldu.

"Bana bunu yapacaklarını biliyordum." diyen Eşref Yaşa, uğradığı saldırıyı gazetemize şöyle anlattı: "Sabah saat 07.00 sıralarında işime gidiyordum. Melikahmet semtinde bulunan Turistik Caddesi'nde yürürken, 20-25 yaşlarında iki genç tarafından izlendiğimi fark ettim. Her an bir saldırıya hazırlıklı olduğum için insanlara dikkat ediyordum. Zaten bunlar hemen silahlarını çekerek ateş etmeye başladılar. Ancak atik davranmam ve kendimi savunmamdan dolayı, istadikleri biçimde ateş edemediler ve kaçmak zorunda kaldılar. Bu sırada bir kalçamdan ve iki de kolumdan olmak üzere üç kurşun yedim. Bu tür saldırılara karşı direnmek ve birlikte hareket etmek gerekir."

Kontrgerilla Eşref Yaşa'yı önce tehdit etti, sonra da hem büfesini, hem de kendisini kurşunladı. Yaşa, şimdi hastanede...

Saldırı sonrasında yaralı olarak Diyarbakır Sosyal Sigortalar Kurumu Hastanesi'ne kaldırılan Eşref Yaşa, hayati tehlikeyi atlattı.

Kontrgerilla, bu tür yöntemleri kullanarak sosyalist-yurtsever yayınların satışını engelleyemez. Bunu kendisi de biliyor. Ancak, "ne kadar zarar verebilirsem, o kadar iyidir" mantığıyla hareket ederek, kör terörünü gazeteciler ve gazete satıcıları üzerinde uygulamaya devam ediyor.

Kontrgerillanın psikolojik savaş yöntemleri boşa çıkıyor

Malatya (Mücadele)-Kontrgerilla Akçadağ ve çevresinde bildiri dağıtmayı sürdürüyor. Daha önce dağıtılan bildirileri yakan halk, bu kez de farklı davranmadı ve dağıtılan bildirileri toplayıp yaktı.

Söz konusu bildiriler Akçadağ öğretmen Lisesi ve civar köylerde dağıtıldı. Bunun yanında Kürecik bölgesinde "teslim olun, devlete sığının" gibi afişler asılıyor.

Kontrgerillanın Malatya'da, özellikle Akçadağ çevresindeki bu tür faaliyetleri Devrimci Sol gerillalarının işbirlikçi Kemal Kaplan'ı cezalandırmasından sonra başladı. Halkı devrimcilerden soğutmak, gerillayı yalnızlaştırmak için çırpınıp duran kontrgerilla, boşuna uğraşıyor. Malatya halkı "Dünyanın en aptalları, en geri zekalıları kontrgerilla olmuş." diyor. Öyle saçma şeyler yazıyorlar ki, halk gülüyor. Bu bildirilerde, halkımızın kimden yana olduğunu, kimi desteklediğini ve kiminle ayrı olduğunu taşıdığını görüyoruz. Örneğin halkımız teslim olmayı şerefsizlik olarak değerlendirirken, kontrgerilla yiğitlik olarak değerlendiriyor. Halkımız Malatya dağlarında yiğitçe çarpışarak şehit düşen Şerafettin'leri, Sabit'leri, Kemal'leri, İstanbul'da kuşatma altındayken "Cesaretiniz varsa gelin!" diyenlere yiğit diyor.

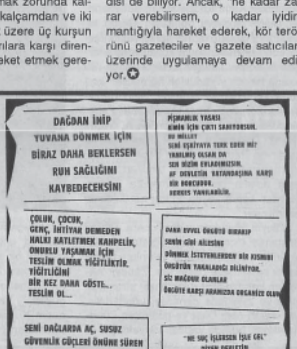

Zana ve Yurttaş: "Denge Dicle 16. Mekanize Tugayı'nda yayınını sürdürmektedir"

Kontrgerillanın Diyarbakır'da sürdürdüğü saldırılar, Diyarbakır HEP milletvekilleri Leyla Zana ve Sedat Yurttaş tarafından yapılan basın açıklamasıyla kınandı. 21 Ocak'ta yapılan basın açıklamasında, Diyarbakır ve çevre illerde kontrgerillanın iki öğretmenin öldürülmesi, bayi Eşref Yaşa'nın yaralanması eylemlerine, okullarda sürdürülen Hizbullah terörüne değinilen basın açıklamasının asıl konusunu, kontrgerillanın yasadışı yayını olan Denge Dicle (Dicle'nin Sesi) radyosu oluşturdu.

Radyo Denge Dicle yayınının, Devegeçidi yakınlarında bulunan 16. Mekanize Tugayı'ndan sürdürüldüğünü belirten Zana ve Yurttaş, Dicle'nin Sesi radyosu ile ilgili Başbakanın yanıtlaması istemiyle verilen soru önergesine yanıt alamadıklarını ve bugüne kadar devletin hiçbir kurum ve yetkilisinin de bu konuda aydınlatıcı bilgi vermediğini dile getirerek, "Konunun derhal aydınlatılmasını talep ve ısrar ediyoruz." dediler.

Van'da gazete dağıtım görevlisi öldürüldü

Van'da Ülkem Basın Yayıncılık ve Dağıtım'ın Van bölgesi sorumluluğunu yapan Orhan Karaağar, kontrgerilla tarafından öldürüldü.

Orhan Karaağar, Özgür Gündem gazetesi Van bürosunu 9 Ocak'ta basan polisler tarafından gözaltına alınmış ve keyfi olarak 2-3 saat gözaltında tutulmuştu.

Olay günü olan 19 Ocak'ta ise, akşam 17.30-18.00 sıralarında bürodan çıkıp evine giderken, sayıları tam olarak belirlenemeyen saldırganlar tarafından kaçırıldı. Cesedi bir süre sonra bir inşaatta bıçak ve şiş darbeleriyle delik deşik edilmiş halde bulundu.

Olaydan yaklaşık 3-4 dakika sonra olay yerine gelen polis, cinayet konusunda ellerinde herhangi bir ipucu ya da olayı gören bir tanık olmadığını belirtti.

Diyarbakır'da iki öğretmen katledildi

Diyarbakır (Mücadele)- Diyarbakır'da Zübeyir Akkoç ve Ramazan Aydın Bilge adlı EĞİT-SEN üyesi ki yurtsever öğretmen uğradıkları silahlı saldırı sonucu katledililer.

Kendince tehlikeli gördüğü kişileri ortadan kaldırma eylemini sürdüren kontrgerilla, Diyarbakır'da birçok öğretmeni yaralamış, ikisi Silvan'da, biri Kızıltepe'de, beşi de Diyarbakır'da olmak üzere 8 öğretmeni katletmişti. Suç dosyasına, Diyarbakır'ın sevilen yurtsever öğretmenlerinden Zübeyir Akkoç (41) ve Ramazan Aydın Bilge'yi (29) katlederek yeni suçlar ekledi. Zübeyir Akkoç, aynı zamanda EĞİT-SEN Diyarbakır Şube Başkanı Nebahat Akkoç'un eşiydi.

13 Ocak Çarşamba günü, saat 07.00 sıralarında öğrencileri ile birlikte Hürriyet İlköğretim Okulu'na gitmekte olan Zübeyir Akkoç ile Ramazan Aydın Bilge, okula 100 m. kadar uzaklıkta, Bağlar 5 Nisan Mahallesi Arnid Kooperatifleri yakınlarında silahlı saldırıya uğradılar. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre, yakın mesafeden bir tabancayla açılan ateşle birlikte ilk olarak Zübeyir Akkoç vuruldu. Bu sırada birlikte yürüdükleri öğrencileri korku ile kaçışmaya başladılar. Saldırganların sürekli ateş etmesiyle beraber Zübeyir Akkoç olay yerinde can verdi. Yaralı [illegible] kaldırılan Ramazan Aydın Bilge de kurtarılamayarak öldü. Görgü tanıkları ayrıca ateş edenin bir kişi olmasına karşın, olaydan sonra kaçan iki kişi gördüklerini belirtiyorlar.

Olayın duyulmasından sonra Devlet Hastanesi morgu önünde öğretmenler ve öldürülen öğretmenlerin yakınları toplanarak beklemeye başladılar. Zübeyir Akkoç'un cenazesinin çıkarılması sırasında alkış ve zılgıtlarla cenazeyi uğurladılar. Memleketi olan Dicle'ye götürülen Zübeyir Akkoç, burada yapılan ve yaklaşık iki bin kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

Ramazan Aydın Bilge'nin cenazesi ise Diyarbakır'da bulunan Kuruçeşme mezarlığında toprağa verildi. Cenaze törenine yaklaşık 300 kişi katıldı. Mezarı başında yapılan konuşmada "Bu ne ilk ne de son şehidimizdir. Ülkesini, halkını ve insanları sevmek suç ise, biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz." dendi ve tören, yapılan saygı duruşu ile sona erdi.

Öte yandan, Diyarbakır'da bulunan çeşitli DKÖ'ler ve siyasi partiler de yaptıkları açıklamalarla saldırıları kınadılar. HEP adına Parti Meclis Üyesi Av. Cabbar Leygara tarafından yapılan açıklamada, "İki onurlu eğitim emekçisinin faili meçhul bir şekilde katledilmesi, halkımız tarafından derin bir nefretle karşılanmıştır. Bölgede her kesimden insanın can güvenliği kalmamıştır." derken, İHD Yönetim Kurulu adına Av. Sedat Aslantaş tarafından yapılan açıklamada da "Hangi odaklarca gerçekleştirildiği kamuoyunca çok iyi bilinen bu saldırıların sorumlusu, saldırılara seyirci kalan koalisyon hükümetidir" denildi.

Öte yandan Diyarbakır EĞİT-SEN Şubesi tarafından 15 Ocak günü bir günlük iş bırakma kararı alındı. Aynı gün EĞİT-SEN Diyarbakır Şubesi'nde toplanan Diyarbakır Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu bir basın açıklaması yaptı. Sendika binasından topluca postaneye kadar yürüyen memurlar, İçişleri Bakanlığı'na saldırıları protesto eden ve İçişleri Bakanı'nı istifaya davet eden telgraflar çektiler.

Zübeyir AKKOÇ

Ramazan Aydın BİLGE

◀ EĞİT-SEN'LİLERİN TELGRAF EYLEMİ-Devlet teröristliğinin hızını iyice artırıyor. Ama halk onlara hak ettikleri yanıtı, şehitlere kenetlenerek, onları sahiplenerek veriyor.

Cizre'de kontrgerilla terör estiriyor

Şırnak'ın Cizre ilçesine bağlı Kolgezer (Xirabreşkê) mezrasına baskın düzenleyen kontrgerilla, 5 köylüyü kurşuna dizdi. Kurtuluş (Misuri) köyünden kontrgerilla tarafından kaçırılan iki kişinin cesedi, kurşuna dizilmiş ve işkence edilmiş bir halde bulundu...

Tüm bu saldırılar üzerine Cizre esnafı kepenk kapatarak olayları protesto etti.

Diyarbakır (Mücadele)- *Kontrgerilla, Cizre'de son dönemde artan bir biçimde terörünü yoğunlaştırıyor.*

13 Ocak 1993 tarihinde akşam saat 20.30 sıralarında Cizre'nin Kolgezer (Xirabreşkê) mezrasına baskın düzenleyen yüzü maskeli ve silahlı kontrgerillacılar, daha önce PKK davasından cezaevinde yatan Davut Ergün'ün evine geldiler. Davut Ergün'ü bulamayan kontrgerillacılar evde bulunan eşi Hasibe (40) ile çocukları Lokman (20), Hıdır (17), Nezir (8) ve Hacer Ergün'ü (6) kurşuna dizerek öldürdüler. Köylüler, köye baskın düzenleyenlerin kontrgerilla olduğunu belirtiyorlar.

10 Ocak günü ise, yine Cizre'nin Misuri (Kurtuluş) Köyü'nü basan silahlı ve maskeli kişiler, köylülerden Emin Sevgat (25) ile Tahir Koç'u (36) alarak köyden uzaklaştılar. Sayıları yaklaşık 12 olan kişiler, olay sırasında köyün etrafını sararak bütün evleri aradılar.

Emin Sevgat ile Tahir Koç'un cesetleri daha sonra işkence edilmiş ve kurşuna dizilmiş bir halde Cizre Emniyet Müdürlüğü ile Kurtuluş Köyü arasındaki bir derede bulundu. Her iki köylünün de daha önceleri PKK'ya yardım ve yataklık ettikleri iddiasıyla tutuklanarak Diyarbakır Cezaevi'nde yattığı öğrenildi.

Tüm bu gelişmeleri ve kontrgerillanın katliamlarını protesto eden Cizre esnafı, 14 Ocak'ta kepenklerini kapattı. Devlet güçleri tarafından kepenklerin açılması yönünde yapılan çağrıya esnaflar uymayınca, Çarşı, Dörtyol, Yeni Çarşı ve Kerem Oteli civarında yaklaşık 50 dükkanın kepenkleri devlet güçlerince parçalandı. Bu saldırı karşısında esnafın %90'ı öğleye doğru kepenklerini açmak zorunda kaldı.

Kulp'ta Çekirdek Köyü'nü savaş uçakları bombaladı

EDİP AYÇİÇEK-Bombalardan onun payına bu düştü.

Diyarbakır (Mücadele)- *Devletin halka açmış olduğu topyekün savaş sürüyor. Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Gomak (Çekirdek) Köyü, devletin gerillayı yalnızlaştırma politikalarının kurbanı oldu. Savaş uçakları tarafından bombalanan köyde 3 ev tahrip olurken, 5 köylü hayatını kaybetttı, 3 köylü de yaralandı.*

12 Ocak 1993 günü öğle saatlerinde gerilla kamplarına yönelik olduğu iddia edilen bir hava harekatı gerçekleştirildi. Harekat sırasında Lice-Genç-Kulp üçgeninde yer alan Kasor Dağı'nda bulunan Gomak Köyü, savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombalama sonucu üç ev tamamen tahrip oldu. Yıkılan evlerde bulunan kişilerden, İşiyok ailesinden A.Hamit (46), Halime (39), Hevine (19), Gülistan (12) ve Abdullah (3) adlı köylüler ölürken, Ahmet İşiyok, H.İzzet Turhan ve Edip Ayçiçek adlı kişiler yaralandılar. Konu ile ilgili olarak bir açıklama yapan Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan ise, saldırının PKK tarafından gerçekleştirildiğini iddia etti. Ancak Diyarbakır'dan gelen ve saldırıda oğlu yaralanan Enver Ayçiçek, olayın uçaklar tarafından gerçekleştirildiğini belirtti.

Öte yandan Kulp ilçesine bağlı köylerde yoğunlaşan devlet terörü, köylerin boşaltılmasını amaçlıyor. İlçeye bağlı bazı köylerin, karşılaştıkları yoğun baskı sonucu boşalmaya başladığı belirtiliyor.

"Taşeronu limanlardan sopalarla çıkardık"

Bugüne kadar PTT hizmeti olarak verilen telefon hizmetlerinin özelleştirilmeye çalışılmasının gündeme gelmesi üzerine, TÜM HABER-SEN tarafından 17 Ocak günü DİSK toplantı salonunda bir panel düzenlendi. Gazeteci Mehmet Ceylan'ın yönettiği panele konuşmacı olarak Prof. Dr. İzzettin Önder, Liman-İş Başkanı Hasan Biber, Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube Yöneticisinden Erol Celepsoy ve PTT çalışanı Akgün Aydın katıldı.

Özelleştirmenin nedenlerinin, amaçları ve sonuçlarının tartışıldığı panelde ilk konuşmacı olan Prof. Dr. İzzettin Önder özelleştirmeye karşı çıkışın ancak emekçilerin bilinçlendirilmesi ile önlenebileceğini belirtti. Liman-İş Başkanı Hasan Biber ise kendi alanlarında gerçekleştirilmek istenen özelleştirme çalışmalarına değinerek şöyle konuştu:

"Umanlar, zarar ettiği söylenerek özel sektöre devredilmek istendi. Biz özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın işsizlik demek olduğunu iyi bildiğimiz için buna karşı çıktık. Zaten yaptığımız toplu sözleşmede taşeroniuğu önleyen madde de vardı. Ancak devlet bizi oyuna getirmek istedi. Limanlara taşeronlar sokulmak istendi. Onları uyardık, daha sonra elimize sopaları alıp hepsini dışarı attık. Eğer limanlar zarar ediyorsa, bunun sorumlusu üretim araçlarını yenilemek için yatırım yapmayan işverendir."

■ ■ ■

Polis deri işçilerine saldırdı

Yükseller Deri Konfeksiyon Sanayi ve Ticaret AŞ'nin Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesindeki ve Çişli Bomonti'deki iki işyerinde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle bugüne kadar toplam 116 işçi işten çıkarıldı. Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'ndeki fabrika önünde bekleyen işçiler 80 gündür direnişteler.

15 Ocak günü işverenin işyerinden mal çıkarmak istemesine engel olmak isteyen işçilere, işverenin şikayeti üzerine jandarma müdahale etti. 5 işçi yaralandı.

Aynı işverenin Şişli Bomonti'deki işyerinde 15 Ocak günü yapılan basın toplantısı sırasında, polisin ve çevik kuvvetin saldırısı sırasında birçok işçi yaralandı. Hamile bayanlar da dahil olmak üzere 58 işçi dövülerek gözaltına alındı. Kulaklık kullanan bir işçinin kulaklığı da saldırı sırasında bilerek kırıldı. Gözaltına alınan Genel Başkan Yardımcısı Ömer Ergül ve 58 işçi daha sonra serbest bırakıldılar.

Deri-İş Genel Merkezi basına yaptığı açıklamada işverenlerin işçilere karşı 13. ve 17. maddeleri silah olarak kullanmalarını, sendika üyelerini işten atarak sendikalaşmayı tasfiye etme oyunlarını protesto etti.

Kazanmak için bütün belediye işçileri el ele

Necdet BALKAY

Belediyelerde devrimci-demokrat şube yöneticisi sendikacılar ve işçilerin baskısı Belediye-İş Sendikası Genel Merkezi'nin vurdumduymaz tavrını değiştirmek zorunda bıraktı. Sorunların giderek yoğunlaşmasıyla şube ve işçilerin sendikaya rağmen eylemlere yönelmesi, buna bağlı olarak da tepkilerin artması karşısında Genel Merkez yöneticileri nihayet kıpırdama ihtiyacı hissettiler.

Ankara'da toplanan Belediye-İş Başkanlar Kurultayı'nda yine şube başkanlarının zorlamasıyla bir dizi eylem kararları alındı. Alınan kararlar çerçevesinde polisin saldırısına ve engellemelerine rağmen yürüyüşler yaptılar. Belediye işçileri için artık olağan, sıradan bir eylem biçimi haline gelen yürüyüş ve gösterilerin bu kez sadece Genel Merkez yöneticileri ve şube başkanlarının bulunduğu sendikacılar tarafından tekrarlanması, siyasi iktidarı hedef alarak baskı oluşturmaya çalışmaları sendikal hareket açısından olumlu bir gelişme olarak nitelenebilir.

Şimdi sorun bundan sonra ne olacağında. Bir yanda Genel Merkez yöneticilerinin çoğu ve şube başkanları Ankara'da açlık grevinde, diğer yanda işçiler İstanbul'da sokak ve meydanlarda.

Açlık Grevinin Tek Başına Sorunları Çözme Şansı Yoktur

Sendikacıların süresiz bir açlık grevini nereye kadar götürebilecekleri bir yana, belediye işçisi harekete geçirilm.?den, sınıfın gücü iktidara hissettirilmeden açlık greviyle başarıya ulaşma şansı azdır.

"Süresiz açlık grevi", "ölüm orucu" nitelemeleriyle kendilerince radikal bir eylem biçimi olarak göstermeye çalıştıkları açlık grevi, aslında 170 bin üyeli bir sendika için bugünkü aşamada yeterli değildir. Elinde çok daha etkili ve aktif olarak kullanabilecek bir güç varken, bugün her yerde işçi direnişleri yaşanırken, sadece açlık greviyle yetinmek radikal mücadeleden yana olmama isteğidir.

Başarıya Ulaşmanın Yolu Genel ve Daha Radikal Eylemlerden Geçiyor

Şimdi yapılacak işse, alınan kararların eksikliğini, yanlışlığını tartışarak zaman kaybetmek değil, durumu işçilerin lehine çevirecek adımları atabilmektir. Bu görev öncelikle komitelere, devrimci-demokrat işçi ve sendikacılara düşüyor.

Belediye işçileri hızlı bir şekilde genel ve daha radikal eylemlere hazırlanmalıdır. İşçilerin büyük bölümü, sorunların yerel eylemliliklerle çözülemeyeceğini görebilmektedir. Direnişin hedefi belediye işverenleri aşılarak siyasi iktidara yönlendirilmelidir.

İşyerleri, belediyeler ve şubeler arasında sürekli bir bağ ve haberleşme ağı kurulmalıdır. Komiteler bunda aktif rol oynamalı ve bu bağlar ülke çapında tüm belediyeleri kapsayacak biçimde genişletilmeye çalışılmalıdır.

Belediye-İş mi Genel-İş mi veya sendikaya muhalefet olup olmama tartışmaları bir yana bırakılıp, mücadelenin yükseltilmesi için güç ve eylem birliği yapılmalıdır. Eksik ve zaafların sendikacılar veya başkaları tarafından gidenilmesini beklemeden komiteler, devrimci-demokrat işçiler doğan boşlukları hızla doldurmalı, etkin ve müdahaleci olmalıdırlar.

Daha Hızlı Dayanışma Daha Fazla Cesaret

Başta eş ve aileler olmak üzere, tüm emekçilerin eylemlere aktif desteği ve katılımını sağlamak için çabalar artırılmalıdır. Belediyelerde memurlarla aynı işyerlerinde çalışmanın avantajları iyi değerlendirilip işçi-memur dayanışması daha da güçlendirilmelidir.

Eylemlerde polisin engelleme, barikat ve saldırılarına karşı önlemler alınmalı, güvenlik ve eylem komiteleri örgütlenmelidir.

15 Ocak'taki yürüyüşlerine polis saldırınca sendika yöneticileri direndiler, 19 Ocak'ta da süresiz açlık grevine başladılar.

İşçiler somut olarak yaşadıklarıyla da tüm burjuva partilerinin özünde birbirinden farklı olmadıklarını görmekte ve bunlardan giderek umutlarını kesip uzaklaşmaktadırlar. Ortaya çıkan boşluk ve arayışı devrimci işçiler, devrimci işçi hareketi doldurmalıdır. İşçiler çıkarlarının devrimci mücadelede, devrimcilerin yanında saf tutmakta olduğunu daha somut olarak görebilecekleri bir süreç yaşıyorlar. Bunu göstermek bizim görevimizdir.

Belediye emekçileri polise yumruklarıyla karşılık verdiler

"Direnmek şerefimizdir"

■ **"Direnmek şerefimizdir" diyen Küçükçekmece Belediye işçileri, diğer belediyelerdeki sınıf kardeşleri ve kamu emekçileri ile birlikte barikatları parçaladılar. İnip kalkan her cop darbesi karşısında sloganlarını daha gür haykıran belediye emekçileri, polis kuşatmalarını sıkılı yumruklarıyla eriterek direnişi yaşıyorlar. "Haklıyız Kazanacağız" haykırışları, emekçilerin dillerinde dayanışmanın ve zaferin sloganları oluyor.**

■ Üç haftadır direniyor belediye emekçileri. Haklarını alıncaya dek direneceklerini, açlık grevi dahil her eylemi hayata geçireceklerini açıkladılar. İşten atılmalarına protesto ederek 19 Ocak'ta Küçükçekmece Fen İşleri'nde açlık grevine başladılar. "Ben işçilerin bütün haklarını verdim. Atılan işçiler orayı işgal etmiştir." diyecek kadar alçalabilen Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay, çağırdığı polisleri açlık grevindeki işçilerin üzerlerine saldı. Geceyarısı Fen İşleri'ni kuşatan polis işçileri zorla dışarı çıkardı.

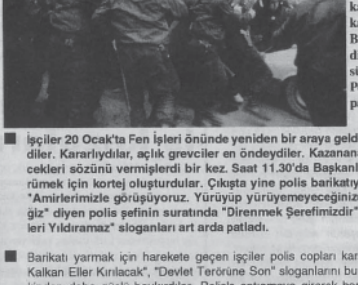

K.Çekmece belediye işçileri kazanmak için kararlılar. Bunun için direnişi sürdürüyorlar. Polis barikatını parçalıyorlar.

■ **İşçiler 20 Ocak'ta Fen İşleri önünde yeniden bir araya geldiler. 1000 kişiydiler. Kararlıydılar, açlık grevciler en öndeydiler. Kazanana kadar direnecekleri sözünü vermişlerdi bir kez. Saat 11.30'da Başkanlık binasına yürümek için kortej oluşturdular. Çıkışta yine polis barikatıyla karşılaştılar. "Amirlerimizle görüşüyoruz. Yürüyüp yürüyemeyeceğinize karar vereceğiz" diyen polis şefinin suratında "Direnmek Şerefimizdir", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganları art arda patladı.**

■ Barikatı yarmak için harekete geçen işçiler polis copları karşısında "İşçilere Kalkan Eller Kırılacak", "Devlet Terörüne Son" sloganlarını bu kez her zamankinden daha güçlü haykırdılar. Polisle çatışmaya girerek barikatları yerle bir eden emekçiler polisin coplu saldırısına yumruklarıyla karşılık verdiler. Bir anda kendini yerde bulan polislerin karşısında kazanan emekçiler vardı.

■ **Çevik kuvvet işçilerin dört bir yanını yeniden kuşatarak, emekçileri korkutmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ama başaramadı. Kitlenin çevresinde oluşturdukları çifte zincirleri onları durdurmaya yetmedi. İşçilerin kararlılığı karşısında zinciri tek sıraya indiren polis, Küçükçekmece Belediyesi'ne kadar yürüyen emekçilerin attığı her adım karşısında gerilemek zorunda kaldı.**

Eylemlere başka emekçiler de katılıyor. Dayanışma için halktan 30 bin imza

Belediye işçileri: "Kıyıma karşı direniş"

Belediye işçileri K.Çekmece'de, Kağıthane'de kıyıma karşı direniyor. Ankara'da Belediye-İş yöneticileri belediye işçilerinin alacakları için hükümeti zorluyor. Gaziosmanpaşa Belediyesi işçileri iki aylık alacakları için iş bırakma eylemleri yapıyorlar. Pek çok ilde belediyeler işçi eylemleriyle çalkalanıyor.

Belediye patronları arpalıkları kendi çıkar çevrelerine peşkeş çekmeye devam ederken, belediyeler hakları gaspedilen işçilerin huzursuzluğuyla kaynıyor.

"Babamın Ekmeğini Paylaşıyorsam Kavgasını da Paylaşacağım"

Kağıthane Belediye işçileri 18 Ocak'ta 3000 kişilik kortej halinde bir kilometre mesafeden belediyeye doğru yürüyüşe geçtiklerinde, belediye işçilerinden birinin çocuğu en önde bu dövizi taşıyordu. Kıyıma uğrayan 400 belediye işçisinin kavgasını o yürüyüşte 3000 kişi paylaşıyordu. Aileleri, çocukları, diğer belediyeler-den arkadaşları ve alkışlarıyla çevre halkı belediye işçilerini destekliyordu.

İşçiler belediye önüne geldiklerinde bir miting düzenlediler. Yürüyüş ve miting boyunca sürekli slogan attılar, çeşitli pankart ve dövzler taşıdılar. "Adil Düzen Dediler Adil'in Anlamını Kirlettiler", "Haklarımızı İstiyoruz Söke Söke Alacağız", "Haklıyız Kazanacağız-Belediye-İş 1 No'lu Şube", "Atılan İşçiler Geri Alınsın-Devrimci İşçi Hareketi" gibi pankartların göze çarptığı eyleme Gaziosmanpaşa ve Eminönü Belediyesi işçileri de kendi pankartlarıyla katıldılar.

Mitingde işçi düşmanlarına da seslenen Belediye-İş Beyoğlu Şubesi Başkanı İlyas Güven, "Hiçbir yerde kazanamadınız. Haksızsınız, kaybedeceksiniz. Haklı olan, güçlü olan biziz, kazanan da biz olacağız." diye konuştu. Ve konuşmasını "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sözleriyle bitirdi. Coşkulu ve kararlı bir havada geçen mitinge polis müdahale edemedi.

Gündemde yine belediye işçileri var. Çünkü işsizlik, hakkını alamamak, polis baskısı onların güncel sorunu. Direniş daha dirençli bir hal alarak ve yayılarak sürüyor.

Gaziosmanpaşa Belediyesi İşçileri İş Bırakma Eyleminde

Toplu sözleşme farkları, iki aylık ücret ve ikramiyelerini alamayan Gaziosmanpaşa Belediyesi işçileri 18 Ocak'ta iş bırakarak direnişe geçtiler. 21 Ocak'ta ise Küçükköy'den GOP Belediyesi'ne kadar slogan ve pankartlarla bir yürüyüş yaptılar. Bundan önce de alacakları için aralıklarla iş bırakan işçiler, bu defa hakları ödenınceye kadar iş bırakma eylemini sürdürceklerini açıkladılar.

K.Çekmece Belediyesi'nde Direniş Açlık Grevi Biçimine Dönüştü

K.Çekmece işçilerinin alacakları için belediye binasını işgal etmesini yasadışı eylem olarak niteleyen Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay, geçtiğimiz günlerde 38 işçinin iş akdini feshetmişti. Bağcılar, Bahçelievler, Güngören belediyelerinden atılan işçilerle birlikte iki haftadır direnen K.Çekmece belediye işçileri, işverenden olumlu bir yanıt alamayınca 18 Ocak'ta süresiz açlık grevine başladılar. İşe geri alınmayı isteyen işçilere "Hiçbir sosyal hak ve iş güvencesi istememek" koşulunu öne süren Tığlay, emek düşmanlığında Yüksel Çakmur'un yolunu izliyor.

Halktan Destek: 30 Bin İmza

Belediye işçileri K.Çekmece halkının da desteğini almak amacıyla bir imza kampanyası başlattılar. Halk, kapı kapı dolaşan işçilere şimdiye kadar 30 bin imza verdi. İşçi ve memur direnişlerinin yanı sıra gelişen ve önem kazanan destek ve dayanışma eylemleri açısından bu adım çarpıcı bir örnek oluşturdu.

İzmir Belediyesi Yine Kıyımda

İzmir Belediyesi ESHOT Müdürlüğü, 18 Ocak'ta 130 işçiyi işten çıkardı. işten atılan işçilerin çoğunluğu Güzelyalı İzmir atölyesinden ayrılmayarak fiili işgale başladılar. Ancak oraya gelen Belediye-İş İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Talat Özdemir'in "Çevik kuvvet gelecek, eyleme son verin, işyerini terk edin." demesiyle eylem kırıldı.

Ertesi gün sendika önüne giden işçiler, şube sekreterinin işten atılmayı 'doğal' bulan konuşmasıyla karşılaştılar. Sendikanın sahip çıkmadığı işçiler ESHOT'a gidip bir süre bekledikten sonra dağıldılar.

Belediyeler düzen partilerinin çiftliği

İşçi kıyımının nedeni hak gaspı ve yağma

K.Çekmece belediye işçileri: "Paraları kendi yandaşları taşeronlara ödüyorlar. O yüzden işçi atıyorlar. Ve eylemlerimizden rahatsız oluyorlar."

Temizlik İşçisi Adnan Coşkun: "İşin gerçeği, hakkımızı istediğimiz için işten çıkarılıyoruz."

Yol Yapım'dan Salih adında bir işçi: "Kıyımlar IMF'nin '275 bin işçiyi çıkarın' politikasının bir ürünüdür."

"İşçylerimizi taşeronlara veriyorlar."

'Belediyelere kendi yandaşlarını ve çevrelerini doldurup bizi çıkarıyorlar."

"Adil düzen' diyenlerin sahtekar olduklarını şimdi daha iyi anlıyoruz."

'Belediyede işçi fazlalığı var, onun için işten çıkarıyoruz diyorlar. Ama geldiklerinden bu yana 500 işçi aldılar. Kaymakamın karısını bile işçi yaptılar."...

Her belediyede işçilerin ağzından çıkan ilk sözler bunlar oluyor. ANAP iktidarının baskı ve yoksulluk cenderesine sıkıştırdığı belediye işçileri SHP'li belediyelerin her türlü düzenbazlığının kurbanı haline getirildi. İşçiler çok geçmeden "adil düzen" diyen RP'li belediyelerin de kıyımına uğradılar.

Neden: Yağma ve Taşeronlaştırma

Belediyelerde işçi kıyımlarında başı SHP'li belediye başkanları çekiyor. "İzmir'de, Adana'da, İstanbul'da işçi fazlalığı var, paramız yok." diye her belediyeden yüzlerce işçi işten çıkartıldı. Gerçekte ise paranın yokluğu belli bir bakış açısının sadece bir sonucu idi. SHP'li belediye başkanları işbaşına gelir gelmez çevrelerini doldurdular. Çoğu "demokrat" geçinen bu "taahhüt işleri" kovalayıcıları, belediye başkanlarının işleri devretmeyi düşündükleri taşeron adayları oldular. Belediyelerde "sosyal demokrat reform" yapacağız diyenler, halktan sağladıkları paraları kurdukları bu taşeronlara ve şirketlere peşkeş çekince işçilerin kazanılmış haklarını ödememeye başladılar. Böylece belediye olanaklarını taşeronlarla har vurup harman savuranlar, iktidarın da desteğini alarak "paramız yok" safsatasını iş ve işçi haklarını gaspetmenin gerekçesi yaptılar.

Aynı çark bugün RP'li belediyelerde de dönüyor. "Neden işçi atıyorlar?" sorusuna Kağıthane'de işten çıkartılan bir işçinin eşi, "Çünkü kendi yandaşlarını besleyecekler. Adil düzen' bizleri kışın ortasında aç-susuz, kömürsüz bırakmak mı?" diye haykırıyor.

K.Çekmece'den işten atılan İsmet Kamiloğlu "Başta Belediye Başkanı E.Tığlay, başkan yardımcısı ve meclis üyeleri yakınlarına belediyede sınavsız iş verdiler. Bizimle rekabet için yaptılar. Sonradan da bu kadar işçinin parasını veremeyiz demeye başladılar." diyor.

Yol Yapım'da çalışan Salih adında bir işçi ise kıyımın, IMF'nin "Tensikata gidin, 275 bin işçiyi işten çıkartın politikasının bir ürünü olduğunu" belirtiyor.

Bir yıldan bu yana belediyelerde bir yandan işçi kıyımları, diğer yandan direnişler birlikte gelişiyor. Kimin kazanacağına karar vermede söz yine işçilere ve onların kararlılığına düşüyor.

İnşaat işçileri ölümle iç içe

İş kazaları işçilerin kaderi değildir

Adana (Mücadele)- Sigortasızlık, örgütsüzlük işyerlerinde kazaların, ölümlerin önemli bir nedeni olmaya devam ediyor.

'En dağınık ve en örgütsüz, bir o kadar da riskli bir iş ortamı ile hangi işçiler yüz yüze' diye sorulsa akla önce inşaat işçileri gelir. Kırlardan şehirlere yoğun göç sonucu, konut ihtiyacına yönelik olarak bu sektörden kârlı kazanç sağlayan müteahhitlik oldukça yaygınlaşmıştır. Ucuz işgücü ve sosyal güvenceden yoksun bu 'yarı işçi, yarı işsiz' ordusu, hiçbir önlemi olmadan, geri bir teknik, yoğun iş ağırlığı altında sık sık iş kazası geçirir, yaralanır ya da ölürler.

Hemen her gün meydana gelen bu kazalardan, daha doğrusu iş cinayetlerinden biri de geçtiğimiz günlerde Adana'da oldu. Aktaş İnşaat firmasına ait bir inşaatın çökmesi sonucu bir işçi öldü, 6 işçi de yaralandı. İnşaatın çökmesine Nail ve Yücel Aktaş adlarındaki müteahhitlerin malzemeden çalmalarının, çürük malzeme kullanmalarının neden olduğu belirtildi.

Müteahhitler olayın örtbas edilmesi için ölen işçinin ailesine "Biraz para verelim, davacı olmayın." diyorlar. Aktaş İnşaat'ın işçileri ise cana gelen zararın bu şekilde sonuçlanmayacağını belirttiler. Mücadele'ye görüşlerini açıklayan işçiler şunları söylüyorlar: "Yıllardan beri çok zor koşullarda çalıştık. Sigortamız dahi yok, müteahhitler sigortamızı ancak biz öldükten sonra yaptırıyorlar. O da korkularından. Bundan böyle sessiz kalmayacağız. Aramızda karar aldık, örgütleneceğiz. Bu düzene ve işçi katili müteahhitlere karşı örgütlenerek mücadele edeceğiz."

Adana'daki iş cinayetinin kurbanı bu kez Ramazan Gürbüz adlı işçi oldu.

Örgütsüz memur bırakmayacağız

Hanifi SAĞLAM
BEM-SEN Genel Sekreteri

Örgütlü insan güçlü insandır.

Amiri karşısında ön ilikleyip yerlere kadar eğilen "güçsüz" memuru güçlü kılacak olan örgütlülüktür.

Buradan memur hareketinin politik şiarlarından biri de çıkıyor. "Örgütsüz memur bırakmayacağız"

Devletin "sendika gerekiyorsa onu da ben kuracağım" mantığıyla memurlara devlet sendikalarını, faşist sendikaları dayattığı bir noktada böylesi bir hedefi pratiğimizde öne çıkarmak daha da gereklidir.

Örgütlenme ve kurumlaşma; memur hareketinin bugün özel olarak yüklenmesi gereken alanları oluşturuyor. '90 Temmuz'undan bu yana kazanımlarla ilerleyen memur mücadelesine ivme kazandırmak; toplumsal muhalefetin, halkın birleşik gücünün daha etkin bir parçası olmak ve iktidarın devrimci-demokrat memur sendikalarına yönelik politikalarının karşısına daha güçlü setler örebilmek için bu gerekli bir adımdır. Devlet boş durmuyor; amirleri, müdürleri aracılığıyla birkaç günde örgütlediği "sendikalar" boş durmayacağını gösterdi.

Karşılığında biz de boş durmayacağız. Gerçek sendikanın, sınıf ve kitle sendikasının farkını ortaya koyacağız.

Son üç yıl içinde önemli adımlar atıldı. Sendika bilinci oluşturuldu. Grev olayı memur mücadelesine taşındı. Şimdi artık grev bilincini en geniş kesimlere yaymak durumundayız.

Sürekli yeni adımlar atmak, her adım sonrasında önümüze yeni hedefler koymak zorundayız. Bu "hareket"in doğasında var. Tersi gerilemek demektir. Memur hareketi büyüyüp gelişecekse eğer, bu doğalığı kendi pratiği içinde yakalamak durumundadır.

Memur hareketi kendisini 5 Temmuz '91, 8 Temmuz '92, 15 Temmuz '92'de grev önlükleriyle tanımladı. 93 15 Ocak'ı yeni bir adımdı. Yeni hedef grevi bir-iki işkolunun dışına taşırmak ve yine birkaç ilin dışına yayarak çapını genişletmektir.

Bugün memur hareketinin önünde işte böylesine önemli ve çaplı adımlar olduğu için, reformist anlayış tarafından gündeme getirilen "toplu sözleşme" olayının üzerinde döne döne duruyoruz.

Hak kazanımları kuşkusuz mücadelemizin önemli bir parçasıdır. Ancak reformizmin toplu sözleşme diye gündeme koyduğu şey, grev silahının işyerene doğrulttuğu bütünsel bir pazarlık sistemi değil, yerel haklardır. Hal böyleyken bunu mücadelenin odağına oturtmak ve üstelik grevlerin önüne koymak, "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" hedefini muğlaklaştırdığı gibi, yukarıda değinilen adımların atılmasını da engelleyici bir yaklaşımdır. Çünkü yanlış yönde bir yoğunlaşma, enerjinin yanlış kullanımı ve yanlış bir "başarı" ölçüsü oluşturmaktadır.

Bu noktada hak kazanımı doğrultusunda görüşmeler yadsınamayacağına göre, bunun içeriğinin nasıl şekillendirileceği önem kazanır. Reformizmin yanlış hedef tanımlamasının ötesinde bu noktada da basmakalıpçı, kolaycı davrandıkları görülüyor. İşçilerin sözleşme taslaklarını alıp "işçi" yerine "memur" yazmakla sözleşme taslağı hazırlanmış olmaz. Memurların özgün ve somut taleplerine inilemediği, demokratik muhtevası yadsınmış "sözleşme taslakları" memurları ileriye götürmeyecektir. Bugün yerel hak kazanımları anlamında hakların odağında demokratik hak ve özgürlükler olmalı; sosyal ve ekonomik talepler de bununla birlikte dayatılmalıdır.

Memur hareketi, devrimci politikanın önderliğinde yolunda yürümeye devam edecektir. Görevlerimizin çok yönlülüğünü gözden kaçırmaksızın, pratikte her birini karşılayan programlarla bu yolda yürüdüğümüz ve en geniş memur kitlesini bu yürüyüşe katabildiğimiz ölçüde kazanmamak için bir nedenimiz kalmayacaktır.

Memurlar 15 Ocak'ta Ankara'da da eylemdeydi

Memurlar 15 Ocak'ta her yerden ses verdiler. İstanbul'daki grev, Ankara'da eylemlerle desteklendi.

Ankara (Mücadele)- Grevleriyle bir adım daha atan kamu emekçilerinin eylemlerini Ankara'da BEM-SEN, SAĞLIK-SEN ve TÜM SAĞLIK-SEN'li emekçiler omuzladı. 15 Ocak'ta Ankara ÖZGÜR-DER'liler, Devrimci Mücadelede İşçiler, Sanatçılar, Grup Ekin, DLMK'lilar ve çevre esnafı kamu emekçilerinin eylemlerine destek verdiler. Ankara Belediye-İş 1. No'lu Şubesi de 15 Ocak'taki eyleme temsilci düzeyinde katıldı.

"Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkımız", "Grev Hakkı İçin Mücadeleye-BEM-SEN Ankara Şubesi" pankartlarıyla Büyükşehir Belediyesi'nin önünde toplanan kamu emekçileri bir gösteri yaptılar ve sloganlar attılar. Bu arada üzerinde %28.5'luk Sadakaya Hayır. Grevsiz Sendikaya Hayır. 657'ye Hayır" yazan bir tabut yakıldı. Eylemde ayrıca katılımları, Kürt halkı üzerindeki baskıları ve özgül sorunları dile getiren çok sayıda döviz vardı. Eylem bitmeden kitleye saldıran polis, pankartları ve BEM-SEN Ankara Şube Başkanı Gülaferit Ünsal'ı gözaltına almaya çalıştı. Ancak memurların "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla birbirlerine kenetlenmesi sonucu geri adım attı. Gözaltına alınan Memur Gerçeği muhabiri ise üç saat sonra bırakıldı.

15 Ocak günü aynı saatlerde Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi önünde de sağlık emekçileri bir gösteri düzenlediler. Eylemi çok sayıda sağlık emekçisi ve tıp öğrencisi izledi. "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Söz Yetki Karar Çalışanlara" sloganlarını atan sağlık emekçilerine polis burada da saldırmaya çalıştı. Ancak SAĞLIK-SEN'liler buna fırsat vermediler. Bu arada Büyükşehir Belediyesi önünde eylemlerini tamamlayan BEM-SEN'liler Hacettepe'ye geldiler ve sağlık emekçilerinin eylemine destek verdiler.

Memurlardan kısa... kısa...

- **TÜM GIDA-SEN kuruldu. TÜM GIDA-SEN (Tüm Gıda Tütün Emekçileri Sendikası)'in kuruluş dilekçesini 50 kurucu memur 14 Ocak'ta İstanbul Valiliği'ne verdi. Geçici Yönetim Kurulu Başkanı, H.Hüseyin Ulucan, "Harcanan emeğe uygun, insanlık onuruna yaraşır bir yaşamı sağlayacak, grevli toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesi için var olduklarını" belirtti.**
- EGİT-SEN, Diyarbakır'da EGİT-SEN üyesi Zübeyir Akkoç ve Ramazan Aydın Bilge'nin katledilmesini protesto için merkez ve şube yöneticileri düzeyinde 15 Ocak'ta derslere girmeme kararı aldı. Karara yönetici olan yüzlerce öğretmenin uyduğu belirtildi.
- **Havza EGİT-SEN Şubesi'nin açılışını kaymakam ve emniyet amirliği engellemeye çalıştı. Sendika şubesinin açılışı için 16 Ocak'ta sendika binasında bulunan öğretmenler, kaymakam ve polisin sendikayı "yasalara aykırı" bularak açılışa engel olmaya çalışmasına karşı direndiler. Sendikalarının yasallığının defalarca ispatlandığını savunan eğitim emekçileri, kaymakam ve emniyet amirini geri gönderdiler. Yeni açılan Havza EGİT-SEN Şubesi'nin şu an 43 üyesi bulunuyor.**
- BEM-SEN, ABD emperyalizminin BM kararı maskesi altında Ortadoğu halklarına yönelik yeni saldırılarını kınayan bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, "Dünya emekçi halklarına düşen görev emperyalizme karşı birleşmek ve ona karşı mücadele etmektir. Ancak dünya halklarının birliği ile emperyalizm yenilgiye uğratılabilir ve döktüğü kanda boğulabilir" denildi. BEM-SEN emperyalizmin Ortadoğu halkları üzerinde kurmaya çalıştığı egemenliğe son verilmesini savundu.
- **KÜLTÜR-SEN'in 15 Ocak'ta Türkiye çapında aldığı yemek boykotu kararına Konya'da bu işkolundaki çalışan memurlar geniş katılımla uydular. Kültür Müdürlüğü yemekhanesinde toplanan 110 memur yemek yemediler ve sorunlarını anlatan basın açıklaması okudular.**
- Konya Kamu Çalışanları Platformu'undan EĞİT-SEN, TÜM MALİYE-SEN, TÜM HABER-SEN, SOSYAL-SEN ve KÜLTÜR-SEN 16 Ocak'ta bordro yakma eylemi yaptı. Uzun tartışmalar sonucu alınan ve bazı sendikaların "kitle kaldırmaz" diyerek katılmadığı eylem, korkunun aşılması noktasında önemli bir adım oldu. 16 Ocak'ta saat 13'te Anıt'ın etrafında toplanan memurlar ücret zammını protesto ederek, sendikal taleplerini dile getirdiler. Yoğun önlem alan polis eyleme müdahale etmedi.

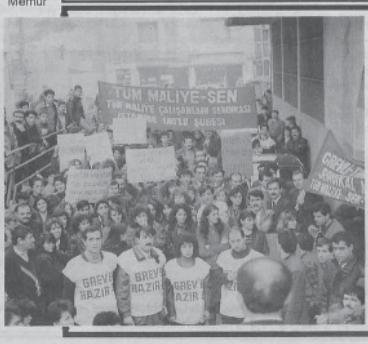

Kamu emekçilerinin 15 Ocak'taki iş bırakma eylemine Maliye emekçileri de ilk defa iş bırakma eylemi yaparak katıldılar. Tüm Maliye-Sen 1 No.lu Şube'nin Bayrampaşa birimindeki 5 vergi dairesindeki iş bırakma eylemi saat 13.00 ile 14.00 arasında yapıldı. Memurlar üzerinde "greve hazır ol" önlükleri giyerek gelecekteki eylemlerinin mesajını verdiler.

Kapitalizm kirliliğin kaynağıdır

Bugün çevre sorunu yaşamımızı ciddi boyutta tehdit eden bir sorun haline gelmiştir. Kapitalizmin kiri, toprağa, suya, havaya, oradan da halkın soluğuna, aşına yapışıyor. Bugün artık vapurlar çalışamıyor, insanlar sokağa bile çıkamıyorlar. göstermelik sempozyumlar ve sahte önlemlerle önce kirlettikleri yaşamımız, sözde arındırılmaya çalışılıyor. Dokunduğu her şeyi metalaştırarak kirleten kapitalizmin atıklarını, koltuklarına dayanak yapan siyasi iktidar, egemenlerin ve emperyalist efendilerinin kasalarına akacak dolarlara karşılık halkın sağlığını ipotek ediyor.

Buna çarpıcı bir örnek verecek olursak, II. Dünya Savaşı sırasında ABD tarafından Japonya'nın Hiroşima kentine atılan atom bombası yüz binlerce insanın ölümüne, yıllarca bebeklerin sakat doğmasına, ekolojik dengenin tamamen bozulup, yıllarca o bölgede bitki dahi yetişememesine neden olurken, suçlu ABD değil, "Atom bombası" ilan edilmiştir.

Çevre kirliliğinin temelinde emperyalist tekellerin kâr hırsı yatarken, çevre kirliliğini ölçemek gerekçesiyle göstermelik zirveler düzenleyenler, yine emperyalist güçlerden başkası değildir.

Türkiye gibi yeni-sömürge ülkeler, yedek parçasından hammaddesine kadar dışa bağımlı olan emperyalizmin pazar ihtiyacına göre oluşan bir altyapıyı ifade etmektedir. Bu ülkelerde çevre kirlenmesi sorunu kendini hızlı kaynak sömürüsü, çarpık ve plansız gelişmeye götürmektedir. Çoktan demode olmuş, birikim yaratmayacak, çok daha fazla atık meydana getiren geri teknolojiler aracılığıyla çevre kirliliği transfer edilmektedir ki, bu ülkeleri gittikçe büyüyen bir çevre sorunu sarmıştır.

Örneğin otomobil sanayiinin yarattığı hava kirliliği, insan sağlığını tehdit eder boyuta ulaşmıştır. Fabrikalar, termik santraller kurulurken, bölgelerin, şehirlerin, jeolojik, coğrafi yapısı, ciddi bir şekilde araştırılmamaktadır.

Adının yeşille bütünleştiği Bursa'nın tarım alanları, sanayi tesisleri, kentsel yerleşim ve turizm tesislerinin plansız yıpratmasını yüzünden giderek daraldı. Peş peşe dizilen otomobil, tekstil fabrikaları, bu şehrin yeşlini yok etti.

1970 yılında kişi başına 4.4 dekar tarım alanı düşmekteyken, bu rakamın 1980 yılında 3.6'ya, 1990 yılında 3 dekara inmesi dikkat çekmektedir.

Tamamı 40 bin hektar olan Bursa ovasının yanıya yakını bilinen nedenlerden dolayı elden çıkmış durumdadır.

Çarpık Kentleşme de Çevreyi Bozuyor

Ülkemizde kentleşme olayı da sanayileşmede olduğu gibi sağlıksız ve çarpıktır. İstanbul'da kent içinde yeşil alanlar yok denecek kadar azalmıştır, Bu yeşil alanlar 12 Eylül sonrası çıkarılan yasaların desteklediği "planlı" yapılaşma sonucu yok olmuştur. Buna örnek olarak Swiss Otel, Süzer İş Merkezi inşaatı, Beşiktaş'taki Conrad Otel, Taksim'deki Park Otel ve diğerlerini sayabiliriz. Çamlıca, Kozyatağı'ndaki koruluklar, yeşil alanlar da planlı şekilde yok edildi. Bugün yine İstanbul özelinde soruna baktığımızda çöplük alanları, yerleşim alanlarıyla iç içe geçmiş, halkın sağlığını, yaşamını doğrudan tehdit eden bir çevre sorunu haline gelmiştir. Çöplüklerin yer seçimi gelişigüzeldir. Ümraniye çöplüğü İstanbul'un Anadolu yakasındaki su ihtiyacının sağlandığı Elmalı Barajı'nın drenaj alanı içindedir.

Düne kadar İstanbul'un her sahilinde denize girilirken, bugün her yerde "Denize girmek tehlikelidir" tabelalarının olması, balık türlerinin hızla yok olması hep çarpık kapitalizmin getirdiği kirliliğin sonuçlarıdır. Sanayi artıklarının, çevre kirliliğini doruğa çıkardığı İzmit Körfezi'nde canlı yaşamıyor.

Çevre kirliliğinin yeni-sömürge ülkelere yansıyan bir başka boyutu da, gelişmiş kapitalist ülkelerin, ülkemizi çöplük olarak kullanmak istemeleridir. Örnek verecek olursak, Almanya'daki sanayi atıklarının, Isparta'da yakıt olarak kullanılmak istenmesi, Almanya'nın Hamburg kentindeki demir-çelik fabrikalarına ait baca filitre atıklarını içeren "Holtermea" adlı geminin Karadeniz'de olması ve bu tehlikeli atığı ülkemiz sularına boşaltmak istemesi ki, geminin taşıdığı dioksin adıyla bilinen "Tetra klorodibenzo pradioksin" gazı Vietnam savaşında Amerikalılar tarafından zehirli gaz olarak kullanılmıştır.

Kapitalizm öylesine kâr hırsıyla yanıp, tutuşuyor ki, doğanın yok olması ve çevre kirlenmesiyle birlikte kendisinin de yok olacağını düşünmüyor. Ozon tabakasını delecek kadar dünyayı yaşanmaz hale getiriyor.

Tabii bunu yaparken de sadece çevreyi değil, insanları da acımasızca öldürüyor. Açıkça bir cinayet şebekesi gibi çalışıyor. Çernobil olayının öldürücü sonuçlarının nasıl halktan saklandığı bugün bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor. ABD'de yapımı sırasında kanser yapıcı asbest maddesi kullanıldığından içinde çalıştırılacak kimse bulamayan United States isimli gemi Armatör Kahraman Siddikoğlu tarafından satın alınarak Tuzla açıklarına getiriliyor. ABD'de bu gemi-nin yapımı sırasında çalışan bütün işçileri kanserden ölmüş. Siddikoğlu şimdi günlüğü 400 bin liraya bu gemide çalışacak adam arıyor. Radyasyon cinayetiyle ilgili olarak "Gereksiz gürültü kopanıyorlar. Zaten bu nedenden Milliyet gazetesi sahibine dava açacağız." diyen Özal, asbestli gemi için de "Ne olacak canım, sanki bizdeki su boruları asbestli değil mi?" diyor... Yetmezmişçesine ardından da "Siddikoğlu çok iyi yapmış, kendini telefonla kutladım. Türkiye'de, ya da uluslararası planda her türlü kredi olanaklarını kendisi için zorlayacağımı ifade ettim" demeyi ihmal etmiyor. Bunları sağlayanlar diğer yandan da büyük bir ikiyüzlülükle "Çevre Bakanlığı" kuruyorlar "Yeşili koru çevreyi temiz tut" afişleriyle halkın gözünü boyamaya, onu kandırmaya çalışıyorlar. Zaten Çevre Bakanı Doğancan Akyürek, bilim adamlarının tüm uyarılarına rağmen asbestli gemiye çıkarak, "Kanser yapmaz, bakın ben dokunuyorum" diye şov yapıyor. Aynen Cahit Aral'ın da daha önce TV'ye çay bardağıyla çıkıp "Bakın ben içiyorum, bir şey yapmaz." demesi gibi.

Çevre kirliliğinin önlenmesi için sistem sınırları içinde verilen çabaları küçümsememek gerekiyor. Ama bunların geçici ve sınırlı niteliğini de gözardı edemeyiz. Kapitalizmin sömürü ve kâra dayanan ilişkileri oldukça, çevre ve doğa kirlenmeye devam edecektir. Paylaşımın toplumsal ilişkilerde egemen olduğu, her şeyin toplum ve insan düşünülerek uygulanmadığı bir sistemde çevre kirliliği önlenebilir. Ancak o zaman kimse asbestli gemilerde çalışmak zorunda kalmaz, vereceği zararlı etkilerin uzağında olur, gözümüzün içine baka baka "Biraz radyasyon yararlıdır" diyen iktidarlardan kurtuluruz.

Halk devletten hesap soruyor

Trabzon (Mücadele)- Çernobil kazasından sonra Karadeniz Bölgesi'nde radyoaktif serpintiden etkilenen birçok çocuk bugün lösemi (kan kanseri) hastası. 9 yaşındaki Hasan Kar ve Samed Durna bunlardan yalnızca ikisi.

Hasan Kar'ın ailesi çocuklarının ameliyat olması gerektiğini belirtirken, ilik naklinin de zorunlu olduğunu dile getirdiler. Hasan'ın ailesi paraları olmadığı için çocuklarının gözlerinin önünde her geçen gün yavaş yavaş öldüğünü söylerken, yüzündeki acı çaresizliğini ele veriyordu. Hasan gazetemize selam göndericiken annesi de "Bizleri sahiplenenlere selamımızı iletin." dedi.

"SUÇLU DEVLETTİR"

Semahat Durna: (Samed'in annesi) Samed iki buçuk yıl önce aniden rahatsızlandı. Doktora götürdüm. Lösemiye yakalandığını söyledi.

Mücadele: *Ailenizde başka lösemi hastası var mı?*

Semahat Durna: Ailemizde başka lösemi hastası yok. Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde hastalığa radyasyonun neden olduğunu söylediler. Sadece Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 1986 doğumlu Karadenizli 15 tane çocuk vardı. Doktorlar ve hemşireler lösemili çocuk sayısının her geçen gün arttığını söylüyorlar.

Mücadele: *Sizce suçlular kim? Yapılabilecek bir şeyler yok mu?*

Semahat Durna: Suçlu devlettir. Halkın sağlığıyla oynadılar. "Soruşturma açılsın" diyorlar. Açılsa ne olacak ki. Birbirlerini suçsuz bulacaklar. Dönemin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı ve Trabzon Milletvekili Fahrettin Kurt Trabzon'a geldiğinde ondan yardım istedim. "Reklamınızı yapabileceklerin yurtdışına gönderiyorsunuz. Bizlere yardım etmiyorsunuz" dediğimde "Devlete hakaret ediyorsun" dedi. 2.5 yıldır çekmediğimiz kalmadı. Sıkıntılar çektik, acı-duyduk. Hakkımı arayacağım. Tek başıma kalsam da hakkımı sonuna kadar arayacağım. Bütün aileleri haklarını almaları için mücadele etmeye çağırıyorum.

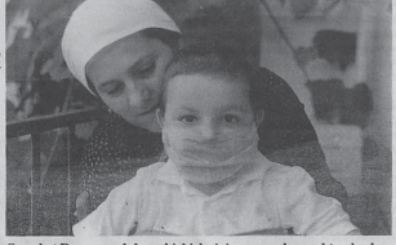

Semahat Durna, suçluların birbirlerini suçsuz çıkarmaktan başka bir şey yapmayacaklarına inanıyor.

"Radyasyonu Gizleyenler Yargılansın" mitingi

İHD tarafından radyasyonun zararlarını protesto eden ve sorumluların yargılanmaları istenen miting 16 Ocak günü Gaziosmanpaşa Meydanı'nda yapıldı. Mitinge birçok kesim pankartları ve dövizleriyle katıldılar.

"Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik" ellerinde kayıpların fotoğrafları ve "Dün Evren-Özal... Bugün Demirel-İnönü-Cinayetler Devam Ediyor" dövizini taşıdılar. Mitingte Kağıthane Belediye işçileri ve ÇGD adına da konuşma yapıldı. Kimya Mühendisleri Odası mesajında "bilim kurumu olarak o sürece müdahale edemediğimiz için özür diliyoruz" derken, radyasyondan çocukları zarar gören aileler de radyasyon sorumlularının cezalandırılmasını istedi.

ANKARA ÖZGÜR-DER'E FAALİYET YASAĞI

Ankara ÖZGÜR-DER'in radyasyon sorumlularının cezalandırılmalarını içeren faaliyetleri Valilik tarafından amaç dışı faaliyet gerekçesiyle yasaklandı.

Pusula

Tarım Haftası'ndan masallar

❑ Demirel'in "Çiftçinin parasını peşin ödeyeceğiz" lafına aldanıp alım merkezlerinin kapılarına hücum edenler, buralarda oluşan kuyruklarda bir hafta, on gün bekledikten sonra kantara ulaşabiliyor ve buna rağmen elleri avuçları boş köylerine dönüyorlar. İşte iktidarın tarım politikası budur.

Pek duyulup bilinmese de geçtiğimiz günlerde Türkiye'de "Tarım Haftası" kutlandı... Kimse üzerinde durmadı. Kamuoyuna yansıdığı da söylenemez. Kırsal kesimdeki üreticilerin sorunları "dikkate değer bulunmadı". Tarım Haftası yine her zamanki gibi kapalı kapıların dışına çıkamayan salon toplantıları ve beylik konuşmalarla geçip gitti. Politikacılar elbette bu fırsatı da kaçırmadılar. Ankara'da Ziraat Mühendisleri Odası'nın "Tarımsal Destekleme Politikaları" sempozyumunda belki "Köylü milletin efendisidir" demediler ama köylünün gözüne girmek için söylemedik laf da bırakmadılar. Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarı İlhan Kesici'den Demirel'e kadar konuyla "ilgili" herkes tarım emekçilerine umut dağıttı.

Yine "cağız", "cağız"...

Demirel sempozyumda yaptığı bir konuşmada "Tarım politikalarında bazı aksaklıklar var ama sorun finansmanda. Onun için ilgili bütün kurum ve kuruluşlar elbirliğiyle bu sorunun çözülmesinde hükümete yardımcı olmalı" dedi. Tabii bu konuşmasına köylüye verilen her türlü desteğin yeterli olduğunu da eklemeyi ihmal etmedi. Böylece de hem gönülleri hoş tutmuş, hem de bu konuşmalara bakıp kendilerinden fazla bir şey beklenmemesi gerektiğini anlatmış oldu.

Bugün milyonlarca köylü-çiftçi parasızlıktan kıvranıyor. Yüksek faizli borçlarını ödeyemediği için ya hayvanını, tarlasını, traktörünü satışa çıkarıyor, ya da mahkeme ve icra kapılarında sürünüyor... Bundan daha önemlisi de yaşamını yeniden borçlanarak sürdürebiliyor olmasıdır. Kullandığı girdi maliyetleri sürekli artar, ürettiği yok pahasına elinden alınır, "şanslıysa" bulabildiği kredinin faizi bile bütün malını mülkünü haczetmeye yeterken, başka bir seçeneği de yoktur. Çünkü, bugün köylü akaryakıtını, tohumunu, gübresini, ilacını ve iğneden ipliğe tüm ihtiyacını ikidarların politikaları sayesinde ancak aldığı yüksek faizli kredilerle sağlayabiliyor. Bu da onun için bir yıl, hatta iki yıl sonraki gelirini yiyerek ayakta kalabildiği anlamını taşıyor...

Buna karşılık Demirel, hem iktidarda olduğu zamanlarda, hem de kendinden önceki iktidarların yaptığı gibi "cağız", "cağız"lardan başka bir şey söyleyemiyor.

Devlet kasalarından akan trilyonlar köylüye destek değil köstek oluyor

İnönü, Tarım Haftası'nın hemen ardından köylünün kredi faizlerinin affıyla ilgili sorulan bir soruya hiç düşünmeksizin "Bu yükün altından kalkamayacağımızı bilmiyor musunuz?" cevabını yapıştırıverdi.

Oysa iktidara gelirken neler dememişlerdi... Henüz fazla zaman da geçmedi ama söylenenler çoktan unutulup gitti. Şimdi ne "Köylünün kredi borçlarını affedeceğiz" lafı hatırlanıyor, ne de "Köylünün emeğinin çarçur edilmesine izin vermeyeceğiz" vaadi... Üstüne üstlük kırsal kesime yönelik "destekleme politikalarına" da artık kem gözle bakılıyor. Üreticiye destek adı altında devlet kasalarından, diğer bir deyişle halkın vergilerinden ayrılan pay daha kırsal kesime bile ulaşamadan ortadan kayboluyor... Kamuoyuna "Çiftçiyi-köylüyü destekliyoruz, bu yıl bütçede tarıma şu kadar lira ayırdık." diye lanse edilen "fonların" akıbeti meçhuldür... Bu fonlar daha kararnamelerin yayınlanmasına bile fırsat kalmadan burjuvazi-toprak ağası-tefeci üçgeninde kaybolup gitmektedir. Nitekim bu gerçeği Demirel de "Hazine'den destek adı altında trilyonların çok azı çiftçiye, önemli bir bölümü de başka kaynaklara gidiyor." diyerek açıklamak zorunda kalıyor.

İktidarın her zaman, her konuda olduğu gibi, bu konuda da söyledikleri, yaptıklarını tekzip ediyo.. Bir yılı aşkın bir süredir tarım emekçilerinin hayrına gerçekleştirilmiş tek bir "icraat" yoktur. Sözde çiftçiyi desteklemek amacıyla kurulmuş olan SEK, Çay-Kur, Et Balık Kurumu, TMO, Yem Sanayi, Şeker Fabrikaları başta en verimlileri olmak üzere burjuvaziye yok pahasına satılmak değil hibe edilmek isteniyor, Tariş, Çukobirlik, Antbirlik, Trakyabirlik, Fiskobirlik gibi üretici kuruluşlar her türlü dalaverenin döndüğü, bürokratları beslemekten başka bir iş yapmayan, batı batacak duruma gelmişken, çiftçiye-köylüye hangi destekten söz ediliyor?.. Miktarları milyarlarca lira tutan faizsiz krediderle şirket kurtaran, köylünün kredi borcunu hafifletmekten korkan bir iktidar köylünün derdine derman olabilir mi?.. Belirleyip açıkladığı taban fiyat politikasıyla tefecilerin, aracıların ekmeğine yağ süren bir iktidardan daha ne beklenir?.. Demirel'in "Çiftçinin parasını peşin ödeyeceğiz" lafına aldanıp alım merkezlerinin kapılarına hücum edenler, birlik alım merkezlerinin önünde oluşan kuyruklarda bir hafta, on gün sıra bekledikten sonra kantara ulaşabiliyor ve buna rağmen köylerine elleri avuçları boş dönüyorlar. İşte iktidarın tarım politikası budur.

Bizde "Zenginin gönlü olana kadar fakirin canı çıkar" diye bir laf vardır. Bu deyiş, köylünün durumunu anlatmak için biçilmiş bir kaftan gibidir. Sömürü, haksız kazanç ve emekçiyi ezmek, düzenin, dolayısıyla da devletin bir özelliğidir. Hem de ona can veren bir özelliği... Zengin ülke kaynaklarımıza rağmen ülkemizin ve insanımızın fakirleşmesi hep bu yüzdendir.

Emek gaspı için her yol mubah görülüyor

Geçtiğimiz yılın Kasım ayı sonu itibarıyla devletin ücretli kesimden 'konut edindirme yardımı' ve 'zorunlu tasarruf' adı altında topladığı para 51 trilyona ulaştı. Bunun 19.3 trilyonu 'konut edindirme fonu' yoluyla, kalan 31.8 trilyonluk bölümü de 'zorunlu tasarruf' adı altında gasp edildi.

Devlet, ücretli kesimi acımasızca vergilendirdiği yetmiyormuş gibi, bu kez de çeşitli biçimlerde ve değişik yöntemlerle vergiden arta kalanı almak için her yola başvuruyor. Sözde "yasal" düzenlemelerle de bunu kendince meşru hale getiriyor. İki yakasını bir araya getirememenin bütün acısını da böylece halktan çıkarıyor. Artık bütün pervasızlığıyla kaşıkla vermeden kepçeyle almanın yollarını arıyor.

Örneğin, bir süre önce çalışanları konut sahibi yapmak amacıyla oluşturduğu fonda yirmi trilyona yakın para bulunmasına rağmen, bunun sadece 371 milyarını bu amaçla kullandı. Geriye kalan bölümünü ise Emlak Bankası'nda yıllık %48 faizle tutuyor. Yani bu parayı kullanıyor.

İktidar asgari ücretten kesilen vergi oranlarını indireceğim diye işbaşına gelmesine karşın, uyguladığı politikayla söylediğinin tersini yaptı. Şimdi de bir yandan yeni vergi reformu hazırlıyoruz diye gözboyamaya çalışırken, diğer yandan da ücret ve maaşlardan yaptığı kesintiyi artıracak yeni "fonlar" bulmaya çalışıyor.

Böylece bazı vergileri kaldırmış ya da azaltmış gibi görünüyor, ancak verine daha da ağır bir biçimde yenilerini koyuyor. Aradaki tek fark, birinin adının 'vergi' diğerinin ise 'fon' oluşu.

Bugün 1.449.000 TL olan brüt asgari ücretten toplam 541.161 TL devlet kasasına gidiyor. Bu paranın buradan sonraki adresi ise sır değil...

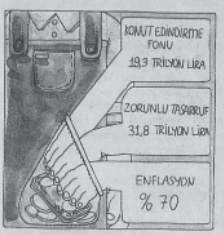

Umutlar şansa havale

Gazeteler, 900'lü telefonlar, ticari kuruluşlar, spor kulüpleri derken her taraftan çekiliş bombardımanına tutulduk

Devlet eliyle oynatılan şans oyunlarına her yıl biraz trilyon lira daha fazla para yatırılıyor. Halk 1992 yılında sadece Milli Piyango, Kazı Kazan, At Yarışları, Spor Toto ile Lotoya 4 trilyon liradan fazla para yatırdı. Bu oyunlara geçen yıl 3, ondan önceki yıl da 2 trilyon lira yatırılmıştı.

Ekonomik krizin yol açtığı pahalılık, işsizlik, enflasyon insanları şans kapılarında daha çok "umut" aramaya itiyor. Bu, devlet tarafından da bilinçli olarak körüklenince, şans oyunlarında "umut" arayanların sayısı her geçen gün biraz daha fazlalaşıyor. Geçtiğimiz yıl TRT, özel TV, basın ve yayın kuruluşları ile diğer ticari amaçlı kuruluşların düzenledikleri piyango ve çekilişlerin toplam sayısı 1303'e ulaştı. Bunların tümünden ne kadar para elde edildiği ise tam olarak hesaplanamıyor. Halkın soyulmasının bir aracı olan şans oyunlarında aslan payı ise esas olarak devlete ait. Diğer özel kuruluşlar da yine "devletin sağladığı olanaklarla" halkı soymaya devam ediyor.

Şans oyunlarında "Fakirin ekmeği olan umut" hemen her zaman hüsrana uğramaktan kurtulamıyor. "Kumarda oynayan değil oynatan kazanır" kuralı burada da geçer akçe... Ülke çapında oynanan bu kumardan da ya devlet ya da devlet dışında bu oyunları düzenleyenler kazanıyorlar. Tabii devletin "gözetim" ve "denetiminde". Örneğin Spor Toto teşkilatı 13 Aralık tarihine kadar Toto ve Loto'dan 297 milyar 734 milyon hasılat elde etmesine karşın bunun 71 milyarını dağıttı. Kalan ise düzenin selameti için devlet kasasına gitti.

Faşizm halka karşı di

MC politikalarının uygulamaya konulduğu 1975'ten itibaren dini kullanarak, halkın arasına nifak tohumlarının saçılmasının en kanlı sahnesi Sıvas ve Malatya'dan sonra K.Maraş'ta oynandı. Oligarşi, etnik ve dinsel çelişkileri çatışmaya dönüştürerek sınıfsal çelişkileri saptırmaya ve gizlemeye çalıştı.

Ülkemiz nüfus kağıdında "dini İslam" yazanların büyük bir çoğunluğu oluşturduğu bir ülke. Bu yüzden de "din" sorunu sürekli gündemde. "İrtica", "seçimler", "Cuma gösterileri" gibi gelişmeler din sorununu günlük politika açısından da öne çıkarıyor. Refah Partisi'nin 1 Kasım seçimlerindeki "başarısı", dikkatleri bu parti üzerinde toplarken, dinle siyaset arasındaki ilişkinin de çeşitli kesimlerde bir kez daha tartışılmasını gündeme getirdi.

RP'nin seçimlerde diğer düzen partilerine kıyasla elde ettiği başarı, kendisini ısrarla düzen partilerinden ve düzenden ayrı göstermesiyle doğrudan ilgiliydi. RP'nin din üzerine yerleştirdiği politikayı ev ev dolaşarak halka taşımasının, propaganda ve örgütlenmedeki başarısının da bunda rolü vardı. RP'nin bu noktaya gelmesindeki asıl etken, kuşkusuz halkın düzene ve düzen partilerine tepkisinin büyük bölümüyle seçimlere katılmamada ifadesini bulurken, bir kısmının da RP'ye taban olmasıydı. RP kendisini düzen karşıtı göstererken, halkın arayışına cevap olmaya çalıştı. Devrimcilerin halka ulaşamadığı yerlerde, boşlukları RP doldurdu ve kendisini düzene alternatif bir güç olarak dayattı. RP'nin seçimlerdeki görece başarısı üzerine çok şey söylenebilir. Ve çok derin tahliler yapılabilir. Ama tek bir gerçeklik var ki RP bu seçimlerdeki başarısını kendisini düzen karşıtı olarak tanıtmasına borçlu. Buradan bir sonuç çıkıyor. Düzene alternatif politikalar üretenler ve düzenin pisliklerine karşı sözle de olsa ahlakı, onuru, namusu, adaleti savunanlar halkın sempati ve desteğini kazanmaya açıklar. Ustaca yürütülecek bir propaganda kampanyası bunu oya da çeviriyor.

Aslına bakılırsa dinin ülkemizde siyasetle iç içeliği ve politikaya alet edilmesi ve politik amaçlarla kullanılması oldukça köklü bir geleneğe sahip.

Emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkilerinin yarattığı kapitalizmin çarpıklığının nedenlerinden biri de, feodalizmin ideolojik-politik etkisinin ortadan kaldırılamamasıdır. Ve bunlar çeşitli biçimlerde yalan ve demagojiyle harmanlanarak, sistemin korunması ve savunulması doğrultusunda kullanılmaktadır.

Hala emekçi halkın üzerinde dinin önemli bir etkisinin olması, egemen sınıflar için bunu zorunlu hale getirmiştir. Ve din, bu etki gücüyle, her dönem iktidarlarca ve düzen partilerince toplumsal destek bulmak için en çok kullanılan ideolojik kaynak olmuştur.

Burada karşı çıkılması gereken, dinin politika dışında ideolojik bir güç olarak toplumu etkisi altına almasından öte, dinin doğrudan politikanın değişmez bir unsuru olarak iktidarlarca çeşitli biçimlerde kullanılmasıdır. Bu da, burjuva demokratik devrimini tamamlamış, burjuva demokrasisinin egemen olduğu ülkelerde değil, henüz bu devrimini tamamlayamamış, feodalizmle bağlarını tamamen kesip atamadığı için feodal değer yargılarının ve ideolojik şekillenmelerin güçlü olduğu, laik bir anlayışın siyasi yapıya egemen olmaktan uzak kaldığı emperyalizme bağımlı ülkelerde geçerlidir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde, kilisenin manevi otoritesinin dışında siyasi otoritesinden fazlaca söz edilemez. Dinin siyasi otoriteye doğrudan etki yaptığı sistem feodalizmdir. Bir ayağıyla feodal ilişkilere basan ülkelerde dinin politikaya bulaşması kaçınılmazdır. Toplumun psikolojik, moral biçimlenişi de bunu elverişli bir zemin oluşturur ve dinin politik amaçlarla kullanılması fazlaca yadırganmaz. Hele bu kullanma devrimci ve ulusal mücadeleye karşıysa daha bir önem taşır.

Laikliği, Atatürkçülüğü kimseye bırakmayanlar, gericiliği ve şeriatı getirmek isteyenlerin, sistemi terörist-anarşist dediklerı devrimci güçlerle birlikte tehdit ettiğini söyleyenler bile, iktidarı ele geçirdikten sonra politikalarını daha rahat yürütmek ve toplumsal desteklerini genişletmek için dine sarılmadan yapamamışlardır. 12 Eylül bunun çarpıcı bir örneğidir. İktidara el koymalarının önemli nedenlerinden biri olarak MSP'nin Konya mitingini gösteren 12 Eylülcüler, dini en çok istismar etme şampiyonluğunu kimseye bırakmadılar. Resmi söylem ne olursa olsun, hem de çelişkili gibi gözükse de dini *gericilik MSP'nin yargılandığı bu dönem*de en geniş özgürlüğe sahip olarak, toplumsal temelini genişletti ve 12 Eylülcüler de bu genişliğin üzerine oturmayı hedeflediler. Gerici akımların temsilcileri devlet kademelerinin kilit noktalarına yerleştirilir ve büyük bir etkinlik sağlarken, din motifinin öne çıktığı "Türk-İslam sentezi"nin resmi ve egemen ideolojinin temel öğesi haline gelmesi başka bir anlam taşımıyor. 12 Eylülcüler solu ezerken ister istemez kendilerine toplumsal dayanağı sağda, gerici-faşist güçlerde aramak zorundaydılar. Din dersleri, 1924'ten bu yana ilk kez 12 Eylül döneminde "anayasa hükmü" ile zorunlu ders haline getirildi. Son on yılda Kuran kursu öğrencilerinin sayısı 68 binden 160 bine çıktı. Bunlar bile dini gericiliğin 12 Eylülcülerin kanatları altında palazlandığını göstermeye yeter de artar. Kürdistan'da ulusal mücadeleye karşı Kuran'dan ayetleri bildiri haline getirip halka dağıtan, her konuşmalarına Kuran'dan ayetler yerleştiren yine ilk kez 12 Eylülcüler oldu. Yaratılan bu gelenekler, bir yanıyla Naksibendi'lere yaslanan, MSP'nin ve çeşitli tarikatların ağır toplarını yanına çeken ANAP döneminde de sürdürüldü.

Dinin siyasi otoriteye doğrudan etki yaptığı sistem feodalizmdir. Bir ayağıyla feodal ilişkilere basan ülkelerde dinin politikaya bulaşması kaçınılmazdır. Toplumun psikolojik, moral biçimlenişi de buna elverişli bir zemin oluşturur ve dinin politik amaçlarla kullanılması fazlaca yadırganmaz.

Halka ve adalete bağlılığını yitirmeyen din s mücadelenin yanında yer aldılar. Vietnam'd mek için kendilerini yaktılar. Salvador'da d nında yer aldı ve bu uğurda katledildi.

HALKI SİNDİRMENİN ARACI OLARAK DİN

Dinin, içinden geçilen toplumsal ve siyasal sürece göre kullanım biçimleri sürekli değişmiştir. 12 Eylül sonrası, sindirilmiş halkı hiçbir mezhep ayrımına gitmeden kendisine toplumsal desteğe dönüştürmek isteyenler, daha önce körüklenen Alevi-Sünni çatışmasına son vermek istermişçesine bir tutum takın"ılar. Depolitizasyona açılan yollar her türlü çatışmanın temelini kaldırmayı gerekli kıldığı noktada, bu tür çatışmaları körüklemek amaca ters düşüyordu. Kendisine karşı çıkacak güçlerin büyük oranda kontrol altına alındığı anda ise, halkın bölünmesi yerine tümüyle sessizliğe gömülmesi istendiğinde, din bu sessizliği sağlamanın en etkili araçlarından biri olarak devrededir.

Zaten 12 Eylül'ün şefi Evren de bu süreçte dinin birleştirici rolünü açıkça ifade etmekten çekinmezken, Atatürk'ü taklit etmeye devam ediyordu. Basın Müşaviri Ali Baransel Evren'in dine bakışı için "Sayın cumhurbaşkanımız dinimizi .....önümüze çıkacak bunalımların atlatılmasına yetecek kadar birleştirici, bütünleştirici değerlerle bezenmiş yüce bir din olarak tanımlamaktadır." diyordu. (Haftaya Bakış, 1986 Aralık) Toplumsal sürecin politizasyona açıldığı ve halkın devrimcilerin ilerlediği yoldan gitmek istediği her noktada, oligarşi dini milliyetçilikle birlikte halkı bölmenin aracı haline getirmiştir. MC politikalarının uygulamaya konulduğu 1975'ten itibaren dini kullanarak, halkın arasına nifak tohumlarının saçılmasının en kanlı sahnesi Sıvas ve Malatya'dan sonra K.Maraş'ta oynandı. Sınıfsal çelişkilerin hızla derinleştiği yerde oligarşi etnik ve dinsel, mezhepsel çelişkileri derinleştirdi. Etnik ve dinsel çelişkileri çatışmaya dönüştürerek sınıfsal çelişkileri saptırmaya ve gizlemeye çalıştı.

Birbiriyle kardeşçe, dostluk bağları içinde yaşayan halkların Alevi-Sünni olarak bölünmeleri, birbirine düşürülmeleri ve düşman edilmeleri MC politikalarının eseridir. 1975-80 sürecinde halkı bölünmesini isteyen oligarşi bu işi MC politikalarıyla, sivil faşistlerin dini istismarlarıyla yaptırmıştır. Sivil faşistler sadece milliyetçiliği değil, milliyetçilikle birlikte dini de alabildiğine sömürerek, özellikle dinin etkisinin daha fazla olduğu, kapalı toplumsal yaşamın yaygın olduğu yerlerde bu yolla kendisine kitle tabanı yaratmaya çalıştı. Orta Anadolu bunun örneğiydi. Bunun dışında ise Alevilere karşı Sünnileri kışkırtan sivil faşistler Elazığ, Sıvas, Malatya, Maraş, Çorum, Tokat, Erzincan gibi illerde de genellikle Sünni kesimden destek aldılar. Sınıfsal çatışmaya karşı oligarşinin bu süreçte silahı Alevi-Sünni çatışmasıydı. MC politikalarında halkı bölmeye hizmet eden din, 12 Eylül'cüler tarafından ise sindirilmiş halkı "birleştirip", kendisine taban oluşturmak amacıyla kullanılmıştır. Halkın politikleştiği süreçlerde başka, politikadan hızla uzaklaştığı-uzaklaştırıldığı dönemlerde daha başka biçime sokularak kullanılan dinin, sonuçta halkı dizginleme aracı olması değişmemiştir.

Halkın elini kolunu bağlayan, tepkisini gemleyen depolitizasyonun kırılmaya başlaması, mücadelesinin halkı hızla politikleştirmesi karşısında yeniden MC politikalarına başvurmak oligarşi tarafından kaçınılmaz oldu. Tabii ki bunun 1975-80 sürecinden farklı yanlar taşıdığı da açıktır. Sivil faşistlerin MC politikalarını uygulamak için el attıkları dini sömürmeye bu kez kontrgerilla yaygın bir şekilde başvurmaya başladı.

Oligarşi devrimci ve ulusal mücadele karşısında dini kullanmadan yapamıyor. Devrimci güçlerin yörüngesine çekilmeye başlayan emekçi halkın önünü kesmek için her seferinde dinden medet umuyor. Böylece din oligarşinin elinde, devrimci mücadelenin karşısına halkı dizginlemede ve sisteme istikrar, huzur getirmede bir kalkan olup çıkıyor. Devrimci güçler bu sürede oligarşiyle mücadeleye girdiklerinden, onun kullandığı ve sömürdüğü biçimiyle dinle de mücadeleye girmek zorunda kalıyorlar. Devrimcilerin emperyalizme sırtını dayamış, Suudi gericiliğinin akıttığı petro-dolarla beslenen dini gericilikle ve dini kendisine kalkan yaparak halkları aldatmaya çalışan, "Kanımız aksa da zafer İslamın" sloganlarıyla göste-

i kullanıyor

çok ülkede emperyalizme ve faşizme karşı ipleri, işbirlikçi Diem rejimini protesto et- s Oscar Romero halkın mücadelesinin ya-

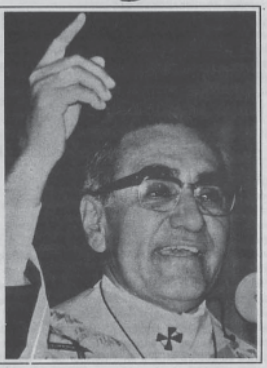

riler örgütleyen kontrgerillayla, işkencecilerle, sivil faşistlerle hesaplaşması vardır.

DEVRİMCİLERİN İNANMIŞ, SAF VE DEVRİMİN KARŞISINA ÇIKMAYAN DİNDARLARLA İŞİ YOKTUR

Dinin emekçi halk üzerindeki etkisi, emekçi halkın dini inançları ve gelenekleri, mücadelenin, sistemi temelden değiştirme isteminin önünde tek başına engel oluşturmuyor. Bugün devrimci ve ulusal mücadeleye sahip çıkan ve desteğini esirgemeyen, özgürlük ve adalet arayan çok sayıda dürüst, namuslu, ahlaklı, dini bütün, inanmış insan vardır. Saf haliyle Müslümanlığı, Hıristiyanlığı ve de diğer dinleri sindirmiş insanların yoksulluğa, açlığa, her türlü ahlaksızlığa ve onursuzca boyun eğmeye karşı çıkması, hak ve adalet araması, bu sistemden hoşnut olmaması olağan bir davranıştır. Devrimci ve ulusal güçlere saf dini inanca sahip pek çok insanın yakınlık duyması, devrimci ve ulusal güçlerin özgürlük, adalet, eşitlik mücadelesinin misyonunu üstlenmiş olmalarındandır. Dini gericiliğin, ancak devrimci güçlerin darbe yediği, geriledeği yerlerde ya da inanmış insanlara yanlış yaklaştıkları yerlerde kendisine genişleme alanı bulması ve emekçi halktan destek güçler kazanması da bu açıdan önemli bir göstergedir. Emekçi halk yoksullaştıkça ve üzerlerindeki sömürü ve baskı yoğunlaştıkça, sistemin dışında arayışlara kalkışmaması için dini gericiliğe yol açılıyor. Dini gericiliğin halkın bu duygularını ve geleneklerini sömürerek yeniden sisteme kanalize etmesi ve tepkileri yumuşatması, özlemlerini ve taleplerini öteki dünyaya havale etmesi isteniyor.

Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelelerine, özgürlüğe, adalete ve eşitliğe umut bağlamış ama dini inançları da olan milyonlarca onurlu, namuslu emekçi katılmıştır. Halkların dini inançları hiçbir zaman ulusal kurtuluş mücadeleleri ile temelden bir çelişki oluşturmamıştır. Böyle olsaydı % 95'i Müslüman olan Yemen'de devrim gerçekleşmezdi. Öyle ki, Yemen'de Filistin'de olduğu gibi camiler, Nikaragua ve Salvador'da olduğu gibi kiliseler ulusal kurtuluş mücadelesine güç toparlanan merkezlerden biri olmuştur. Halkın toplanması ve örgütlenmesi için hiçbir yerin bırakılmadığı yerlerde camilerin, kiliselerin, tapınakların bu işi görmemesi için bir neden yoktur. Önemli olan nerede toplanıldığı değil, hangi politikaların, sloganların ve taleplerin harekete geçirilen halka yön verdiğidir. Halka hangi politikaların ve güçlerin güven verdiği ve hareket ettirebildiğidir. Kürdistan'da 1990 Cizre ve Nusaybin'de ulusal taleplere sahip çıkarak harekete geçen halkın, camileri toplanma ve harekete geçme yeri olarak kullanması ülkemizin de bunun dışında olmadığını gösteriyor.

Latin Amerika'da devrimci mücadelenin desteklenmesinde din adamlarının, inanmış Katoliklerin, saflığı bozulmamış misyonerlerin önemli yeri vardır. El Salvador'da özgürlük mücadelesi kilise hiyerarşisinin en tepesindekilerden de destek bulacak kadar, kiliseyi kendisine çekebilecek kanalları açmıştır. El Salvador'da Başpiskopos Romero yanında birçok din adamının, misyonerin, ölüm mangalarınca katledilmesi bu desteğin kaynağını kurutmaya yöneliktir. Romero'nun Salvador'da halkın şiddetini meşru ve kaçınılmaz olarak görmesi, savunması ve vaazlarını ona yönelik vermesi onu bir anda sistem için tehlikeli durumuna getirmiştir.

Birbiriyle kardeşçe, dostluk bağları içinde yaşayan halkların Alevi-Sünni olarak bölünmeleri ve birbirine düşürülmeleri, düşman edilmeleri MC politikalarının eseridir. 1975-80 sürecinde halkın bölünmesini isteyen oligarşi bu işi MC politikalarıyla, sivil faşistlerin dini istismarlarıyla yaptırmıştır.

Nikaragua'da devrim sonrası Dışişleri Bakanlığı'na getirilen yurtsever bir din adamı olan Miguel D'Escato ve bu kilisenin din adamlarının Somoza diktatörlüğü karşısında FSLN'ye verdiği desteğin ölçüsünü ortaya koyuyor.

Benzer durumlar ülkemiz için de geçerlidir. Kontrgerillanın bütün Kürdistan'da yurtsever imamlara saldırması, görevlerinden uzaklaştırıp her yerde kendi adamlarını yerleştirmeye çalışması yaygın bir durumdur. Dini, halkın yoksulluğunu, açlığını, sefaletini sürdürmek ve kendi saltanatlarını, diktatörlüklerini korumak için kullananlara tepkinin dürüst din adamlarından gelmesi, devrimci güçlerle böyle ilişkilerin kurulmasını getirmiştir. Bu nesnel ilişkinin devrimci politikaya önemli bir güç taşıdığına bütün Latin Amerika özgürlük mücadeleleri tanıklık yapıyor.

Devrimci güçler açısından oligarşiler ve gerici iktidarların yaptığı gibi halkı kendi yanlarına kazanmak için dinin politikalara alet edilmesine karşı çıkmak ilkesel bir tutumdur. Devrimci politika haksızlıklarla ve adaletsizliklerle en iyi mücadeleyi örgütleyebildiği için, dini inançlarını korumakla birlikte adalet arayan insanlarla özgürlük mücadelesini bütünleştirebilmiştir. Sorun devrimci politikayı halka taşırken, halkın inançlarına, değer yargılarına, gelenek ve göreneklerine saygısızca, sekter, itici ve rahatsızlık verici bir yaklaşım göstermemektir. Yoksullara, ezilen ve sömürülen emekçi halka din adamı olarak daha fazla yardım yapamaması nedeniyle cüppesini atıp, silaha sarılan Papaz Camillo Torez de unutulmaması gereken bir örnektir. C.Torez silahlanıp dağa çıktığında bütün kiliseye şu çağrıyı da yapmayı unutmamıştır. "İsa bugün yaşasaydı, halklarının yanında silaha sarılarak mücadeleye katılırdı."

Müslümanlar! Emperyalizme karşı olduğunu söyleyen İslamcılar! Dini emperyalizmin düzenini korumak ve haksızlıkları ve adaletsizlikleri sürdürmek, sömürmek ve ezmek için kullananlar sizin de düşmanınızdır. Emperyalizmin Bosna-Hersek'te yarattığı katliama karşı çıkmak kadar, bugün İncirlik Üssü'nün Irak halkını katletmek için kullanılmasına da karşı çıkmak gerekir.

Castro Latin Amerika'da dinle devrimci mücadele arasındaki ilişkiyi şöyle değerlendiriyor.

"Latin Amerika kilisesinde oluşan bir hareketin büyük etkisi oldu. Bu arada kilise de işçilerin, küçük çiftçilerin, tarım işçilerinin ve yoksulların sorunlarına eğilmişti ve ülkemizde adaletin gerekliliği üzerine öğütler vermeye ve bunun için savaşmaya başlamıştı. Böylece bir hareket oluştu, ancak sonradan çeşitli biçimler aldı. Bunlar Şili'de sosyalizmden yana olan Hıristiyanlardı. Bu hareket Küba devriminin yengisinin ardından, yani son 25 yılda Latin Amerika'nın çeşitli yerlerinde oluştu. Katolik kilisede olsun, diğer Latin Amerika kiliselerinde olsun halkın toplumsal sorunlarının büyüklüğüne ve yaşadığı koşulların korkunçluğuna ilişkin bir bilinç oluşturduğunun farkındayız. Böylece birçok Hıristiyandan yana kavga vermeye karar verdiler. Bu Nikaragualı Hıristiyanların Somoza'ya karşı verilen kavgadaki önemli katkılarında ve bu ülkedeki yenilklere ve toplumsal adalete ağırlıklarını koymalarında da görülüyor." (Fidel Castro ile Gece Sohbetleri, Frei Betto)

Emperyalizmin halklara karşı giriştiği katliamlar, ülkemizde de bazı İslamcı grupların zaman zaman ABD'ye karşı tavır almasına neden oldu.

KONTRGERİLLA HALKIN ÜZERİNE DİNLE YÜRÜYOR

Sivil faşistler 12 Eylül ile birlikte siyaset sahnesinden çekildikten sonra "güçlendirilmiş devlet" her işe kendisinin yeteceği düşüncesiyle hareket etti. Devrimci mücadele kendisini hissettirmeye başlayınca huzurları kaçtı. Halkın öfke ve

Faşistler bütün polis cenazelerinde boy gösterdiler. Milliyetçiliğin yanı sıra İslamcı sloganları kullandılar.

tepkileri rahatsızlıklarını artırdı. Her devrimci eylem sonrası yeniden sağ-sol çatışması hortluyor görüntüsüyle, halkın tepkilerinin üzerini örtmek ve ortalığı toz-duman ederek devrimcilerin vurduğu siyasi hedefleri halkın gözünden gizlemek için terör ve provokasyona yöneldiler. Nerede laikliği kendisine yaşam felsefesi yapmış bilim adamı ve aydın varsa öldürmeye başladılar. Hem ilginçtir, bu işi devrimci eylemlerin hemen peşinden yaptılar. Daha eylemin siyasal sonuçlarını değerlendirme fırsatı olmadan, kontrgerillanın saldırıları tartışma gündemini kapladı. Ve "sağ-sol çatışması" demagojisi ortalığa yeniden pompalandı. Kontrgerilla, sivil faşistlerin 12 Eylül öncesi üstlendikleri görevi doğrudan üzerine almıştı. Ve kendisini dinci, gerici, Hizbullah, İslami Cihad vb. örgütlerin isimleri arkasına sakladı. 12 Eylül'ün yarattığı ve giderek resmileştirdiği Türk-İslam sentezine, dinci-gerici örgütlenmelerin gelişmesine uygun düşen bu sahiplenme, kontrgerillanın "dinci-komünist çatışması" imajını kafalara yerleştirerek halkı geçmişle korkutup sindirmeyi amaçlıyordu. Sivil faşist güçlerin kızağa çekilmesi yerine, Alevi-Sünni çatışmasına bulaşmadan geneli toplayan dinci-gerici akımların gelişeceği bir ortam hazırlanması, dinin etkisinin artırılması kontrgerillanın kendisini dinci kisveyle göstermesini gerektiriyordu. Ucu kendilerine dokundukça ve devrimci eylemler psikolojik moral durumlarını sarstıkça kontrgerillacıların, işkencecilerin, infaz mangalarının sokaklara dökülerek, "Kana kan intikam", "Kanımız aksa da zafer İslamın" sloganlarıyla yürümeleri de 12 Eylül sonrası geliştirilen gericiliğin sonuçlarıdır. Kontrgerillacılar halkın dini inançlarına ve duygularına seslenerek onları kışkırtmaya ve dini kendilerine maske ederek devrimci mücadelenin önüne çıkarmaya çalışıyorlar. Kontrgerilla dinden medet umuyor. Halka ne kadar dindar olduğunu ve "teröristler"in kendilerine saldırmalarıyla dine ve inananlara saldırdığını göstermeye çalışarak, onları kendi yanına çekmeye ve halktan bu aldatma yoluyla destek yaratmaya çalışıyor. Bütün işkencelerine, katliamlarına alkış tutacak halk desteği bulmak, dinle uzaktan yakından ilgisi olmayan ve her türlü pisliğe bulaşmış işkencecilerin ve infaz mangalarında yer alanların devrimcilere karşı dini siper etmelerine izin verilmemelidir.

KONTRGERİLLANIN GÖRÜNEN YÜZÜ HİZBULLAH

Kontrgerilla Kürdistan'da kendisine dini kullanarak çok daha kolay destek buldu. Önce Kuran'dan ayetleri bildiriler haline getirerek halka dağıtan ve ulusal mücadeleye karşı halkı seferber etmeye çalışan kontrgerilla, feodalizmin bu bölgedeki etkisine, ağalığa ve şeyhliğe dayanarak istediği sonuçları almaya başladı. Milliyetçilikle burada dikiş tutturamayacağını 12 Eylül öncesi dersler çıkararak göremeyen 12 Eylülcüler, 12 Eylül sonrası ulusal mücadeleye karşı önce milliyetçilikle saldırdılar. Ulusal kimliği yok etmeye yönelik saldırılar kısa vadede sorunu çözer gibi görünüyordu. Ama milliyetçilik uzun sürede ters tepki yaptı ve halkın ulusal öfkesini biriktirdi. Ulusal hareketin gelişimi, devletin milliyetçi politikaları geri çekerek kontrgerilla taktikleriyle birlikte dini kullanmasını ve saptırmasını gerektirdi. Devlet, kendisi açısından geç kalmış bir taktik olarak milliyetçi politikalardan uzaklaşarak, soruna dinle müdahale etmeye başladı. İşte bu noktada milliyetçi, faydacı yaklaşımlarla sekterliğin, halkın inanç ve geleneklerini tam anlamıyla kavrayamamanın, sabırlı ve eğitici, ikna edici davranmamanın sonuçları da kontrgerillanın din aracılığıyla Hizbullah adı altında örgütlenme yaratmasına ister istemez hizmet etti. Ulusal mücadelenin ulusal kimlik etrafında birleştirdiği Kürt halkını kontrgerillanın giderek dini duygu ve düşüncelerle bölmesi başka şekilde açıklanamaz. Bugün ulusal harekete kitlesel desteğin hiçbir dönem esirgenmediği ve halkın tepkilerinin camilerden çıkarak eyleme dönüştürüldüğü Nusaybin gibi yerlerde bile, devlet dinle Hizbullah'ı devreye sokarak, ailelerle birlikte halkı ve ulusal güçleri bölüp parçalamayı başardı. Dine inanmış insanların da ulusal kimliklerini kazanmasını getiren ulusal mücadelenin dine sekter yaklaştığı her yerde, kontrgerilla Hizbullah'ı örgütlemede adım attı. Tabii ki işin nesnelliğini, dinin, feodalizmin etkisini alt ve üstyapıda koruduğu Kürdistan gerçeğini gözardı etmemek gerekiyor. Bu Hizbullah kisvesi altında kontrgerillanın halktan destek bulması için önemli nedendir. Ama bunu daha geliştiren ve ileri götüren, dine yaklaşımdaki yanlışlıklar ve inanmış halka gereken dikkat ve özenin gösterilememesidir.

Bunun tersi de yurtseverleri yanlış bir noktaya itiyor. Dine sekter yaklaşımla halkta uğranılan kayıplar üzerine giderken diğer bir yanlış anlayışa düşülmemelidir. Dine olmadık misyonlar yükleyerek, devrimci ilkelerden taviz verilmemelidir. Bu da tehlikeli ve ters tepecek, halkı kazanmak isterken, ilke ve değerlerden kayıplar vererek, uzun sürede kaybetmek ve dönüştürememek anlamına gelecektir. Devrimcilerin dini kullanmaya ihtiyaçları yoktur ve hiçbir zaman da olmamalıdır. Bu devrimci misyonlarını, halkı dönüştürme anlayışlarını lekeler.

SİVİL FAŞİSTLER DE BUGÜN KATLİAMCI YÜZLERİNİ DİNLE ÖRTMEYE ÇALIŞIYORLAR

MC politikalarının yeniden kendisini göstermesinin ardından, sivil faşist çeteler de karşı-devrimin vurucu güçleri olarak hazırlanmaya başladılar. 12 Eylül politikalarının tükendiği yerde, kitlenin politizasyonuyla birlikte MC politikaları boy verdi. Sivil faşistler de halkı birbirine düşürmek ve bölmek için devreye sokuldu. Halktan belli bir destek elde etmek için sivil faşistlere ihtiyaç duyulduğu ölçüde, sivil faşistlerin bugünkü temsilcisi MÇP ile ilişkiler geliştirildi. Öyle ki, MÇP koalisyonun gizli ortağı haline getirildi. Kontrgerilla ile birlikte MÇP'li sivil faşistler de bugün hareketlenerek, militarist güçlerin yardımcılığına bilinçli olarak soyundular. Nasıl kontrgerilla işkencecileri, infaz mangalarını din kisvesi altında sokağa dökerek, halktan destek elde etmeye, güç gösterisi yaparak, halkı etkilemeye çalışıyorsa, sivil faşistler de teşhir olmuş ırkçı şablonlarından çok dine sarılıyorlar. Kontrgerillayla sivil faşistleri ideolojik planda ortak paydada birleştiren dindir ve din bağımsızlık isteyen, sömürü ve zulme karşı mücadele eden devrimcilerin, ulusal güçlerin karşısına çıkarılıyor. Kontrgerilla Kürdistan'da Hizbullah'la iş görürken, Türkiye'de de sivil faşistlerle iş görmeye hazırlanıyor ve bunda da milliyetçiliği kullanmanın yanında dine güveniyor. Din ve milliyetçilik bugün oligarşinin elinde halkı bölme ve birbirine düşürmede kullanılan iki önemli araçtır. Yerine göre birini diğerine göre daha öne çıkarmaktadır. Kürdistan'da dini ulusal harekete karşı kullanan kontrgerilla, Türkiye'de de bir yandan dini kullanmayı elden bırakmadan Kürt düşmanlığını körükleyecek şekilde milliyetçiliğe sarılıyor. Son günlerde Kürtlere yönelik başlatılan saldılarda' kontrgerillaya sivil faşistlerin eşlik etmesi tesadüf değildir. Polis cenazelerinde sivil faşistlerin İstanbul Valiliği'nin "Türk olan gelsin" çağrısına koşarak gelmesi de bu yakınlığı ve oligarşinin MC politikalarına umut bağladığını gösteriyor.

Devrimciler inanmış, gerçek Müslümanların değil, emperyalizmin desteğiyle ayakta kalmaya çalışan bu düzenin düşmanıdır. Adalet ve özgürlük arayışı içinde, işkencecilerin ve bu düzeni korumak için Hizbullah adıyla örgütlenen kontrgerillanın ve onun desteğiyle yeniden gündeme sokulan ve mücadelenin önüne çıkarılan sivil faşistlerin düşmanıdır.

Kontrgerilla sivil faşistlerin 12 Eylül öncesi üstlendikleri görevi doğrudan üzerine aldı. Ve kendisini dinci, gerici, Hizbullah, İslami Cihad vb. örgütlerin isimlerinin arkasına sakladı. 12 Eylül'ün resmileştirdiği Türk-İslam sentezine, dinci-gerici örgütlenmelerin gelişmesine uygun düşen bu sahiplenme, kontrgerillanın "dinci-komünist çatışması" imajını kafalara yerleştirerek halkı korkutmayı ve sindirmeyi hedefliyor.

Süreç iç savaş yönünde derinleştikçe, dini kendilerine maske edinerek, halktan destek arayan bu faşist güçlerle devrimci ve halk güçleri arasındaki çatışma büyüyecektir. İşte bu noktada dine yaklaşım ve kontrgerillanın, sivil faşistlerin dinle kendilerine destek aramalarına karşı yürütülecek teşhir önem taşıyor. İşkencecilerin, katliam yapanların dini kullanarak halkı aldatmalarını ve tarafsızlaştırmaya, sindirmeye kalkmalarını önleyecek politikalar üretilmelidir.

KONTRGERİLLANIN, İŞKENCECİLERİN, SİVİL FAŞİSTLERİN YÜZLERİNE GEÇİRDİKLERİ DİN MASKESİ DÜŞÜRÜLMELİDİR

Müslümanlar! Emperyalizme karşı olduğunu, bu düzeni emperyalizmin ayakta tuttuğunu söyleyen İslamcılar! Dini emperyalizmin düzenini korumak ve haksızlıkları ve adaletsizlikleri sürdürmek, sömürmek ve ezmek için kullananlar sizin de düşmanınızdır. Bunlara gerçekten karşıysanız, işkencecilerin, faşistlerin, katliamcı kontrgerillacıların dini kullanmalarına izin vermeyin. Emperyalizmin Bosna-Hersek'te yarattığı katliama karşı çıkmak kadar, bugün İncirlik Üssü'nün Irak halkını katletmek için kullanılmasına da karşı çıkmak gerekir. İncirlik'i kullananlar da, kullandıranlar da halkımızın düşmanıdırlar. Devrimciler inanmış, gerçek Müslümanların değil, emperyalizmin desteğiyle ayakta kalmaya çalışan bu düzenin düşmanıdır. Adalet ve özgürlük arayışı içinde, işkencecilerin ve bu düzeni korumak için Hizbullah adıyla örgütlenen kontrgerillanın ve onun desteğiyle yeniden gündeme sokulan ve mücadelenin önüne çıkarılan sivil faşistlerin düşmanıdır.

Yapılması gereken oligarşinin dini ve milliyetçiliği devrimci ve ulusal mücadelenin karşısına çeşitli adlar altında çıkarmasının önüne geçebilmek, halkı bölüp birbirine düşürecek faşist politikaları boşa çıkarmaktır. Bunu başaracak ve halkları birleştirecek tek güç devrimciler ve politikalarıdır. Dini politikalarına alet etmeyen, milliyetçiliği değil enternasyonalizmi savunan devrimcilerin çeşitli din ve mezheplere bağlı halkları birleştirebilme şansları vardır.

•

Onlar ne yaptılarsa savundular ne savundularsa yaptılar

Faşizmin mahkeme salonlarında yaratılan gelenek sürüyor. 28 Aralık ve 20 Ocak'ta İstanbul 1 ve 3 No.lu DGM salonlarında yapılan duruşmalarda bir kez daha devrimcilerin oligarşiyi yargılayan savunmalarına tanık olundu. Mete Nezihi Altınay ve Semih Genç duruşmalarda halkı, hareketi ve devrimi savunurken, kendilerini yargılamaya kalkanların hukukunun "kontrgerilla hukuku" olduğunu, bu mahkemelere değil, ancak halka ve harekete hesap vereceklerini anlattılar. "Kazanacağız" inancını son sözleri olarak bir kez daha haykırdılar. Kürsüler, oligarşinin devrimcileri "yargılamak" için oluşturduğu kürsüler, emekçilere devrimcilerin mesajlarını ulaştırıyor. Bugün işçilerin, memurların her eylemine damgasını vuran "Haklıyız Kazanacağız" şiarı, direnmenin sembolü olan "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları bu kürsülerden emekçilere taşındı.

Mete Nezihi ALTINAY

"DEVRİMCİ SOLCULUK BİR YAŞAM TARZIDIR"

"Ne yazık ki silahım yanımda olmadığı ve almaya da fırsat bulamadığım için şehit düşen yoldaşlarım gibi çatışma imkanı bulamadım. Bu durumdan dolayı örgütüm ve halkımdan özür dilerim."

Devrimci Sol üyeleri Devrimci Sol'u savundular. 28 Aralık 1992'de 1 No.lu DGM'de yapılan duruşmada Mete Nezihi Altınay, Devrimci Sol üyesi olmaktan onur duyduğunu söyledi.

"Devrimci Sol'culuk düşünce ve davranışlarla bütünleşen bir yaşam biçimidir." Mete Nezihi Altınay devrimciliği bu şekilde açıkladı; oligarşinin mahkemelerinde devrimci düşüncelerini, örgütünü anlattı ve savundu.

"DEVRİMCİ SOL'cu olmak büyük bir coşku, heyecan, arı bir duygu ve erdemliliktir. Aynı zamanda özveri, cesaret, kararlılık ve inançtır. Kısaca DEVRİMCİ SOL'culuk, düşünce ve davranışla bütünleşen bir yaşam tarzıdır."

"DGM HUKUKU KONTRGERİLLA HUKUKUDUR"

"Kontrgerilla hukukunun işleyişini bizzat yaşayanlardan biri de benim."

"Bugün Türkiye emekçi halkları iktidarı, muhalefeti ve işbirlikçi basınıyla, tüm kurumlarını içine alan bir suç örgütü olan kontrgerillayla karşı karşıyadır. Kontrgerilla oligarşi tarafından ilan edilen topyekün savaşı yürütmekte ve hatta kendi yöntem ve taktiklerine uygun düzenlemeleri de yaygınlaştırmaktadır. Bugün kontgerilla hukuku, ordu-polis-basın ve DGM üçgeni üzerinde yükselmektedir. Kontrgerilla hukukunun tek bir yasası vardır: Baskı ve sömürü düzeninin devamı için her yol mübahtır."

"BİR İŞKENCELER, KAYIPLAR, YARGISIZ İNFAZLAR ÜLKESİYİZ"

Bu düzenin sözcüleri Demirel'ler, Özal'lar, asalakları Koç'lar, Sabancı'lar, yargıçları yani sizler, tüm bu işkencelerin, katliamların ve yargısız infazların, kayıpların sorumlularısınız. Tüm bu sorumlular halkın devrimci adaletinden kaçmayacaklardır.

...Sabahat'ların, Eda'ların Göztepe'de dilerinden düşürmedikleri sloganları dillerimizde, ellerinden düşürmedikleri silahları ellerimizde olacak, ülkemizin her yanında dalgalanacak olan bayrağımız ise dağlarda ve şehirlerdeki mücadelemizde daha da yükselecektir.

"DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE SOSYALİZM KAZANACAK"

"Sosyalizm tüm dünya işçilerinin, emekçi halkların umudu, kurtuluş yoludur. Çünkü sosyalizm bilimdir. Çünkü sosyalizm tarihin zorunluluğu, insan iradesi ve gelişiminin bilimsel yaşamsal ifadesidir. Ve sosyalizm kazanacaktır.

"Türkiye sosyalizm dinamiklerinin en gelişmiş ülkelerden biri olma özelliğini göstermektedir. Dolayısıyla devrimin kabarışa geçmesi, sosyalizmin gelişmesi dönemini açacak bir misyon taşımaktadır. Örgütümüz DEVRİMCİ SOL bu misyonu kendisine yakıştırmaktadır. Bu onurlu görevi yerine getirmek için hiçbir özveriden ve bedel ödemekten kaçınmayacağız.

"OLİGARŞİNİN DAYATTIĞI SAVAŞ KABULÜMÜZDÜR"

"Evet, çünkü oligarşi kendi içinde her türlü çelişkiyi geriye itip, 'ulusal mutabakata' varmış, halka, devrimci ve ulusal güçlere topyekün bir savaş açmıştır. Oligarşi devrimci ve ulusal güçleri savaşa davet ettiği noktada bu savaşı kabullenip gerekeni yapmak gerekir.

"Direnen, savaşan ve haklı olan kazanacaktır.

Evet tarihi biz yazıyoruz ve biz YAZACAĞIZ."

"Yaşasın DEVRİMCİ SOL"
"Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"

Semih GENÇ

"DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE SOSYALİZM KAZANACAK"

"Gerçekte insan haklarına sahip çıkan, halkın demokrasisini uygulayacak olan, halkın adaletinden şaşmayacak olan hareketimin, DEVRİMCİ SOL'un bir üyesi olmaktan onur ve gurur duyuyorum."

"DEVRİMCİ SOL önderliğinde bir savaşcı olarak bu kürsüden bir kez daha haykırıyorum; insanlık ayıbını işleyerek tarihe geçen insan haklarından sorumlu bakanların 'insan hakları', 'demokrasi' adına halkın önder savaşçılarının katledilmesinde bizzat bulunarak gerçek yüzünü ortaya koyan bakanlarından 'gazanız mübarek olsun' diyen katiller sürüsünün saldırılarını onaylayan bakanına varıncaya kadar nasıl bir çirkef savaşın içinde olduğunu sizler de yaşayarak görüyorsunuz. Gözaltında kaybedilenlerin, 12 Temmuz'da, 16-17 Nisan'da katledilen DEVRİMCİ SOL önder ve savaşçılarının katledilmesinde sizlerin imzası var. İşkenceye karşı olmayan, işkencecileri koruyup kollayan herkes halkın karşısında suçludur.

"Bugün ezilmişliğin, horlanmışlığın, azgınca sömürülmüşlüğün, kondularda insafsızca yaşama terk edilmiş, topraklarından, evlerinden sürgün edilmiş, sokaklarda, dağlarda, okullarda katledilmiş savaşçı ailelerinin sahip çıktığı her yerde 'Haklıyız Kazanacağız' şiarı bir soluk, bir yaşam olmuştur. İşte oligarşiyi titreten, korkutan, kirli bir savaşı yürütmeye, kendi meşruluğunu ortadan kaldırmaya zorlayan bu ses, bu soluk, halkın sesi, halkın gücü, halkın adaletidir. Halkın kendisidir.

"Yakın dönemde emperyalizmin Grenada, Panama, Libya, Lübnan, Irak halklarına yönelik müdahaleleri, bugün de Somali ve yine Ortadoğu halklarını hedef alarak yönelttiği Irak'a karşı saldırgan yaklaşımı emperyalizmin 'yeni dünya düzeni' gereğidir. Emperyalizmi saldırdığı ülkelerde ciddi bir direnişle karşılaşmamasına rağmen, Vietnam halkının 1960'larda kendisine verdiği dersten ve Vietnam halk kurtuluş savaşçılarının ABD emperyalizmine yaşattığı "Vietnam Sendromundan" hala da kurtulmuş değildir.

Asya'da Çin ve Vietnam halkını, Latin Amerika'da Küba halkını, Afrika'da Gine, Mozambik, Angola halklarını devrime, sosyalizme taşıyan devrimci önderlik gerçeği bugün bizim de sahip olduğumuz bir gerçekliktir.

Yıllardır sürdürülen demagojik saldırılarla üstelik ekonomik ambargo ve ablukayla karşı karşıya bırakılan Küba, Komünist Partisi'nin M-L çizgisinin yol göstericiliğinde ve önderliğinde ve önderleri-Fidel Castro etrafındaki kenetlenmeleriyle, onca zorluğun üstesinden gelmeye devam ediyor. DEVRİMCİ SOL savaşçıları da sosyalist değerleri yaratma, geliştirme ve sahip çıkmada önderliğiyle daha sıkı kenetlenerek daha büyük bir güç olmaya, kararlı ve emin adımlarla sosyalizme ilerlemeye devam edecektir.

Hızımız düşse de, yavaşlasa da, tek başına kalsak da halklarımızı sosyalizme taşıyacağız. DEVRİMCİ SOL önderliği ve savaşçıları bu bedeli ve özveriyi ödemekten kaçınmayarak bu onurlu görevi mutlaka ama mutlaka yerine getirecektir. Gelecek ve zafer sosyalizmin olacaktır.

Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ordadoğu'dan Filipinler'e kadar ve Avrupa'ya kadar tanınan ve bilinen, saygı duyulan bir örgütümüz var. Şunu dost-düşman herkes artık iyi biliyor ki, DEVRİMCİ SOL ve DEVRİMCİ SOL önderliği bir bütündür.

Bugünlere savaşarak geldik. Ve bu savaş sürüyor, sürecek. Ta ki zafer bizim oluncaya kadar.

Biz kazanacağız. Çünkü kanlarıyla DEVRİMCİ SOL yazarak şehit düşen, dağda, şehirde, işkencede şehit düşen yoldaşlarımıza ve halkımıza bir devrim sözümüz var.

Bu söz tutulacaktır.

"Yaşasın DEVRİMCİ SOL"
"Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"

Öğrenci gençlik

"Birtan'ın katillerini unutmadık unutmayacağız"

Birtan Altunbaş ölümünün ikinci yıldönümünde yoldaşları tarafından anıldı. O demokratik üniversite kavgasının onurlu bir direnişçisi olarak mücadelenin içinde yaşıyor, yaşatılıyor.

Ankara: Ankara'daki üniversitelerde bir haftayı aşkın bir süre Birtan'ı anlatan afişler, pankartlar asıldı, pullamalar yapıldı. Hacettepe Üniversitesi'nde 13 Ocak günü dia gösterisi, 16 Ocak'ta anma töreni düzenlendi. Anmadan sonra yürüyüş yapan HÜDD'lüler ve AYÖ-DER'liler molotoflarla kavga ateşi yaktılar. AYÖ-DER'liler 20 ocak'ta Tekirdağ'a giderek, Birtan'ın ailesini ve mezarını da ziyaret ettiler.

Gecekondu halkı HÜKAD'da yaptıkları anmada işkencede ser verip sır vermeyen evlatlarını bağırlarına bastılar.

İstanbul: Birtan 16 Ocak günü İYÖ-DER'lilerin, ÖZGÜR-DER'lilerin yüreklerinde, şiirlerinde, halaylarındaydı. İYÖ-DER'liler Bakırköy SBP binasında yaptıkları anmada gençliğin tüm devrim şehitlerinin resimlerini duvara astılar, tanıyanlar şehitleri anlattılar.

Tekirdağ'ın Malkara'sından İstanbul'a gelen Birtan'ın annesi de anmaya katıldı. Iazmiye Altunbaş "Oğlum benim onurumdu" dedi.

İnsanlık onuru, işkenceyi Birtan'ın benliğinde bir kez daha yendi. Yoldaşları, Birtan için yaptıkları anmada, onun onurlu direnişini bir kez daha selamladılar.

Trabzon: TYÖ-DER'li ve DLMK'lı öğrenciler Birtan'ı anmak için 16 Ocak günü Halkevi'nde toplandılar. Marşlar Birtan'ın anısına söylendi, şiirler onun için okundu. TYÖ-DER'liler ve DLMK'lılar anmayı hep birlikte halay çekerek bitirdiler.

İzmir: 13 Ocak'ta Buca Eğitim Fakültesi Fatma Süzen Kantini ve Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kantininin duvarlarına Seher'in ve Birtan'ın kırmızı karanfillerle süslenmiş resimleri asıldı. Başlarına kırmızı karanfiller takan EYÖ-DER'li öğrenciler kantinlerde anma töreni düzenlediler.

Gaziantep'te TÖDEF'li öğrenciler de Birtan için anma yaptılar. Forum şeklinde yapılan anmada sloganlar atıldı.

TÖDEF Birtan için yaptığı açıklamada "Şehitlerimiz geleceğimizdir" derken şunları vurguladı: "Gelecek gencecik bedenlerini faşizme siper edenlerde, işkenceciler manyetoyu çevirirken türkülerini ve sloganlarını daha gür söyleyenlerde, ser verip sır vermeyenlerde... Birtan'larda, Seher'lerde, Ayhan'larda."

Birtan direnişin adıdır

Birtan ALTUNBAŞ

Ankara'da öğrenci gençlik hareketinin yiğit önderlerindendi Birtan. Kavgada atılganlığı, cesareti ve direnişçi tavrıyla yeni insandı.

Oligarşinin 'yaşatmayacağız', göz açtırmayacağız' dediği bir dönemde beş kez işkencede direnişleriyle, inancı, kararlılığı ile savaşı yaşattı Ankara'da.

İşkencecilerin yaratmak istediği 'DAL' fobisini yıkanlardan, hücre duvarlarına teslimiyeti' değil 'direnişi' işleyenlerdendi.

Artık DAL'ın hücrelerinde direniş var, üniversitelerde, Ankara'nın sokaklarında, geçekondu mahallelerinde teslimiyet rüzgarları esmiyor. Halk devrimcilerin canları pahasına yarattıkları geleneklere sahip çıkıyor.

Devrim şehitleri toprağa düştükleri gün, her yıl bir öncekinden daha coşkulu bir şekilde anılıyorsa, bu Birtan'ların yarattığı değerlerin büyüklüğündendir.

Öğretim Üyeleri Derneği'nin önerisi:

YÖK'ün revizyonu

YÖK'ün Anayasa değişikliği engeline takılmasını eleştiren öğretim üyeleri bu kez kendileri bu engele takıldılar. Anayasa hükümleriyle sınırlı bir üniversite taslağı hazırladılar.

Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Coşkun Özdemir, Temmuz ayında kendisiyle yaptığımız röportajda DYP-SHP hükümetinin YÖK'ü kaldırma konusunda kararlı olduğunun izlenimini edindiklerini söylemişti. Hükümet, vaatlerini çoktan unuttu ama onlar "Çıkmayan candan umut kesilmez" dercesine beklentilerinden bir türlü vazgeçmediler. Bununla birlikte koalisyon hükümeti halk gözünde teşhir oldukça öğretim üyelerinin de sabırsızlığı arttı ve Aralık ayında alternatif taslağı piyasaya sundular.

Mevcut üniversiteler kanunundan biçimsel bazı farklılıkları içerse de öz olarak eskisinden farkı olmayan bu taslağın 'özerkliği ve demokratikliği' hiç de bu iddialı sözlere uymuyor.

"Kayıtlı her öğrenci, öğrenci birliğinin doğal üyesidir. /Üniversite Kanun Taslağı-Madde: 74"

Bu öneri ile akıllara 1987'de ANAP'ın hazırladığı, doğal üyeliği öngören tek tip öğrenci derneği yasa tasarısı geliyor. Ve hemen yanı sıra öğrenci yürüyüşleri ve çeşitli protesto gösterileri. Öğretim üyeleri öğrenci gençliğin yıllardır verdiği mücadeleyi yok sayarak, demokratikliği, içinde faşistlerin de yer bulabileceği yapılarda aramaya devam ediyorlar.

"Öğretim gideriline öğrencilerin katılım payları, Üniversitelerarası Kurul tarafından belirlenir ve Üniversitelerarası Kurul'da oluşturulacak bir fonda toplanır. /Taslak Madde: 73"

Bu önerinin Cari Hizmet Ödeneği adı altındaki soygunun devam etmesinden başka bir anlamı yok. "Demokratik" üniversite taslağında yoksul halk çocuklarına üniversite kapılarını kapatan milyonlarla ifade edilen har[a]çlar yerini koruken 'parasız eğitim'den, 'herkese eşit eğitim hakkı'ndan hiç bahsedilmiyor.

"...her ne şekilde olursa olsun izinsiz gösteri ve propaganda yapan veya anarşik hareketlere katılan öğretim üye ve yardımcıları hakkında hareketlerinin takdiri olunacak ağırlık derecesine göre yukarıdaki hükümlerden biri uygulanır./ Taslak Madde:78"

Faşizmin tokmağıyla davul çalarsan böyle olur. Öğretim üyeleri kafalarını YÖK'ün cenderesinden kurtaramadılar. Afiş asmadan, sınıfta konuşma yapmaya kadar her şey hatta 'rektörü gereğinden fazla alkışlamak' bile anarşik olay kapsamına girdi. Bu nedenle yüzlerce öğrenci disiplin cezasına çarptırıldı. Bizzat öğretim üyeleri görevinden uzaklaştırıldı. Ama ne gam! Öğretim üyeleri bu aşağılanmaların üzerine bir onay damgası vurmaktan bile sıkılmıyorlar.

88 maddeden oluşan taslağın uzun araştırmaların ürünü olduğu anlaşılıyor. Ama mantık aynı mantık olunca, ortaya çıkan ürün de Doğramacı vesayetinde kürsü hocalığının ve ezilip horlanmanın sonuçlarından başka bir şey olmuyor.

Demokrat öğretim üyelerimizin taslağında öğrenci gençliğin özerk demokratik üniversite mücadelesindeki somut taleplerleriye karşılaşmadık. Ne anadilde eğitim hakkı var bu taslakta, ne de üniversitelerin kışlalara, karakollara çevrilmesine ilişkin harhangi bir şey.

Öğretim üyeleri sözde muhalefet olmaktan vazgeçmelidirler. YÖK'ün alternatifi onu revize ederek değil tamamen ortadan kaldırarak oluşturulur.

Birtan Altunbaş'ın annesi Nazmiye Altunbaş:

"Sabahın Bir Sahibi Var, Sorarlar Bir Gün Sorarlar"

Anmada bir sürü genç vardı. Hepsini çok sevdim. Birtan'ımla bir tuttuk. Devrimcilerin birbirlerine düşkünlüklerini, bağlılıklarını, sevgilerini biliyorum. Ben komşularıma söylüyorum. 'Ben ana olarak üzülüyorum ama benim kadar üzülen arkadaşları var' diye.

Benim oğlumun başını deli zoruna yedi köpekler. İşkencede ölmek bayağı bir mesele. Birtan'ım ölmeseydi de şimdi sizin gibi mücadele etseydi. Geride bir oğlum kaldı, iki olsaydı birini yollardım mücadeleye.

Mücadele her hafta geliyor, okuyorum. Birtan'ımın okuduğu dergileri daha okuyamadım ona yanıyorum.

Birtan'ımın katillerini dava ettik. Ama kimi kime şikayet edeceksin. Eş, dost, arkadaşları yapıyor ne yapacaksa. Onun için "Sabahın bir sahibi var, sorarlar bir gün sorarlar" yazdırdık mezar taşına.

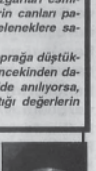

Nazmiye ALTUNBAŞ

Gençlikten kısa... kısa...

■ Basında sık sık demokratik(!) bir üniversite olduğu vurgulanan Bilkent Üniversitesi'nin disiplin kurulu öğrencilere ceza yağdırıyor. Alternatif açılışa katıldıkları ve İsmet Sezgin'in 'terör' konulu konferansında Bakanı protesto ettikleri gerekçesiyle Alper Dizdar ve Özlem Sevgi okuldan uzaklaştırma cezası aldılar. Hakan Keçer adlı öğrenciye ise disiplin soruşturması açıldı.

Keyfi disiplin soruşturmalarını protesto eden Bilkent'li öğrenciler 13 Ocak'ta Rektörlük'e yürüyüş yaptılar. Rektörlük yetkilileriyle görüşen öğrenciler arkadaşlarının cezalarının kaldırılmasını, aksi takdirde her yolu deneyerek arkadaşlarına sahip çıkacaklarını vurguladılar.

■ Adana, Bursa, Atatürk, Çobanoğlu Ticaret, Merkez Ticaret kız ve erkek liselerinde okuyan bir grup öğrenci 14 Ocak'ta EGİT-SEN Adana Şubesi'nde liselerdeki baskılara karşı çıkan bir basın toplantısı yaptılar. Liseliler açıklamalarında 'Düşünme ve muhakeme gücü gelişmemiş, kişilikleri silik ve emirlere boyun eğen insan yetiştirme hedefine göre işleyen bu eğitim sistemini kınıyoruz.' dediler.

■ 8 Ocak günü Elazığ Atatürk Lisesi'nde bir öğrenci matematik öğretmeni Remzi Can tarafından dövüldü. Dövülen öğrenci, bazı öğrencilerle birlikte idareye çağrılarak ayrıca tehdit edildi. Bu arada Elazığ'da DLMK'lı öğrenciler "Dayağa Hayır" kampanyası başlattılar. Kampanya çerçevesinde Milli Eğitim Bakanlığı'na protesto telgrafları çekilip telefon edildi ve imza kampanyası başlatıldı. 15 Ocak'ta aralarında Atatürk Lisesi'nin de bulunduğu üç lisede boykot yapan DLMK'lı öğrenciler, SHP binasında toplanarak bir basın açıklaması yaptılar ve dayağa karşı çıktıklarını duyurdular.

Devrimci tutsaklar direnişi sürdürüyor

İşçiler, memurlar, gençlik, aileler, hepimiz Malatya tutsaklarına destek vermeliyiz. Her cephede, her alanda olduğu gibi, cezaevlerindeki dirensiğere sahip çıkmalı, güç katmalıyız. Faşizm, Malatya Cezaevi'nde sadece devrimci tutsakları değil, karşısında tüm halk güçlerini bulmalıdır.

Malatya Cezaevi'nde direniş sürüyor.

9 Ocak günü uğradıkları saldırıyı protesto etmek ve gasp edilen haklarını geri almak için devrimci tutsakların başlattıkları açlık grevi 15. gününe girerken devam ediyordu.

Tutsaklar gasp edilen haklarının geri verilmesi için idare ile görüşmelerini sürdürüyorlar. Tutsakların gasp edilen hakları şunlar:

- *Avukatların, uzun aramalara tabi tutularak görüşme süresinin kısıtlanması.*
- *Siyasi temsilcilik hakkının gasp edilmesi, temsilcilerin ziyaretçileri gelmesi koşuluyla görüşe çıkmalarının istenmesi.*
- *Haftada bir yapılan erkek ve bayan tutsakların görüşmelerinin açık yapılmasının engellenmesi.*
- *Ziyaretçilerin saatlerce dışarıda bekletilmesi, sorun çıkartılması, soyadı tutmayanların alınmaması.*
- *Mektup ve telgraf hakkının engellenmesi*

Kamuoyunun Desteği Sürüyor

Ankara'ya giden aileler 18 Ocak günü Adalet Bakanı Seyfi Oktay'la görüşemeyince cezaevleri Tevkif İşleri Genel Müdürü Zeki Güngör ile görüştüler. Zeki Güngör, tutsakların cezaevini kazma-küreklerle deldiklerini iddia ederek jandarmanın bombalayıp, yakıp yıktığı cezaevinin bu halini tutsaklara yüklemeye çalıştı. Cezaevinde yasadışı bir şey olmadığını belirterek hastaneye kaldırılan tutsakların durumunu da "hafif yaralama" olarak nitelediği. Bu sözlere tepki gösteren aileler, "Cezaevinde olanların, bundan sonra da olacakların sorumlusu sizsiniz. İki elimiz yakanızda" diyerek Zeki Güngör'ün odasından ayrıldılar.

Aynı gün tutsak aileleri, sosyalist basın çalışanları, SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN ve Fırat ÖZGÜR-DER'liler Adalet Bakanı Seyfi Oktay'a protesto telgrafı çektiler.

Malatya DGM'de görülen bir duruşmada Devrimci Sol tutsakları, saldırıların sorumlularının Cezaevi Müdürü Selahattin Gül, İç Güvenlik Amiri Mehmet Alataş ve Cezaevi Savcısı Şefik Akyıldım olduğunu belirten ve cezalandırılmalarını isteyen bir dilekçe okudular.

Ertesi gün Seyfi Oktay'la görüşen aileler, daha sonra Cezaevleri Tevkif İşleri Genel Müdürü Zeki Güngör'le tekrar görüştüler. Yaptıkları görüşmede "Bakın ben cezaevlerini yaşanır hale getirdim, en iyi hakları ben tanıdım" diyen Seyfi Oktay'a, tutsak ailelerinden Sabiha Türköz "Sizin burada yaptığınız iyi şeyleriniz burada kalıyor olmalı. İşte Malatya'da yaşanan gerçek ortada. Çocuklarımıza suçlu dediniz, tutsak ettiniz. Eli kolu bağlı çocuklarımıza yüzlerce polisi, jandarmasıyla saldırmak ne anlama geliyor?"

Aileler daha kapıdan girer girmez, "Siz dün de buraya geldiniz. Yanınızda dernekçileri, gazetecileri getiriyorsunuz." diyerek onları azarlamaya kalkan Zeki Güngör, ailelerin "Bize doğruyu söyleyin yoksa kurtulamayacaksınız." şeklindeki kararlı tutumu karşısında bocalayarak odasından kaçmak zorunda kaldı.

Antakya Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar da, 14 Ocak'ta hem kendi koşullarını protesto etmek, hem de Malatya Cezaevi'ndeki açlık grevini desteklemek için süresiz açlık grevine başladılar.

Adana Cezaevi'nde de bir günlük destek açlık grevi yapıldı.

Dün olduğu gibi bugün de, cezaevlerine saldırının karşısında yükselen mücadelede tutsak yakınları yine en önde.

Devlet şimdi de gözünü tapulu evlere dikti

Halkalı Kirpikli'de 200 ev "yeşil alan" gerekçesiyle yıkılmak isteniyor. 15 Ocak'a kadar evlerini boşaltmaları istenen mahalle halkı, 15 Ocak'ta toplanarak Halkalı'ya yürümek isteyince, mahalle çıkışında kortejin önünü kesen jandarma yürüyüşü engelledi. Başbakanlık Toplu Konut İdaresi'nce alınan yıkım kararını durdurmak için mahkemeye başvuran mahalle halkı, kahvehane toplantıları düzenleyerek ev ve arsalarının karşılığını alana kadar direneceklerini açıkladılar.

Kirpikli halkı, "yeşil alan" gerekçesinin tümüyle keyfi olduğunu, asıl sorunun polis lojmanlarından kaynaklandığını belirtiyor. "Ne zaman ki yanımıza polis lojmanları yapılmaya başlandı, Kirpikli Mahalles'nde sorunlar gündeme gelmeye başladı." diyen mahalle sakini Sevim Göktürk, konuyla ilgili olarak şunları anlattı:

"Bizleri yıldırmak, buradan atmak için ilk önce sularımızı kestiler. Mahallenin az ilerisindeki depodan su almaya başladık. Ancak bu kez de lojmanda oturanlar tarafından su deposunun içine pislik atılarak içilmez hale getirildi."

Yıkım kararına tepki göstererek direnme kararı alan mahalle sakinlerinden Ahmet Çalışkan ise "Bu nasıl insan hakları, bu nasıl demokrasi anlayışı? Meydanlarda insan hakları vaatleri verenler, şimdi kalkmış evlerimizi tepemize yıkıyorlar. " diyor.

Ölüler Tanıklık Etmeyince...

1979'da birbirleriyle yardımlaşarak yaptırdıkları kondularına tapu alabilmek için ne gerekiyorsa yapan, kaç para gerekiyorsa yatıran ve binbir güçlükle tapu alan mahalle sakinleri, aniden gelen yıkım kararı üzerine mahkemeye başvurarak haksız kararı durdurmak istediler. Ne var ki bu kez de mahkemenin yanlı tutumu üzerine bütün çabaları "takipsizlik kararı" ile sonuçlandı. Evet, mahkeme heyeti, kendilerine başvuran Kirpikli halkının dilekçesini işleme koymasına koymuştu ama, nedense ölmüş insanlar mahkemeye çağırılmış ve "kimse gitmeyince" de takipsizlikle sonuçlanmıştı.

"200 haneli mahalleden hep ölü insanlar çağrıldı. Ne hikmetse mahkeme heyeti, bu kadar insanın içinden bir canlı insan bulamadı." diyen mahalleliler, "Kirpikli halkının nasıl direnecğini göstereceğiz" diyorlar.

Yeşilbayır halkı heyelan tehdidi altında

Ankara (Mücadele)- *Kayaş'a bağlı Yeşilbayır semtinde içinde 46. sokağın da bulunduğu heyelan bölgesinde 10 bin konut her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya. Daha şimdiden üç ev yaşanmaz halde ve tamamen boşaltılmış durumda. Bu bölgede bulunan 60'ın üzerindeki ev de aynı tehlikeyle karşı karşıya bulunmasına rağmen halen içinde insanları barındırıyor. Devlet, burada yaşamak zorunda kalan insanlara sırtını dönerek, onları ölümle burun buruna yaşamaya mecbur bırakıyor.*

Geçtiğimiz yıldan bu yana dilekçelerle Valiliği, ilgili bakanları ve belediye başkanlarını defalarca uyarmış olmaları da devletin soruna karşı olan kayıtsızlığını değiştirmeye yetmedi. En son 6 Ocak'ta dilekçe ile yapılan başvuruda ve sonra da yüz yüze yapılan görüşmede; 8 evin yıkılmış olması da bu ilgisizlik davasını açmaya yetmedi. Vali Yardımcısı Gazi Kaya'nın "Bakanlığın konuyla ilgilenebilmesi için en az 10 evin yıkılması bekleniyor." açıklamasına öfkelenen mahalle halkı, Mamak HALK-DER'in öncülüğünde belediyeyi ve İmar İskan Bakanlığı'nı zorlamak için harekete geçti. 19 Ocak'ta 50-60 kişilik bir grup Mamak Belediye Başkanlığı binası önünde toplandı. Belediye Başkan Yardımcısı Hasan Topal'la temsilciler düzeyinde görüşme yaptılar. Topal, kütle kaydığında 50 evin yerle bir olacağını ve ellerinde yıkım emri olduğunu belirtmesine karşın çözümüne ilişkin bir şey söylemedi.

Aileler, bu kez Bayındırlık ve İmar İskan Bakanlığı'na bağlı Teknik Araştırma ve Uygulama Dairesi Genel Müdürü M. Durukan Çulha ile görüştüler. Çulha, bu konuyu belediye ile görüşeceklerini ve heyelanla ilgili yeni yerleşim bölgesi oluşturacaklarını, tehlikede olan 10 bin konutu da buraya taşıyacaklarını söyledi. Muhabirimizin "Bizim gözlemlerimize göre halkın o evlerde daha fazla yaşama şansı yok. Bahsettiğiniz yerleşim alanı projeniz gerçekleşene kadar geçen sürede bir kayma neticesi can ve mal kaybı olursa sorumlusu kim olacak?" sorusuna, "Türkiye'de sorumlu bulamazsın, yok ki. Çernobil olayı oluyor kimse mesuliyet kabul etmiyor. Onun için biz işin orasına girmeyelim." diye geçiştirdi.

Mamak HALK-DER'lilerle birlikte Yeşilbayır halkı "Bu sözlerini yerine getirmeleri için onlara kendi içimizde bir süre tanıdık. Peşlerini bırakmayacağız. Bu arada Mamak milletvekillerinin de başlarını ağrıtacağız." diyor.

Cellat korku eker, papaz uçuruma iter

Gözaltına alınan pek çok insan, işkenceden infaz tehdidine kadar çok çeşitli saldırılarla korkutularak, dostlarına, yoldaşlarına ihanete zorlanıyor. Baskı ve işkence ile sindirdikleri insanlara "Bu muhbirlik değil, devlete çalışmak" diyorlar. Esra Erol örneğindeki gibi orta okul öğrencilerini kaçırarak tecavüze yelteniyor ve arkadan "devletle işbirliğine" çağırıyorlar. Polisin işkencede ağzından tek kelime alamadığı insanlara, ailelere, yüzüne tüküren orta okul öğrencilerine bile ajanlık-muhbirlik teklif etmesi olayın daha çok "psikolojik savaş" kapsamında yürütüldüğünü gösteriyor.

Bursa (Mücadele)- *Özellikle Özel Güvenlik Birimlerinin oluşturulmasıyla birlikte okullardaki muhbir ağını geliştirmeye çalışan devlet güçleri, bu yöndeki çabalarını sürdürüyorlar.*

Uludağ Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi 4. sınıf öğrencisi Emrullah Sarıyerlioğlu 11 Aralık'ta gözaltına alındı. Alındığının ikinci günü de muhbirlik teklif edildi.

"GELİN, ŞİMDİ ALIN BENİ"

Emrullah SARIYERLİOĞLU

MÜCADELE: *Bize gözaltında yaşadıklarını anlatır mısın?*

Emrullah: 11 Aralık'ta gözaltına alındım ve Nilüfer Jandarma Karakolu'na götürüldüm. Karakola girer girmez üzerime yüklenerek dayak atmaya, küfür etmeye başladılar. Üzerimde şok etkisi yaratarak benli yıldırmaya çalıştılar. İkinci gün ise, Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı ekipler gelerek beni sorguya aldılar. Muhbirlik teklif ettiler ve ben de kabul ettim.

MÜCADELE: *Muhbirliği nasıl teklif ettiler?*

Emrullah: Üzerimde oluşturdukları psikolojik baskı sonunda her konuda yardım edeceklerini söylediler. "Sana para veririz, ev veririz, derslerinde de yardım ederiz, geçmeni sağlarız" dediler. Sonra bir kağıt imzalattılar.

MÜCADELE: *Ne yazıyordu imzaladığın kağıtta?*

Emrullah: "Uludağ Üniversitesi'nde, yasadışı Dev-Sol örgütü hakkında, devlete bilgi vereceğime dair şerefim üzerine yemin ederim." yazıyordu. Altında ise ismim, imzam, ev ve yurt adreslerim vardı. Daha sonra bu kağıt kapalı bir zarfa konuldu, zarfın üzeri imzalandı.

Polisler, "arkadaşlarının şüphelenmemeleri için diğer gözaltındakilerle aynı muameleyi yapmak zorundayız " dediler. Üçüncü gün ise, göz bandım çıkarıldı. İyi davrandılar. Savcılığa çıkarılırken de savcılıkta "yapmadım, görmedim, ilgim yoktu" şeklinde ifade vermemi istediler. Ben de o şekilde ifade verdim ve üçüncü gün savcılıktan bırakıldım.

MÜCADELE: *Serbest bırakıldıktan sonra polislerle nasıl irtibat kurdun?*

Emrullah: Gözaltındayken verilen randevuya gittim. Bursa Kültürpark'ın karşısındaki otobüs durağında polislerle buluştum. Önce kıvırcık saçlı, orta boylu, tıknaz bir polis geldi. "Murat bey seni parkın içinde, Özgen Çaybahçesi'nde bekliyor." dedi. Oraya gittim ve orada orta boylu, deri montlu bir polis gelerek adının Murat olduğunu söyledi. Dolaşmaya başladık. Ben ona muhbirlik yapamayacağımı söyleyip, onlarla da, sizinle de ilişkimi keseyim dedim. Polis ise "bunun muhbirlik olmadığını, devlete çalışmak olduğunu" söyleyerek, "Her kişinin üstü vardır. Sen bizimle çalışmayı bırakırsan ben kendi üstüme ne derim?" diyerek kızdı.

MÜCADELE: *Muhbirlik teklif edildi ve sen de kabul ettin. Bu seni hiç rahatsız etmedi mi?*

Emrullah: Tabii ki rahatsız etti. Psikolojik baskı altındaydım. Ama ikna olmuş göründüm. İki gün sonrasına verilen randevuya gittim. Bu sefer randevuya kendisi geldi. El sıkıştık, sonra bekleyen beyaz Renault'ya bindik. İçinde başka polisler de vardı. Yurda kadar arabayla götürdüler. Arabadayken polis "Benim gerçek adım Mahir, Murat kod ismim" dedi ve 368311 numarasını vererek "bu numarayı ezberle ve yok et" dedi.

MÜCADELE: *Ne için verildi bu numara?*

Emrullah: "Bu numaraya grubunuza katılan yeni insanları bildir. Eylem kararları alındığında not bırak. 24 saat açıktır," dediler. Bir de benim kod ismimi Hakkı olarak belirlediler.

MÜCADELE: *Telefonu hiç aradın mı?*

Emrullah: Evet, ilk ve son kez aradım. "İlişkimi kestim" dedim.

MÜCADELE: *Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?*

Emrullah: Polislere şunu diyorum, "Gelin şimdi alın beni". Muhbirlik şerefsizliktir. Polis, özellikle sorguda zayıf karakterli kişilere bunu yaptırıyor. Şubeye ilk kez düşmenim verdiği bir sonuçtu bu. Arkadaşlara şunu aktarıyorum. Şubede cellat ve papaz var. Ben papaza yenildim. Cellat da, papaz da bu çarpık sistemin savunucuları. Aldanmamak gerek.

❑ ❑ ❑

Saniye ÖZTÜRK

AİLEYE MUHBİRLİK TEKLİFİ

"Yılbaşı gecesi zil çaldı. Kapıyı açtığımızda karşımızda sivil giyimli üç kişi duruyordu. Bize bir kağıt gösterip evde arama yapacaklarını söylediler. Oğlumun nerede olduğunu sordular. Bilmediğimizi, herhalde arkadaşlarının yanında olduğunu söyledik. Bunun üzerine 'Oğlun bizde. Dün onu DSP binasının önündeki parti minibüsüne molotof atarken yakaladık. Ateş ettik ama değmedi.' dediler."

Saniye Öztürk oğlunun gözaltında olduğunu bu şekilde öğrendi. Öğrenir öğrenmez de görüşebilmek umuduyla emniyete giden Saniye Öztürk'e, oğlunun kanlı iç çamaşırlarını verdiler. Aynı günlerde şubeden bırakılan insanlarla görüşen Saniye Öztürk, "Oğlumu sürükleyerek götürdüklerini görenler var. İşkenceden kolları, ayakları tutmuyormuş." diyordu. Saniye Öztürk eve gelen polislerin kendilerine muhbirlik teklif ettiklerini ve "Siz oğlunuzun arkadaşlarını arayıp bulun. Sonra gelip bize haber verin. Bakın o zaman sizi nasıl yaşatacağız. Aksi halde oğlunuzun cezası daha da artar." şeklinde tehdit edildiklerini söyledi. Beş yaşındaki çocuğa dahi fotoğraf gösterecek kadar çaresizleşen polis, gözaltındaki Hacı Öztürk'ün babası Ali Öztürk'ü de kahve kahve dolaştırarak, birçok insanı gösterip, "Bunları tanıyor musun?" diyerek muhbirliğe zorladı.

Bu baskılar karşısında, "Emniyette beni uzaklaştırmaya çalışan polislere 'ben ölsem de buradan gitmeyeceğim. Beni usandıramayacaksınız' dedim. Eğer oğluma bir şey olursa, bunun sorumlusu oğlumun 15 gün gözaltında kalmasına göz yuman savcıdır. Onu dava edeceğim. Hakkımı sonuna kadar arayacağım." diyen Saniye Öztürk, son olarak şunları söyledi: "Evlatlarımla gurur duyuyorum. Onların mücadelelerinde haklı olduğuna inanıyorum."

❑ ❑ ❑

Rahşan EREN

"YÜZLERİNE TÜKÜRDÜM"

18 Aralık 1992 günü kaçırılmaya çalışılan ve bir esnafın yardımıyla polisin elinden kurtulan Ankara Mustafa Kemal Lisesi Ortaokul son sınıf öğrencisi Esra Erol, 2 Ocak günü Renault marka beyaz bir otoyla kaçırıldı. İssız bir yere götürülerek ölüm ve tecavüzle tehdit edilen Esra Erol'a da muhbirlik teklif edildi. Esra Erol başından geçenleri şöyle anlattı:

"Arabada üç polis vardı. Bana 'Seni kullanıyorlar, sen iyi bir kızsın, bizimle çalış yoksa arkadaşlarının başına gelenlerden sen sorumlu olursun.' diyerek muhbirlik teklif ettiler. Ben de onlara 'Siz çocuklarınızı nasıl sevebiliyorsunuz, nasıl yüzlerine bakabiliyorsunuz?' diyerek yüzlerine tükürdüm."

Esra Erol gibi kaçırılarak cinsel tacize uğrayan ve ölümle tehdit edilen Rahşan Eren de muhbirlik tekliflerıyle karşılaştı. Her defasında yüzlerine tüküren Esra ve Rahşan'a geri adım attıramayan polis, direniş karşısında çaresizliği yaşadı.

SORUŞTURMA

Av. Ulutan GÜN

Mehmet Ağar'ın suç dosyası aydınlanıyor

Nokta dergisi geçtiğimiz sayısında Mehmet Ağar biyografisine yeni bir ayrıntı daha ekledi. Suç dosyasından yeni bir sayfa daha gün ışığına çıkarıldı. 12 Eylül cuntasına günler varken Faruk Tuna ve yanındaki kız arkadaşı Ferhan Çinioğlu "pankart astıkları" gerekçesiyle Beşiktaş Emniyet Amirliği'nce gözaltına alınır. İlk sorguları burada yapıldıktan sonra Gayrettepe 1. Şube'yi götürülürler. Ve "midesinden rahatsızlandığı" için Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırılan Faruk Tuna, her nedense bilinmedik bir şekilde beyin travmasından yaşamını yitirir. Faruk Tuna'nın gözaltında ölümünün kısaca öyküsü budur. Yalnız diğer onlarca gözaltında ölümde olduğu gibi bu öykü burada noktalanmıyor. Ve yargılamaya işkenceci polislerin "bulunamaması" nedeniyle tam 8 yıl sonra ancak başlanabiliyor.

Ağar adı işte öykünün bundan sonrasında ortaya çıkıyor. Tam 8 yıl sonra, mahkemeye dönemin Emniyet Müdürü Ağar'ın adıyla gönderilen yazıda suç Sinan Yalçın'ın üzerine kalır. Ağar, işkenceci katilleri korumanın ve saklamanın en iyi örneklerini sergilemekle yetinmez, teşkilattan kurban olarak Sinan Yalçın'ı seçip, yanına çağırarak, ceza alsa da cezaevine girmeyeceği, emekli olacağı sözünü verir. Yargılama sonunda Sinan Yalçın suçlu bulunup, dört yıl, beş ay, on günlük cezaya çarptırılınca "masumiyetini" kanıtlamak için Adalet Bakanlığı'na ve davanın görüldüğü mahkemeye mektup yazar. Mektuplarında "masumiyetini" kanıtlamak için de cezanın kesinleşmesine rağmen 6 aydır cezaevine konulmaması ve memuriyet maaşını tam olarak alması gösterir.

Oligarşinin gönüllü işkenceciliğini üstlenen, daha sonra gözden düşüp Erzurum Valiliği'ne inzivaya çekilen Ağar'ın suç dosyasında daha onlarca devrimcinin-yurtseverin kanı, canı vardır. Nevroz Türkdoğan onun döneminde DAL'da gördüğü işkence sonucu 2.5 aylık çocuğunu kaybetti. Beyoğlu Emniyeti'nin penceresinden atılan Ali Rıza Ağdoğan, Siyasi Şube'de tecavüze uğrayan Esma Polat, Hasanpaşa operasyonunda katledilen iki devrimci, Mahmutbey'de ölüm timleri tarafından sorgusuz suçlu katledilen 3 genç, işkenceli sorgular vb. Ağar'ın devrimcilere ve halka karşı işlediği suçların sadece bazılarıdır. Yardımcısı Şakir Koç'un öldürülmesinden sonra eş-dost sohbetlerinde "Artık sorgu-sual yok. Yakaladığımız yerde kafalarına sıkacağız." diyen de, 12 Temmuz operasyonu sonrası "Tamam, işi bitirdik" anonslarına "Gözlerinizden öperim" cevabını veren de odur.

Kapitalizmin yoksullara biçtiği yazgı

Ölmek kolay yaşamak zor

"Facia"ların, "felaket"lerin, ardı arkası kesilmiyor. Ve her birinde onlarca, yüzlerce insan can verdiği halde hiçbir şey değişmeden adeta yeni ölümler bekleniyor.

Bayburt'un Üzengili Köyü'nde 58 insanın çığ altında kalarak can vermesi de yine böyle hemen hiç sorgulanmadan geçiştirilip gitti. 58 insanın ölümü artık kanıksanan "facia"lardan sadece biriydi. Medyada ancak üç günlük bir ömrü oldu. Üzengili bir dağ köyüydü, çığ düşmesi ve 58 insanın ölmesi neredeyse "olağan"dı. Karlara gömülen 58 insanın acısı yoktu, karlarla birlikte donmuştu sanki, kimse duymadı.

Oysa dağlarda biriken karların düşeceği belliydi. Köylüler çığ düşeceğini anlayıp köyü boşaltmak istemişler, ama yollar kapalı olduğu için hiçbir yere gidememişlerdi. Üzengili köylülerinin beklemekten başka bir şey yapamadıkları ölüm kar küdeleriyle geldi ve 58 insan çığ altında yaşamını yitirdi. 58 insanın ölümü üç günlük bir lakırdı olmaktan öteye gitmedi. Yoksul köylülerdi ölenler, çoktular, çok öldüler.

Devlet ,karlar Üzengili Köyü'nü yutunca hatırladı onları. Kurtarma ekipleri köye ancak 8 saat sonra ulaştılar. 23 kişi sağ çıkarıldı karlar altından. Daha erken ulaşılsa, uzman ekipler olsa kim bilir daha kaç can kurtarılabilecekti, ama Almanya'nın Ankara Büyükelçiliği eğitilmiş köpeklere sahip kurtarma ekibi göndermek için Bayburt Valisi'ni aradığında "Dışişleri Bakanlığı'ndan izin gerekiyor" denildi.

Yollar çığ düşmeden açılsa hiç kimse ölmeyecekti.

Erzincan farklı mıydı sanki? Kozlu, Çorlu farklı mıydı? Erzincan'da deprem, Kozlu'da grizu, Çorlu'da patlama ve hep aynı son: Onlarca, yüzlerce ölü ve bir o kadar sakat, yaralı insan. Düzenin, düzen partilerinin seçimden seçime hatırladığı köylüler, posası çıkarılana kadar çalıştırılıp sokağa bırakılan işçiler, emekçiler için ölmek kolay, yaşamak zor!

Çarpık kapitalizmin milyonlarca emekçiye, işçiye, yoksul köylüye tek verdiği şey ölümden başka bir şey değil. Çankaya'ya, yalayıp yuttuğu onlarca milyarın üstüne 40 milyar "ek ödenek" ayrılırken, kömür ocaklarına bu paranın onda biri bile tutmayan grizu uyarı cihazları alınmadığı için her yıl onlarca, yüzlerce işçiyi ölüme gönderen de bu düzendir. Milletvekilleri maaşlarını 5 dakikada ikiye katarken, ambulans olmadığı için trafik kazalarında her yıl yüzlerce insanı kan kaybından öldüren de, fazla kâr için hiçbir sağlık önleminin alınmadığı koşullarda çalışan insanları kimyasal patlamalarda parçalayan, yangınlarda kavuran da bu sistemdir.

Deprem, çığ, sel, yangın göçük, grizu... Ölen hep yoksullar, emekçiler değil mi? Siz hiç duydunuz mu "bir şahın bir gemi ambarında/ bir kömür küfesiyle öldüğünü"? Hayır, duymadınız. Çünkü ölüm de adil değil, "ölümün adil olması için, yaşamın adil olması lazım."

Elazığ'da grev

Elazığ (Mücadele)- Elazığ'da Laspetkim-İş sendikasının örgütlü olduğu Keban Plastik'te 63 işçinin grevi devam ediyor. Şimdiye kadar ortalama 1.5 milyon ücret alan işçiler yeni sözleşmelerinde bunun 3 milyona çıkarılmasını istiyorlar. İşveren ise 2 milyon 200 bin lira ücret teklifinde diretiyor. Görüşmelerde uzlaşma sağlanamadığından, işçiler 11 Ocak'ta başladıkları grevi sürdürüyorlar.

1992 yılında 2 milyar kar eden Keban Plastik işvereni, işçilerle yeni bir sözleşme yapılmasını da erken bularak "2 yıl bekleyin ondan sonra sözleşme yaparız" diyor. "Fabrikayı kapatırım" tehdidiyle grevci işçileri caydırmaya çalışırken, işçiler ise "hakkımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz" diyorlar.

Laspetkim-İş Basın Sözcüsü M.Emin Karabulut işçlerin durumu ve işverenin tehditlerine karşı şunları söylüyor: "Fabrika kuruluduğundan beri 4 kez greve gidildi. Ve bunlardan sonuç alındı. İşveren her sözleşme zamanı bir aksilik çıkarıyor. Şimdi anlaşma sağlanıp grev biterse işveren baskı yapacak, belki işçi bile çıkaracak. Önceden de grev sonrası böyle yaptı."

Keban Plastik işçilerinin grevini 13 Ocak'ta ziyaret eden SAĞLIK-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, KÜLTÜR-SEN ve EHAD-KAD'lılar, işçilerin mücadelesinin yanında olduklarını belirttiler.

İskenderun Liman işçileri eylemde

İşçiler DYP binasını işgal etti

Adana (Mücadele)- *İskenderun Limanı'nda işçi yardımcısı olarak çalışırken atılan 93 işçiden 86'sı tekrar geri alınmaları için DYP İlçe Binası'nı işgal ederek oturma eylemine başladı.*

İşçiler 1983 yılında TCDD'nin açtığı bir sınavla limanda işçi yardımcısı olarak çalışmaya başlamışlardı. Mersin'in serbest bölge olmasıyla birlikte İskenderun Limanı'na yanaşan gemilerin yükleme boşaltma işleri Mersin Limanı'na kaydırılınca ANAP hükümeti "sizi sonradan işe alacağız" diyerek 1990 yılında 93 işçinin çıkışını vermişti. O günden bu yana işe alınmayı bekleyen, bunun için yetkilileri zorlayan işçiler bekleyişlerinde son vererek, 18 Ocak'ta İskenderun DYP İlçe Binasını işgal ederek oturma eylemine başladılar. İşçiler sorunlarına çözüm buluncaya kadar binadan ayrılmayacaklarını belirttiler. Ancak DYP il başkanının "işe alınacakları" sözü vermesi ve aynı şekilde Liman şubesinin işçileri sahiplenmesi üzerine, işçiler 22 Ocak günü işgal eylemini bitirdiler.

Lıman işçileri geçtiğimiz yıl Mersin'de radikal eylemleriyle öne çıkmışlardı. Şimdi sıra İskenderun liman işçilerinde.

Ereğli'de baskı ve gözaltılar

Zonguldak (Mücadele)- Siyasi polisin Ereğli Halkevi üyelerine ve çevresindeki insanlara yönelik saldırıları giderek artıyor. Aralarında Mücadeleci İşçi gazetesi muhabiri Sadık Çelik'in de bulunduğu Yadigar Akman, Günay Çiftçi ve Ayhan Aygün adlı kişilerle birlikte isimleri belirlenemeyen birçok kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Ereğli Halkevi Yönetim Kurulu Başkanı Sacide Atalar tarafından yapılan açıklamada, Günay Çiftçi'nin 14 Ocak'ta yolda yürürken, Yadigar Akman'ın 15 Ocak'ta halkevine düzenlenen saldırı sonrasında, Sadık Çelik'in ise çarşıdan zorla beyaz Renault'ya bindirilerek gözaltına alındığı belirtildi. 20 Ocak günü çıkarıldıkları Ankara DGM'de Gülay Çiftçi tutuklanırken diğerleri serbest bırakıldı. Gözaltılar sonrası Ereğli Halkevi Başkanı Atalar, yaptığı açıklamada "Her gün insan hak ve özgürlüklerinden dem vuran siyasi iktidar, insan hak ve özgürlüklerine ne derece saygı gösterdiğini halka saldırarak gösteriyor." dedi.

Sakatlardan radyasyon sorumlularına tepki

Devrimci Mücadelede Sakatlar 2 Ocak'ta Çapa Tıp Fakültesi Lösemili Çocuklar Vakfı önünde basın toplantısı düzenleyerek 1986'da Çernobil Nükleer Santrali'nden ülkemize yayılan radyasyonun dönemin iktidarı tarafından halktan gizlenmesini protesto ettiler. Protestoya ÖZGÜR-DER'li ailelerin yanı sıra bazı hasta yakınları da katıldı.

Sinan Arslan için dayanışma kampanyası

Sıvas (Mücadele)- Doktorlarını Akdeniz Humması teşhisi koydukları 7 yaşındaki Elazığlı Sinan Arslan'ın yaşaması için düzenlenen dayanışma kampanyası sürüyor. Kampanya bünyesinde yapılan konserlerden biri de geçtiğimiz günlerde Sıvas'ta yapıldı. Yaşaması için 700 milyon liraya ihtiyacı olan Sinan, yaşamla boğuşuyor. Ailesi çeşitli yardım kampanyaları düzenliyor. Ancak kampanya çeşitli engellemelerle karşılaşıyor. Daha önce de Sinan için Grup Berfin'in 20 Kasım'da Elazığ'da vereceği konseri Valilik engellemişti.

18 Ocak günü kampanyaya katılan halk müziği sanatçısı Musa Eroğlu, 4 Eylül Kapalı Spor Salonu'nda konser verdi. Gazetemizin Sıvas Bürosu da bir stand açarak gelirini Sinan'a bıraktı. Standın açıldığı bölgenin ışıkları söndürülerek satışımız engellenmeye çalışıldı.

Okurlarımızı Sinan Arslan için açılan yardım kampanyasına destek olmaya çağırıyoruz.

Emperyalist tekellerin isteği: İlaçta patent

İlaçta patent değil, ücretsiz tedavi hakkı

En yakınınızdaki eczaneye uğrayın. Yarım saat içerisinde, vitrindeki ilaçlara raftaki ekmek gibi bakan insanları göreceksiniz. Tedavisini sağlayabilecek reçetedeki 4-5 kalem ilacın sadece birini ya da ikisini, özellikle en ucuz olanını almak zorunda kalan hastalara, hasta yakınlarına tanık olacaksınız. Bağ-Kur, Emekli Sandığı ya da Emekli Sandığı kapsamında olduğu halde koşuşturmadan bitap düşmüş, ilaçlarını tamamen temin edemeyen ya da kendine düşen % 20'lik bedeli ödeyemeyen öfkeli insanlarımızla karşılaşacaksınız. Muayene ve tedavi olamayan, elindeki reçeteyi almak için borç para peşinde koşan milyonlardan birini her birimiz kendi çevremizde görüyoruz zaten.

Kendi çıkarlarını zedelememek için emperyalistlerin kara listesine girmek istemeyen işbirlikçiler halkların kara listesine girmeyi çoktan hak etmişlerdir.

Etken Madde	İlaç İsmi	İmalatçı Firma	İthalatçı Firma	Fiyatı
Na Kromoglikat	Kromolin Gtt	İltaş		6.000 TL
	Opticrom Gtts.	Pharmaceutica (İngiltere)	Azim İlaç San	39.068 TL
Dexametazon	Onadron Gtts.	İ.Ethem		5.500 TL
	Maxidex	Alcon	Azim İlaç San. (Belçika)	13.720 TL
	Dexa Sine	Dr. Thilo Gmbh	Liba (Almanya)	20.000 TL
Timolol Maleate	Timosol	Bilim	Fako	8.500 TL
	Timoptic	Merck Sharp		24.056 TL
Fenilefrin HCL	Fenil Efrin	Liba		3.400 TL
	Pregrin	Allergen	Lenson Dış Tic. (İrlanda)	11.026 TL

Tablo 2

Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde emperyalist sömürünün en önemli araçlarından biri patent-lisans uygulamalarıdır. İlacın patent korunması altına alınması yasası, uluslararası tekellerin ve birkaç yerli işbirlikçisinin kârlarının artırılarak korunması yasasıdır. Bu alanda kavga, yerli işbirlikçiler kadar büyüyemeyen diğer yerli ilaç şirketleriyle büyük tekeller arasında sürmektedir.

Planlama yıllar öncesinden başladı. 1989'dan başlayarak dört uluslararası tekel daha Türkiye'de uzun dönemli faaliyet yürütmek için yatırıma başladı. Glaxo, Servier, American Merck ve Rhone Polulene S.A. firmaları ülkemizde ilaç fabrikaları kurarak bugüne yatırım yaptılar. Eczacıbaşı bu şirketlerle evlilikler yaparak pek çok ilacın patentini aldı. Şimdi sıra halkımızı daha çok sömürmek, pastayı büyütmek ve pastadan daha çok pay almak için ilgili yasaları çıkarmaya gelmiştir.

Yerli şirketlerin direnci karşısında baskı gücü olmak ve kamuoyu yaratmak için bütün kozlar ortaya konuyor, büyük oynanıyor. ABD Ticaret Bakan yardımcısı geçtiğimiz aylarda Türkiye'ye geliyor ve basın toplantısında ilacın patent kapsamına alınmaması halinde Türkiye'den alınan tekstil ürünlerinin kotalarının ağırlaştırılacağını ve Türkiye'nin kara listeye alınacağını söylüyor. Açık açık hükümeti tehdit ediyor. Alman ilaç işverenlerinin temsilcisi, ortak pazar başkan yardımcısı patent yasası çıkarılmazsa Türkiye'nin AET'ye girmesinin zorlaşacağını söylerken aba altından sopa gösteriyor.

Devlet Planlama Teşkilatı'nın 1989'da başlattığı İlaçta Patent Yasası hazırlıklarına Türk Eczacılar Birliği adına katılan Doç. Dr. Nurettin Abacıoğlu DPT'den yasa tasarısına ilişkin metni alamıyor bir türlü. Çünkü uluslararası düzeyde baskı var. Her şey demokratik kuruluşların ve halkın tepkisini çekmeden, karşı kamuoyu yaratılmadan ve diğer ilaç firmalarının haberi olmadan gerçekleştirilmek isteniyor.

Emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri ilaçta daha çok sömürü için düzenleme isterler de iktidar durur mu? Sağlık-Bakanı Dr. Aktuna ilacımızı daha da acılaştıran yasa tasarısına övgüler düzmeye başlıyor. Daha küçük yerli şirketler ise "biz ne olacağız" telaşıyla "patente beş yılda geçelim, on yılda geçelim" gibi ara çözümlerde anlaşmaya çalışıyorlar.

Bu kampanyalar neden yürütülüyor? Çünkü bugün Türkiye'de ilaç pazarı bir milyar dolar gibi (8.7 trilyon liralık) küçümsenmeyecek bir para kaynağına sahiptir. Yüz beş adet yerli ve yabancı firma 3500 çeşit ilaçla bu pazarı paylaşmaktadır. En çok satılan yüz elli ilaç, toplam bir milyar dolarlık cironun %65'ini oluşturmaktadır. Bu yüz elli ilacın hepsi patentlidir ve ülkemizde lisans anlaşmalarıyla üretilmektedir. Üçü yabancı sermayeli beş büyük firma pazarın %44'üne sahiptir. İlaç sektörü hemen hemen tekelleşmenin en hızlı yaşandığı ve en güçlü sektördür.

Getirilen yasa ile sömürü ve tekelci yapı daha da güçlendirilecektir. Zaten amaç pazarı iyice tekellerin eline teslim etmektir. Patentin yasalaşmasıyla ilaç fiyatları patent hakkına sahip yabancı firmanın dayatacağı şekilde rekabetsiz ve her türlü denetimin dışında belirlenecektir. 1989 fiyat kararnamesiyle ilaç fiyatlarını sadece onaylama mercii haline gelen Sağlık Bakanlığı'nın patent korumasındaki ilaçta fiyat kontrolü tamamen kalkmaktadır. Patent yasasıyla en çok kullanılan ilaçlar, özellikle yabancı ülkelerden ithal edilen ilaçlar astronomik zamlar alacaktır.

Patent yasası henüz çıkmamasına rağmen ithal ilaçlarla yerli ilaçlar arasındaki fiyat farkı şimdiden bunu gösterecek düzeyde. (Bkz. Tablo 2)

Patent yasalaştığında iyice azgınlaşan sömürüyle, halkımızın ilaç alamaması bir yana Bağ-Kur'dan sonra iflasa sürüklenen SSK'ya Emekli Sandığı da eklenecektir. Egemenlerin bu bunalımı halkımızın sırtına yıkmaktan başka bir yolu yoktur.

Halkımıza vereceği bir baş ağrısı ilacı için soframızdan bir parça ekmek daha çalacak olanlar, kendi çıkarlarının zedelenmemesi için emperyalistlerin kara listesine girmek istemeyen işbirlikçiler halkların kara listesine girmeyi çoktan hak etmişlerdir.

Aşağıdaki tablo bunu açıkça gösteriyor.

İlaç Etken Madde	Bakanlığa onaylatılan fiyat	Uluslararası Pazar Fiyatı	Kârlılık Farkı
M.Sulfonat Nifedipin	2.850 $	210 $	yaklaşık % 1300
Diniydro Ergo Komil	49.000 $	22.000 $	
Rifampycine	1.193 $	430 $	
Klidinyum Bromid	3.930 $	1.750 $	
Flumetazon Pivolat	95.000 $	24. 000 $	

Tablo 1

Uluslararası İlaç Tekelleriyle Yerli Tekeller Ortak Çalışıyor

İlaçta ithal girdi %98, yerli mamul %2'dir. İlaçtaki ithalat patlamasını uluslararası ilaç tekellerinin kâr patlaması izlemiştir. Türkiye'den yapılan ihracatın %99'u uluslararası ilaç tekellerine aittir. İşbirlikçi yerli tekellerin ihracatın bu organizasyonundan aldığı paya, halkımızın cebinden çaldığı vergi iadesini de eklemek gerekir.

ISIRGAN

Cezaevine ıhlamur sokmaktan idamlarına!..

Her gün her saat düşünüyorlar; "nasıl yapsak nasıl etsek de sesini çıkaranları sindirsek" diye... Akla gelmeyecek yöntemlere sarılıyorlar. "Vahşetin de bu kadarı olmaz" dediğimiz anların yanında, bizleri şaşkına çeviren olaylar da oluyor.

Avukat Fuat Erdoğan ve Avukat Hülya Üçpınar aleyhine İzmir'de açılan soruşturma bunun tipik bir örneğini oluşturuyor. Buca Cezaevi direnişi sırasında her iki avukat da tutuklularla konuşurken cezaevine yasak "ıhlamur" sokmuşlar". "Vay nasıl ıhlamur sokarsınız" diye düşünen soruşturma sahipleri bir tutanakla "eylemi" delillendirmişler. 12 Eylül'cüler karavana kapağı davası, saç tıraşı davası, kalem-kağıt davası açtılar ama işi bu kadar ileri götürmemişlerdi. Buca'dakiler 12 Eylül zindanlarını açtıkları ıhlamur soruşturmasıyla geri bıraktıkları için ne kadar övünseler azdır.

Sezgin'in "kahramanları" çocukların peşinde

Artık ülkemizin her yerinde Sezgin'in "kahramanlarının" "kahramanlıkları" anlatılıyor. Evde, sokakta, arabada herkes onları konuşuyor. Nerede bir hırsızlık görsek, nerede fuhuşa rastlansa, uyuşturucu kullanma, kaçakçılık, tefecilik nerede varsa bu tür olaylarda "kahramanların" büyük payı olduğunu hemen anlıyoruz. Sadece bunlar mı? Tabii ki hayır! Kahraman olmak kolay mı? Asacaksın, keseceksin, işkence yapacaksın, coplayacaksın.

17 Nisan günü annesi ve babasını katlettikleri Andaç'a "bağrını açanlar", bugün küçük Nurettin'i "bağırlarına bastılar"! Nurettin Malatya Temsilcimiz Ayten Can'la birlikte aynı evde kalan ailenin on üç yaşında ve ortaokul ikinci sınıfa giden çocuğu.

4 Ocak günü evinde iken gelen iki "kahraman" tarafından "ciddi" bir şekilde uyarıldı. Nurettin'e "Biz Ayten'i öldüreceğiz, eğer sen de onunla birlikte gezersen sen de ölürsün, defol evine git" diyen kahramanlar gayet sakin, yüzlerinde aldıkları görevi bitirmenin huzuru ile "görev yerlerini" terk ettiler.

Polisseniz her şeyi yapabilirsiniz

Konya İhsaniye Mahallesi. Vakit gece yarısını çoktan geçmiştir. Uykuya daldıktan bir süre sonra kapı gümbür gümbür çalmaya başlar. Ev halkı korkuyla ayağa fırlar. Kapıda adamın birisi, ağza alınmayacak küfürler eşliğinde ısrarla kapının açılmasını istemektedir. Ne yapacağını şaşıran evin "reisi"nin aklına o güne kadar adını çokça duyduğu 055'i aramak gelir. Acilen yardım istediğini söyler. Söylemesine söyler ama, ne gelen vardır ne de giden.

Oysa kapıdaki hala bağırıp çağırmakta, kapının açılmasını istemektedir. Bu kez Fuar Karakolu'nu ararlar. Polis gelir ve kapıdaki adamla ev sahibini alarak karakola götürürler. Buraya kadar sorun yoktur ama, karakola geldiklerinde, gece yarısı kapıya dayanan kişinin polis olduğu açığa çıkar. Öyle bir polis ki, evine her gün sarhoş gelir ve karısını döver.

Karakoldaki polisler olayı kapatmak isterler, ev sahibine ısrar ederler. Ancak ev sahibi kararlıdır. Şikayetini geri almaz. Bunun üzerine polisler kendisi için iyi olmayacağını, düşünmesi gerektiğini, vb. tehditlerine başlarlar. Bu tehditler karşısında sinirlenen ev sahibi bir çırpıda düzenin adaletini orta yere seriverir. "Beyefendi evimde silah olsaydı ve şayet ben can havliyle bu adamı çekip vursaydım; o şehit ben de 'hain terörist' mi olacaktım? Bu ne biçim adalet?"

"Teröristlere" aman yok!

Terör odakları yuvalarında kurutuluyor.

Kahraman polisin "büyük öngörüsüyle" teröre geçtiğimiz hafta içinde büyük bir darbe daha indirildi.

Denizli'nin Kayabaşı Köyü İlkokulu'nda okuyan 44 "terörist" öğrencinin bir araya gelerek Yazı İşleri Müdürlüğü'nü de "terörist" öğretmen Ali Karlık'ın yaptığı bir gazete çıkarmaları, sağ-sol davalarına zemin hazırlama girişimleri Denizli Emniyet Müdürlüğü tarafından engellendi.

Denizli Emniyet Müdürlüğü gazetenin manşetinde yer alan "Anneler, babalar öğretmenler müjde: İlk defa bir köy ilkokulu gazete çıkardı." haberine dikkat çekerek, bugün bacak kadar çocuklar bunları yaparsa yarın lisede, üniversitede okumaya başlayınca neler yapmaz paniğiyle, gelişecek olası sağ-sol çatışmasını odaklarında kurutma hevesine kapıldılar.

4 sayfalık çıkan bu gazetede neler yoktu ki. Milli Eğitim Müdürü Tamer Türkeş'in, Mengene İlkokulu Müdürü Bülent Akyanan'ın makaleleri, öğrencilerin kendi ürünleri olan makale, şiir ve röportajları, ilanları vs.

Bacak kadar ilkokul öğrencileri ortalığı karıştıracak bunca şey yapıyorlarsa ortaokul, lise öğrencileri kim bilir neler yapmaz.

Bir de tersinden düşünürsek, bacak kadar ilkokul öğrencilerine bir gazete çıkardılar diye bütün bunlar yapılabiliyor, bu denli tehlikeli görülebiliyorsa vay orta, lise, üniversite öğrencilerinin haline.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"Bizim teşkilat, bizim solcularla işbirliğimizi her zaman yadırgar."* (17.8.1986- Cumhuriyet)

Demirel: *"Köklü bir aile geleneğinin, terbiyeli, saygılı ve insan ilişkilerinde hassas bir insanın ne demek olduğunu Sayın İnönü'yü tanıdıktan sonra anladım. Onu mükemmel bir insan ve sağlam bir ortak olarak değerlendiriyorum"* (22.12.1991- Günaydın)

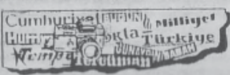

Polis işbirlikçileri itiraf ediyor

Kendi teşkilatının bile karnını doyuramayan ve rüşvetten cinayete her türlü pisliğe batmış bir suç örgütünün başındaki üç paralık işkencecilere yağcılık ve yaltakçılık yaparak "mesleki kariyer" peşinde koşan Emin Demirel gibi soytarılarla aynı çatı altında olmayı ve aynı havayı solumayı bizler hiçbir polis muhabirine, hiçbir basın emekçisine kesinlikle layık görmüyoruz.

"Bab-ı Ali'de maalesef yaygın kanı şöyle özetlenebilir: Polis muhabiri, polislerin peşinde 'abi abi' diye dolaşıp zaman zaman bu görevlilerle işbirliği yapan onlara özenen insanlardır."

Polis muh(a)birleri, İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü ile daha birçok işkenceci polis şefinin "onur üyesi" olduğu İGAM'ın yayınladığı "Genişaçı"nın daha ilk sayısında kimlerin peşinde "abi abi" diye dolaşıp kimlere özendiklerini, kimlerle işbirliği yaptıklarını itiraf ediyorlar. Emin Demirel gibi tescilli bir muhbirin sahipliğini yaptığı "Yazamadıklarımız" köşesinde "Her şeyden önce bizler polisle aynı çatı altında çalışan polis muhabirleriyiz. Biz polissiz, polis de bizsiz yapamaz. Bizler bir zincirin halkaları gibiyiz." diyebilecek kadar "açıksözlü" ve gazetecilik yerine Türkeş'in korumalığını her zaman tercih edebilecek yine bir başka polis ajanı Haldun Tekinalp'in Yazı İşleri Müdürlüğü yaptığı bir dergiden de başka bir şey beklenemezdi zaten.

Polis ajanlığını iliklerine kadar benimsemiş bu satılık kalemler, tipik bir uşağın ruh haliyle soruyor:

"Bizi bazen polisle ilişki kurmakla suçlayanlar acaba mesleğimizi yapabilmek için kimlerle ilişki kurmamazı istiyor?"

Aksini düşünemiyor olmalı ki yine soruyor:

"Biz polis muhabirleri güvenlik güçlerini gözardı edip nasıl polis muhabirliği yapacağız?"

Evet, Demirel, Tekinalp, Alaattin Demirtaş ve benzerleri tarafından polis ajanlığı Bab-ı Ali'de öylesine kurumlaştırılmıştır ki, neredeyse bu işi tekellerine almışlardır. Ve bugün polisi "gözardı" ederek, onlarla "ilişki" kurmayarak gazetecilik yapılabileceği düşünülemez bile. Polis muhabirliği için tek bir "seçenek" vardır önlerinde: Polisle işbirliği yapar, onlara yaltaklık ederse ancak o zaman bütün "imkanlar" önüne serilir, ancak o zaman haberin "kaynağına" kolayca ulaşabilir ve ancak o zaman "iyi" bir gazeteci olunabilir.

Aslında Bab-ı Ali'de böyle bir lekeyi hiç de hak etmeyen birçok polis muhabirinin önüne konulan seçenek tıpkı böyle dayatılmaktadır. Bugün, işkencenin, katliamların, yerinde infazların ve gözaltında kayıpların Cağaloğlu'ndaki failleri iğrençlikte bir adım atmışlar ve kirli ellerini polis muhabiri birçok basın emekçisine daha uzatarak İGAM çatısı altında örgütlenmişlerdir. Yani kendi iğrençliklerini meşrulaştırmak ve muhbirliği kurumlaştırmak için basın emekçilerini "çanta", "yelek", hatta "yazlık evler"le yanlarına çekerek onları kullanmaya, ellerindeki ve beyinlerindeki kiri onlara da bulaştırmaya çalışmaktadırlar.

BASIN EMEKÇİLERİNE SESLENİYORUZ!

Kendi teşkilatının bile karnını doyuramayan ve rüşvetten cinayete her türlü pisliğe batmış bir suç örgütünün başındaki üç paralık işkencecilere yağcılık ve yaltakçılık yaparak "mesleki kariyer" peşinde koşan Emin Demirel gibi soytarılarla aynı çatı altında olmayı ve aynı havayı solumayı bizler hiçbir polis muhabirine, hiçbir basın emekçisine kesinlikle layık görmüyoruz. Ve derhal istifa etmeye, meslek onurlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Çünkü ne vaat ederlerse etsinler, onlarla bir gün daha fazla aynı çatı altında olmak, ki onları yine en iyi tanıyan ve kirli işlerini görerek ya da duyarak en fazla tanıklık eden basın emekçileri olarak, en hafifinden ilkesizliktir.. Onursuzluktur. Biz böyle bir onursuzluğu yalnızca Emin Demirel gibi muhbirlere, Haldun Tekinalp gibi kendi gazetesine gönderilmeyen ve bir eylemin üstlenildiği Devrimci Sol Bülteni'ni ele geçirmek ve Gayrettepe'deki şeflerine ulaştırmak için çırpınıp dururken, sivil polisleri de yanlarına alarak başka bir gazetede çalışan basın emekçilerine gitmeyi aklına koyabilecek kadar alçalmayı göze alan işbirlikçilere layık görüyoruz.

Tekrar ediyoruz. Çıkardığı Genişaçı adlı yayın organının daha ilk sayısının neredeyse tamamını polis şakşakçılığı yapan haber ve yazıların kapladığı İGAM gibi bir kurumda bir saat bile kalmanın gerçek basın emekçilerine sağlayacağı hiçbir "yarar" olamaz. Sadece ajanlığın-muhbirliğin kurumlaşmasına katkıda bulunmuş olurlar. Diğer yandan asırlar bile geçse polisin şamar oğlanlığından başka hiçbir yere varamayacak olan Bab-ı Ali'nin yüzkaralarının "mesleki kariyerlerine" ulaşmalarında basamak olmaktan başka bir kazançları da söz konusu değildir.

Polis muhabirliği elbette polisi gözardı etmek değildir. Elbette mesleği gereği ilişkiye girmeyi ve onlarla çevre ilişkilerini geliştirmeyi gözardı etmek de değildir. Aksini bizler de iddia etmiyoruz. Çünkü "Polis olmazsa ne yaparız" diyenlerle ya da kendilerini onlarla "bir zincirin halkaları" gibi görenlerle, onlarla gazeteci mi polis mi olduğunu unutacak kadar kendini "aynı çatı altında" hissedenlerle polis muhabirleri arasındaki farkı bizler de biliyoruz. Ama halen İGAM üyesi olan ve böyle bir onursuzluğu hak etmediğini de bildiğimiz polis muhabirleri, diğerleriyle aralarındaki farkı şimdi ortaya koymalı ve İSTİFA ETMELİDİRLER.

Bir kitap

Kübalı kadınlar

Küba'da kurtuluş mücadelesinde yılların katı geleneğini, eve kapanmışlığını yıkarak devrimci saflarda yerini alan pek çok kadın vardır. Gerillalara üniforma dikmekten propaganda çalışmalarına, dağlarda, şehirlerde savaşanlarına, bir düzine kadından oluşan Mariana Grajoles Müfrezesi kadınlarına kadar. Vero Espinazo'lar, Urselina Dioz Boez'ler, Lydia Dose, Cladormia Ferrols Acosto ve niceleri.

Ve görevlerinin sadece devrimi yapmakla sınırlı olmadığını, aksine sosyalist Küba'nın inşasında önemli yerleri olduğunu kavramışlardır Kübalı kadınlar.

Hele ki, bugün dünyada "koskoca" emperyalizmin arka bahçesi olduğu halde dize getirilemeyen Küba gibi sosyalist ülkelere ve de kadınlarına düşen görev çok daha fazladır. İşte Kübalı kadınlar bu gerçeğin farkındadır. Çürümüş, asırlık direkleri çatırdamaya başlamış yoz kapitalist düzenin kendisine hiçbir şey vermeyen, aksine onu ikinci sınıf konumuna düşürmesine, ezmesine karşı Kübalı kadınlar sosyalist inşaya ve değerlerine daha sıkı sarılmışlardır. Çünkü onlar kadınların kurtuluşunun sadece ve sadece sosyalizmde olduğunu yaşayarak öğreniyorlar. Ve bu bilinçle dünyadaki birkaç sosyalist ülkeden biri olan bu adacığın daha da güçlenmesi için tüm enerjilerini veriyorlar.

Öyle ki, devrimden kısa bir süre sonra Küba üniversitelerinden yeni doktorların yarısı, yeni mühendislerin üçte biri, yeni mimarların % 40'ı oranında kadın mezun olmuştur.

Devrim sonrası kadınların ülkeyi sosyalistleştirme yönünde çabalarının artırılması ve gelişimleri için 1960'ta Kübalı Kadınlar Federasyonu (FMC) kurulur.

FMC kadınları emek güçlerini kullanmadan önce yeni ilke ve çalışma alışkanlıklarının kazandırılacağı gönüllü işlere katmayla işe başlar. Ve bunun verimi çok geçmeden alınır. 10 yıl içinde üretim-hizmet gücünün % 24'ü kadınlardan oluşur.

Bir süre sonra Batista dönemindeki hizmetçiler banka memuru, fahişeler çevirmen, sekreter, yedi çocuklu 35 yaşında okuma-yazma öğrenen kadınlar, devlet çiftliklerinde yönetici, fabrikalarda üretim şefi, kitle örgütlerinde, siyasal örgütlerde liderler oldular.

Özellikle de Poder Popular'ın (Halk İktidarı) gelişimi ve demokratik bir halk hükümetinin önemini kavradılar. Öyle ki, bunun önemini kavrayan sosyalist Küba kadınları Aile Yasası'nı oluşturma tartışmalarını salt siyasal örgütler, kitle örgütleri değil, otobüsler, bekleme odaları, süpermarket kuyrukları ve sokaklara taşıdılar.

Kırsal kesimdeki köylü kadınlar için oluşturulan ortaklıklarda yeni açılan bütün okullar, kadınların eğitim ve kültür düzeylerini yükseltmeyi amaçlıyordu. Köylü kadınlar, yeni kurulan bu ortaklıklarda yer almanın yanında, akşam da okula gidiyor, hatta okullardaki sınıf kapılarını açık tutarak, aynı zamanda uyuyan çocuklarına göz kulak oluyorlardı.

1979'da tüm adada 300 yeni ortaklık vardı. Ve 1977'de 180 ortaklıkta yapılan araştırma, kadınların % 38.8'inin işgücüne katıldığını gösteriyordu. Köylü kadınların geleneksel ev işleri dışında çalışmadığı düşünülürse, sosyalist Küba'nın bu konuda aldığı yol anlaşılacaktır. Ve sadece bununla da kalmayan köylü kadınlar, kırsal kesimlerde halk tiyatroları oluşturarak, tiyatrolarıyla toplumsal değişimleri en ücra yerlere kadar taşıdılar.

Küba'nın kurtuluş mücadelesinde yer alan savaşçı Vilma Espin'in FMC'nin doğuşunda söylediği sözler Devrimci Kadın Hareketi'nin

oluşum sürecini anlatıyor.

"1959'da siyasal bir kadın örgütü oluşturma konusunda bizimle konuştukları zaman, bu görev için ideolojik olarak hazır olmaktan çok uzaktık. Bunun nedenini söyledim. Çünkü şöyle dediğimizi açıklıyorum: 'Bir kadın örgütü kurmaya Laşlayacaksak (...) Özel bir ayrımcılık türünden etkilenen herkes için farklı bir örgütümüz mü olacak?' Bu görev için ideolojik olarak hazır olmadığımızı söylememin nedeni, ilk tepkimizin bu olmasıydı. Proje çıkardık. Böyle bir örgütün gerekliliği kafamıza dank etmeye başladı."

İlk zamanlarda özellikle mücadele içindeki kadın arkadaşlarımızın, Vilma Espin'in sözlerini hatırlatan tepkisellikleri Devrimci Kadın Hareketi'mizin attığı adımlarda pay sahibi olan Sultan'ları, Nurten'leri getirir aklımıza. Bugünden oluşturulan değerlerimizin, geleceğin sosyalist toplumundaki kadınlarımızın çabalarına, başarılarına ışık tutacağı açıktır. Hizmetçilere özel okullar kuran, fahişelerin insanlaştırılmasını, köylü kadınların okullar, giyim ekonomileri planlarıyla uğraşmalarını sağlayan sosyalist Küba'dan Türkiyeli kadınların geleceğini görmek çok zor olmuyor.

Yüzlerce yıllık yoz ilişkileriyle, kültürüyle kadınları iğrenç bir şekilde metalaştıran çürümüş kapitalizmin yanında, Küba'nın 33 yıllık varlığıyla başardıklarını düşündüğümüzde yüz yıllık birikime sahip olacak sosyalizmin daha nice güzellikler yaratacağı düşüncesi bugün bizlere çok daha fazla coşku ve geleceğe güven duygusu veriyor.

Biliyoruz ki, bugün Kürt, Türk, Çerkez, Gürcü, Arap kadını Türkiye halklarının ortak kurtuluş mücadelesinden zaferle çıkıp, sosyalist toplumun yöneticileri, öğretmenleri, lider ve başkanları, yani yeni insanları olacaktır. Bugün zafer için tereddütsüz savaşa atılan kadınlar yarının sosyalist toplumunu kurmakta önemli görevler yükleneceklerdir ve yaktıkları türküler bir gün mutlaka gerçekleşecektir.

***"Sömürü, cehalet baskı
kader değil yıkılacak
Kavgamız yok edilmeyen
güzellikler doğuracak"***

Bu kitap, kadının sosyalizmde ve sosyalizmi kurarken neler yarattığını, kendisini nasıl dönüştürdüğünü ve özgürleştirdiğini anlatıyor. Sosyalizmin kadının özgürlüğünü iade ettiğini bu kitapta bulabiliriz. ✪

GÜN İZİ

Kadınlarımız ve yeni kültür

Elif Sumru GÜREL

Kadın silik, kadın edilgen, kadın ikinci planda. Kadın çamaşırcı, çocuk bakıcısı, ev kadını. Kadın süs eşyası, meta. Binlerce yılın kültürü bu, bilincimize sindirilen, kazınan, insanın insan tarafından sömürülmeye başlamasından, emeğin özgürlüğünün gasp edilmeye başlamasından bu yana, sömürüyü temsil eden sınıflar kadını hep değersiz ve edilgen konumda görmüşler ve kadına verilen en büyük değer, onun fiziksel güzelliği olmuş. Bu yaklaşım, bu kültür, tarih boyunca işlenmiş, kazınmış halkların belleğine. Köleciler, feodaller ya da sermaye düzeni, üretimin koşullarına göre farklı, ancak özde hep aynı rolü yüklemişler kadına.

Her şeyin, emeğin, hatta insani değerlerin bile metalaştırıldığı kapitalizmde kadının bir meta olarak görülmesi ve gösterilmesi de olağan sayılmış. Kadına değer verilmiş elbet, ancak bu değer düzenin, iş gücü ya da toplumun üzerinde düşünsel baskı kurma ihtiyacını karşılayabildiği oranda olmuş hep.

Egemenler, yalnızca kendileri böyle görmekle yetinmiyor, bu düşünceyi tüm topluma egemen kılmak için ellerindeki tüm olanakları da kullanıyorlar. Binlerce yılda yaratılan bu kültür tüm topluma öylesine sinmiş ki, biz kadınlar bile böylesi bir konumu kaballenmiş olmanın izlerini taşıyoruz hala.

Düzenin eğitim sistemine, basın-yayın organlarına ve elindeki medya olanaklarına baktığımızda bu kültürün etkisinin neden bu kadar güçlü olduğunu anlamak zor değil.

Televizyonu açıyoruz, bir reklamla karşılaşıyoruz. Bir deterjan reklamı. Ailenin "çamaşırdan sorumlu üyesi" anne, önce çamaşırları uygun olmayan deterjanla yıkadığı için ya sert kalıyordu ya da kirli. Aile üyeleri bu durumdan hiç de hoşnut değildirler. Sert çamaşırlar, aile içindeki ilişkileri belirlemiştir. Aile bireyleri mutlu değildir. Ne çocuklar ne de evin erkeği anneyi yeterince sevmemektedir. Doğru deterjan seçtiğindeyse, evde büyük bir mutluluk ve sevgi rüzgarı esmeye başlıyor.

Kadının misyonu biçilmiştir. Onun görevi, çamaşırları yıkamak ve mutluluğu sağlamaktır. Mutlu olmamızı sağlayan herhangi bir araç gibi.

Peşinden bir reklam daha: Kadın doğru parfümü ya da şampuanı kullanır ve o andan itibaren karşı cins tarafından ilgiyle karşılanır. Ve bir imaj: "İşte olmak istediğiniz kadın"

Ve sıkça karşılaştığımız çeşitli pazar ürünlerinin tanıtım ve reklamında kadının kullanılışı. Otomobil lastiğinden tıraş bıçağına, kravattan motor yağına dek kadın, ürünlerin pazarlanmasında etkili bir reklam aracı olarak kullanılıyor.

Kapitalizmin bu insanı metaya, sıradan nesnelere indirgeyen yaklaşımı dışında, en iyimser (!) yaklaşım kadını çevresini güzelleştiren, hassas, "melek" gibi bir varlık konumunda görüyor. Sevecen bir anne, hamarat bir ev kadını ya da elişi ustası.

Peki bu kadar mı? Hayatın içindeki, üretimin içindeki kadının insanlığın bugüne taşınmasında en az erkekler kadar payı olan kadının misyonu bu kadar mı?

Hayatın kendisi gösteriyor ki, tarihin yazılmasında kadınlar, erkekler kadar önemli roller oynadılar. Halkların bağımsızlık, ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna verdikleri haklı savaşlarda özverileriyle, yaratıcılıklarıyla ve davalarına bağlılıklarıyla halkının kaderini değiştirdiler, yeni ülkeler kurdular.

Yanıbaşımızda örnekler var. Sabo'lar, Eda'lar, Perihan'lar, Hamiyet'ler kadınların önder olabileceklerini, destanlar yazabileceklerini gösterdiler bir kez daha. Hayatın yeniden yaratılmasında pay sahibiyiz. Yeni bir ülkenin, yeni bir dünyanın yükü bizim de omuzlarımızda. Ve biz bu yükü kaldıracak gücü buluyoruz kendimizde.

Ellerimiz yalnızca güzel oya ve elişi yapmakta maharetli değildir. Güzel bir geleceğe de şekil verecek motifler yaratacak yetenekteyiz.

Şefkatimiz, çocuklarımıza değil yalnızca; tüm ezilenleri yüreğimizde taşıyıp onların acılarını, öfkelerini, umutlarını duyumsayabilecek denli büyük bir şefkate sahibiz. Anacan yüreğimiz dostu düşmanı birbirinden ayırmada ustadır. Gerektiğinde halkın düşmanları karşasında önüne geçilmez bir öfkeye dönüştürebiliriz.

Gücün kaslardan geldiği bir yanılgıdır. Gücümüzün kaynağı, inanç, kararlılık ve iradedir. Ülkeyi ve dünyayı bir kez daha sarsmak için bizim gücümüze ihtiyaç var. En büyük engelleri yerinden oynatabilecek gücü kendimizde bulabiliriz istersek.

Tüm toplumsal dokuya, hatta bizim bilincimize bile hakim kılınan kadını eve, ev işlerine ya da edilgen bir konuma hapseden kültürü kazıyıp atmak bizim elimizde. Halkın hak alma mücadelesinde yetkinleşiyor, kendimizi aşıyoruz. Özgür bir gelecek için verdiğimiz mücadele aynı zamanda bizim yeni bir kimlik kazanma mücadelemizdir. Bu kimliği bugünden yarına büyük bir sabırla yaratacağız.

Bugünün egemen kültürü bizim kaderimiz değil. Büyük bir tuvale büyük bir resim çiziyoruz. Bu, geleceğin tablosu. Kendimizden kattığımız her şey bir yandan bizi yetkinleştirirken, bir yandan o büyük tabloya yeni renkler, motifler kazandıracaktır.

Şimdi, nakış nakış ördüğümüz, kendi geleceğimizdir. ✪

"Güney Afrika'yı bu aksi beladan kurtarmak zorundayız"

ANC Başkanı Nelson Mandela Eylül'ün ortalarında bir gazeteciyle yaptığı röportajına bu sözlerle başladı.

Zirve toplantısındaki ilerlemeler politik atmosferi nasıl değiştirebilir?

Nelson Mandela: Eğer Bay D. Klark şunu söylerse çok yarar sağlardı: "Siz genel üç probleminizi söylediniz. Size söz veriyorum ki, bunlarla ilgileneceğim..."

120 siyasi tutukluyu tespit ettiğimizi ona söyledim. Bunların üstüne 80 sayınız ve onları serbest bırakınız. Gelecek iki ay içerisinde arta kalan diğerlerinin de bunları takip edeceğine dair sözünüzü verin. Yurtların çevresinin çitlenmesi için bana bir takvim verin ve oraları koruma altına alın. Bana bir veya iki ay içerisinde tehlikeli silahların yasaklanacağına dair garanti verin.

O zaman adamlarımın yanına gidip şunu söyleyebilirim: "Bakın işte o bize yakınlık gösteriyor. Gelin biz de aynısını yapalım." O zaman biz de şunu sorgularıdık, "Hala bu koşullarda kitlesel eylemleri devam etmiye ihtiyacımız var mı?"

Kitlesel eylemler ne zaman bırakılacak ve yaptırımlar ne zaman kaldırılacak?

Nelson Mandela: Her şey yapılabilir, hatta kitlesel eylemler durdurulabilir. Eğer görüşme sağlanırsa uzlaşmalara hazır olunmalı. Fakat bu uzlaşmada kendi mevzilerini hasıraltı etmeden. Bu Güney Afrika'yı kargaşalıktan çıkarmak için bir deney gibi görülmeli. Eğer hükümet iyi niyetli görüşmeler için herhangi bir işaret verirse, o zaman kitlesel eylemlere ihtiyaç kalmıyor.

Geçici hükümet hepimizi temsil ettiğinden ANC kendisine karşı bir kitlesel eylemi başlatmaz. Biz hükümetin bir parçası olacağız. ANC de diğer bütün politik partiler gibi eşit tarzda temsil edilebilecek. O zaman kitlesel eylemlerin işlevi bitiyor. O zaman yaptırımların da işlevi bitiyor. Ve artık Güney Afrika'nın iade edilmesine gerek kalmıyor. Güney Afrika tekrar Birleşmiş Milletler'e katılacak.

Bisho'nun şok etkisi uçuruma ne denli yakın olunduğu konusunda politikacılara açıklık getirdi mi?

Nelson Mandela: Ben sadece bizim ittifak için konuşabilirim, hükümet için değil. Ülkemizi bu korkunç dehşet ortamından kurtarmaya çalışıyoruz. Afrikalı bütün renkli dağılar bu ülkenin demokratlarının bu sorunu önlerine koyup, hatalarını görecek ve beraber çalışacak ve aynı hataların tekrar edilmemesi için bunu garanti altına alabilecek güçte olduğunu ümit ediyor. Ben bunu kendi açımızdan garanti edebilirim.

Zirve toplantısı ne kadar öncelikli?

Nelson Mandela: Çok zamanımız yok. 1994'te bir sonraki seçimler yapılıyor. Ekonomi bozuk ve biz buna göz yumamayız. Ben işadamlarıyla görüştüm. Ekonomik durumu daha da harap edeceğimize, hep beraber bunu iyileştirme konusunda ülkede ve muhtemel yatırımlarda güven yaratabilmek için bir strateji oluşturmalıyız.

CODESA yapısını değişirmeli midir?

Nelson Mandela: Ben CODESA'nın yapısının değiştirilmesine kesinlikle karşıyım. O zaman CODESA'nın nasıl organize edilmesi gerektiği hakkındaki tartışmalar bize bir yıla mal olabilir. CODESA'ya katılmak için birçok örgütlenme -politik olmayan partiler- bize ricada bulundu, örneğin kiliseler. Biz bunu kabul etmedik. Eğer biz COSATU, kiliseler ve diğer örgütlerin katılımını serbest bırakırsak, o zaman CODESA iş görme kabiliyetini yitirir.

Bisho'ya yapılan yürüyüş, protesto etmek ile ayaklanma arasındaki sınırı aştı mı?

Nelson Mandela: Bölge sorumluları her zaman eylemlerinin bütün ülke çapında nasıl bir etki yarattığının bilincinde olmalıdır. Bizim imajımız dışardaki olaylar yüzünden büyük ölçüde zarara uğradı. Bizim yerli ve enternasyonal sadık arkadaşlarımız dahi bu yürüyüşle ne yaptığımıza dair kayıtsız kalmıyor.

Fakat Bisho'da yaşananların kitlesel eylemlere örnek gösterilemeyeceği bilinmelidir. 5 Ağustos'taki Pretoria'ya olan yürüyüşe ben kumandanlık ettim. Disiplinli bir şekilde geçti ve polis, insanların çok iyi davrandığına dair görüşleri doğruladı.

Ronnie Kasrils'in aksiyonları nasıl?

Nelson Mandela: İlk etapta bizleri endişelendiren münferit eylemler değildir. Bizim endişemiz Bisho'da yaşanan olayların tekrarlanmasını önlemek üzerinedir. Bu bağlamda tek tük kişilerin neler yaptığını da tartışıyoruz.

Şimdi bütün dikkatler Ronnie Kasrils'in üzerinde, ama bu yanlış bir bakış açısıdır. Bunu da dikkate almanız gerekir ki, bizim yürüyüş söylendiği gibi amacı, (hepimizin kabul ettiği gibi) daha önce Pretoria'da yapılanın Bisho'da yapılmasıydı. Bu sadece Ronnie Kasrils'in düşüncesi değil, hepimizin birlikte kararıydı. Belki Belediye Meclisi'nin stadyumdan dışarı çıkmayı yasakladığı halde dışarı çıkma düşüncesi onun yanlış bir kararıydı. Ama Bisho'ya gitme düşüncesi örgütün kararıydı ve bunu yalnız o uyguladı.

Ben size garanti edebilirim ki, bu durumu özenle araştıracağız. Ronnie Kasrils ve Chris Hani ANC'nin son derece sadık üyelerindendir ve şu ana kadar muazzam fedakarlıklarda bulundular. Bunun dışında disiplinlidirler. Eğer ben, bundan sonra ileriki yürüyüşlerde ANC adına hiçbir kişisel açıklamanın yapılamayacağını söylemiş olsaydım, onların tam desteğini alırdım.

ANC'nin içindeki baskı ne durumda?

Nelson Mandela: Özgür politik çalışmayı garanti altına alamazsak, benim kendi adamlarımın silaha ve nefsi müdafaaya olan taleplerine karşı gelmem gittikçe zorlaşacaktır. Siz de benim Bolpatong'ta üzerlerinde "Mandela bize silah ver" yazılı pankartlarla yüz yüze kaldığımı biliyorsunuz. Bu talepler gençlikten gelmiyordu, aksine yaşlı insanlardan geliyor. Gösteride insanları selamlarken onlar şu şekilde şarkı söylediler: "Mandela biz öldürülürken sen bir kuzu gibi davranıyorsun. Ben hemen orada onların eleştirilerini algıladığıma dair bir konuşma yapmak zorunda kaldım.

Baskıya karşı mücadele ettiğimizi şimdi göstermezsek, tekrar silahlı mücadele edilmesini isteyenler üstünlük sağlayabilirler. Kitlesel eylemler insanların öfkesini kanalize etmek için gerçekten de barışçı bir yoldur; bizler açısından silahlı mücadele olmadan, kitlesel eylemlerle politika yapabileceğimizi göstermek açısından bir fırsattır.

Mücadele edilmeden, ne siyahlar özgürleşecek, ne de siyah ve beyazların dostluğu sağlanacaktır.

Güvenlik kuvvetleri üzerindeki politik kontrol nasıl?

Nelson Mandela: Sizin de bildiğiniz gibi 15 Mayıs'ta CODESA II'den sonra Bay D. Klark ile görüştüm. Ona şunu söyledim: "Bütün Güney Afrika'nın ve dünyanın gözleri bizim ikimizin üstünde. Gelin bu barış davasını kurtaralım. Gelin herhangi bir anlaşma sağlayalım. Biz ilerleme yaptık ve kapıyı aralıdık diyebilelim. Bir takvim belirlemek zorundayız.

O gün benim söylediğimi dinlemek istemiyordu. Bana Cyril Ramaphasa ve ona Roelf Meyer eşlik ediyordu. İnkatha'nın silahlı yürüyüşüne polisin neden hiçbir müdahalede bulunmadığına dair şikayette bulundum ve o şöyle yanıtladı. "Bay Mandela vazifemi paylaşmak istiyorsanız sandığınız kadar yetkimin olmadığını göreceksiniz."

Benim polisin varlığına rağmen adamların şiddet kullanmasının nasıl mümkün olabileceğine dair çok ciddi soruma karşılık verdiği yanıtı bu. Bu tür sorunlarla uğraşmak zorundayız. Bay de Klark ile ilişkilerimizin soğumasının asıl nedeni, özellikle şiddet konusundaki duyarsızlığıdır. Çünkü onun bu şiddete son verebileceğine inanıyorum. Benim için bu bir pûfnoktasıdır ve biz bunu çözmeliyiz.

Bisho'daki katliamın suçlusu kimdir?

Nelson Mandela: Her iki tarafta da doğru ve yanlış iddialar ve karşı iddialar oldu. Fakat biz Bisho'da yaşanan katliama sürüklenen Güney Afrika'yı bataklıktan çekmek için ANC'nin stratejisi var mı sorusuna cevap vermek zorundayız.

Burada bence bazı kişilerin yaptığı hatalar üzerine pek düşmemek gerek. Asıl karar verilmesi gereken soru, Güney Afrika'yı kurtarmak için ülkemizdeki demokratik kuvvetleri nasıl harekete geçirip, dikkatleri toplayabileceğimizdir. Ben hükümetten veya ANC'den bahsetmiyorum, aksine bizden, Güney Afrika halkından, siyahlardan ve beyazlardan bahsediyorum.

Dünyadan

Apartheid yıkılmadan siyahlar özgür olamaz

Güney Afrika'nın kaşarlanmış ırkçıları da değişim rüzgarlarına gecikmeli ve ağır aksak da olsa ayak uydurmaya çalışıyor.

Irkçı rejim ne eski kalıpları içinde yönetecek durumdadır, ne de siyah çoğunluğun temsilcisi ANC ırkçı yönetimden iktidarı alabilecek politikalara ve güce sahiptir. Bu uzlaşma sürecinin temelini oluşturuyor. Ve zaman zaman çatışmalar yaşansa da ANC ve ırkçı yönetim arasında görüşmeler, uzlaşmalar sürüyor.

Ayakta duramayacak hale gelen ve yönetemeyecek kadar zor duruma düşen ırkçı yönetim, emperyalizmin "demokrasi", "özgürlük" açılımlarını kendi özgülünde uygulamaya koyarak "reformlar" ve "değişim" sürecini D. Klark hükümetiyle birlikte başlattı. Bu açılımı yapacak güç olarak da Güney Afrika'da ANC ve Mandela'dan başkası da yoktu. Ve işe 23 yıldır zindanda tuttuğu Mandela'yı serbest bırakmakla başladı. Böylece ırkçı rejimin temel direkleri korunarak, siyahları biraz daha adam yerine koyma diye özetlenecek politik oyun sahneye konuldu. Cumhurbaşkanı D. Klark 24 Ocak 1992'de ırkçı parlamentoda yaptığı konuşmada, görünüşte siyahlara siyasal haklar da dahil birçok hak veriyordu ama iplerinin ırkçı yönetimde kalacağını da açık açık vurguluyordu. Irkçı yönetim "reformlar"ı ilan ederken kendisini güvenceye almayı unutmuyordu. D. Klark yaptığı konuşmada 'Demokratik Bir Güney Afrika İçin Konferans (CODESA)'ın alacağı kararların beyazlar tarafından veto edilebilir olmasını ve bunun sadece beyazlar tarafından yapılacak bir referandum sonucuna göre belirlenmesi gerektiğini söylüyor ve yönetimini güvenceye almış oluyordu.

Uzlaşma bu zeminde bugün de sürdürülüyor. Apartheid ANC'yi ve Mandela'yı "reform" açılımlarıyla ehlileştirerek rejimin temellerini güçlendirmeyi hedefliyor. Bu uzlaşma ve görüşmeler ırkçı rejimi meşruılaştırma yönünde geliştiği ve ANC'yi giderek sistem içi bir kurum haline getirmeye başladığı için tehlike taşıyor. "Reformlar" açılımına bağlı olarak uzlaşma zemini terk edilmez ve doğrudan ırkçı rejim hedef ahmmazsa, sonuçta istediğini elde edecek olan ırkçı rejim olacaktır. Uzlaşma süreci mücadeleyle aşılabilir; mücadele edilmeden siyahların ve dolayısıyla beyazların özgürlüklerini kazanması ve dostluk bağları kurarak yaşamaları sağlanamayacaktır.

Belediye işçileri direniyor

- **Birçok ilde hakları gaspedilen, işten atılan belediye işçilerinin eylemleri gündemde. Belediye işçileri Kağıthane'de ve Küçükçekmece'de işten atılmalara, Gaziosmanpaşa'da hak gasplarına karşı direniyor. Belediye-İş Genel Merkez yöneticileri ve şube başkanları sorunlar çözülene kadar süresiz açlık grevine başladılar.**
- Belediye işçileri yürüyüşlerden, gösterilerden, açlık grevi ve işyeri işgallerinden sonra şimdi de polis barikatlarını yarıyor. Her hak arayışında karşısında polisi görüp, yumruğunu sıkan işçiler, artık o sıkılı yumruğu kaldırması gerektiğini, devlet terörü karşısında gerilememeyi öğreniyor.
- **20 Ocak'ta K.Çekmece'de yürüyüş yapan belediye işçilerinin önü çevik kuvvet barikatıyla kesildi. Barikata "Direnmek Şerefimizdir", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganlarıyla yüklenen işçilere polisler coplarla saldırdı. Ama bu kez işçiler dağılmadılar. Polisin saldırısına "İşçilere Kalkan Eller Kırılacak", "Devlet Terörüne Son" sloganlarıyla yanıt verdiler.**
- Küçükçekmece halkı dayanışmanın, direnişi desteklemenin güzel bir örneğini verdi. İşçileri yalnız bırakmadı. İşçilerin sokağa atılmasından bu yana 30.000 imza toplandı. İmza kampanyası halen devam ediyor. İşçilerin yanında olmak, onların mücadelesine omuz vermek için Küçükçekmeceli olmak da gerekmiyor. Her yerden, her kesimden insanın işçilerin bu onurlu mücadelesine omuz vermesi bir görevdir.

Doğayı ve insanı kapitalizm yok ediyor

- **Önce suyu kirlettiler, dereleri, ırmakları, denizleri, okyanusları. Toprağı kirlettiler, ormanları, doğayı... Havayı kirlettiler, ozon tabakasını bile delecek kadar pervasızca hem de. Sanayi artıklarıyla, nükleer denemeler ve atom santralleriyle, zehirli gazlarla dünyayı yaşanmaz hale getirdiler. Emperyalizmin kâr hırsı ormanları yok edip, ölü denizler yarattı. Daha fazla kan için sömürge ülkelere aktardılar pisliklerini. Doğayı kirletirken, insanı kirletmekten de geri durmadılar, doğayı öldürürken insanı da öldürdüler. Bugün asit yağmurları yağıyor üstümüze, nefes alamıyoruz. Yedi kent gökyüzünü göremiyor.**
- Kapitalizm grizu patlamalarından, çığ düşmesine, depremlerden, iş kazalarına kadar çok farklı yollarla öldürmeye, yok etmeye devam ediyor. İnsanımıza ölümü kolay, yaşamayı zor hale getiren sistem var oldukça bu değişmeyecek.

Devlet gerilla kampı diyerek köyleri bombalıyor

Saldırıya uğrayan bayi Eşref Yaşa.

Gomak Köyü Bombalandı

Devletin halka karşı açmış olduğu topyekün savaş sürüyor. Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Gomak (Çekirdek) Köyü 12 Ocak'ta gerilla kampları denilerek bombalandı. Savaş uçaklarının bombaladığı köyde üç ev tahrip olurken, beş köylü öldü, üç köylü yaralandı.

Cizre'de Kontrgerilla Terörü

Şırnak'ın Cizre ilçesine bağlı Kolgezer (Xrabreke) mezrasına baskın düzenleyen kontrgerilla beş köylüyü kurşuna dizdi.

Kurtuluş (Misuri) köyünden kontrgerilla tarafından kaçırılan iki kişinin cesedi kurşunlanmış ve işkence edilmiş bir halde bulundu...

Diyarbakır'da İki Öğretmen Katledildi

Diyarbakır'da, Zübeyir Akkoç ve Ramazan Aydın Bilge adlı iki EĞİT-SEN üyesi öğretmen uğradıkları silahlı saldırı sonucu hayatlarını kaybettiler.

Sosyalist basına yönelik saldırının bir parçası olarak Diyarbakır'da daha önce büfesi yakılmış olan Eşref Yaşa adlı bayi bu kez silahlı saldırıya uğradı. Ağır yaralanan Yaşa hastanede tedavi altına alındı.

Van'da Gazete Dağıtıcısı Öldürüldü

Van'da Ülkem Basın Yayıncılık ve Dağıtım'ın sorumluluğunu yapan Orhan Karaağar kontrgerilla tarafından öldürüldü.